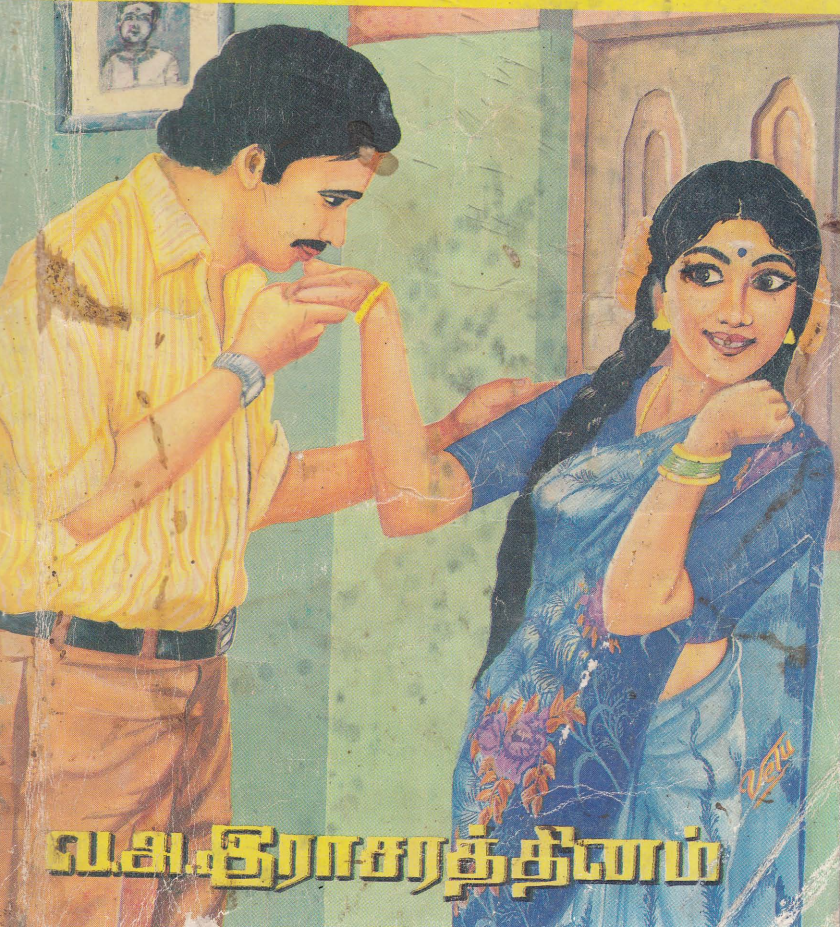

ஒரு வெண்மணற்

கிராமம்

காத்துக்கொண்டிருக்கிறது

வ.அ. இராசரத்தினம்

ஒரு வெண்மணற்
கிராமம் காத்துக்
கொண்டிருக்கிறது

வ. அ. இராசரத்தினம்

UTHAYAM: 11

March- 1993

**ORU VENMANAT KIRAMAM
KATHHUKONDIRUKIRATHU**

V. A. Rasaretnam ·

Pages: 122

Copyright (C)

St. Sebastian Printers,
5, Lady Manning Drive,
BATTICALOA, Sri Lanka.

 065 - 2086

Rs: 50/-

உதயம்: 11

மார்ச், 1993

ஒரு வெண்மணற் கிராமம்
காத்துக்கொண்டிருக்கிறது

வ. அ. இராசரத்தினம்

பக்கங்கள்: 122

பதிப்புரிமை (C)

புனித செபத்தியார் அச்சகம்,
65, லேடி மனிங் டிறைவ்,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

எமது கருத்து

‘உதயம்’ வெளியீட்டு வரிசையில் மூதூர் வ. அ. இராசரத்தினம் எழுதிய ‘ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது’ எனும் நாவலை பதினொராவது வெளியீடாக உங்கள் கரங்களில் சமர்ப்பித்துள்ளோம். இந்த நாவல் வீரகேசரி வார இதழில் தொடர் கதையாக வெளியிடப்பட்டு பல வாசகர்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்று - இன்று நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளது.

இந் நூலாசிரியார் ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்: இவர் 1946ல் ஈழகேசரியில் எழுத ஆரம்பித்து இன்று வரை எழுதிக் கொண்டிருப்பவர். இவருடைய நாவல் ஒன்றினை உதயம் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றது

வாசகர்களே! உதயத்தின் வளர்ச்சியை அவதானித்திருப்பீர்கள். 1988 ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உதயம் இன்று வரை பதினொரு வெளியீடுகளை உங்களுக்குத் தந்துள்ளது. எமது திட்டம் பற்றி உங்கள் நண்பர்களுக்கு எடுத்துக் கூறி வாசகர் வட்ட உறுப்பினர் தொகையை உயர்த்த உதவுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு வெண்மணற் கிராமத்திற்கு வாசகர்களை அழைத்துச் செல்கின்றேன்.

அன்புடன்,
உஷா சிவதாசன்
ஆசிரியர்:

முன்னுரை

1960 களின் ஆரம்பத்தில் நான் ஆலங்கேணி RCTM பாடசாலையில் ஆசிரியனாக இருந்தேன். எழுத்தாளனாக எழுதிக் குவித்துக் கொண்டிருந்த காலம். அந்தக்காலகட்டத்திற்க்தான் 'துறைக் காரன்' என்ற ஒரு பரிசோதனை நாவலை ஈழநாட்டில் எழுதினேன்.

ஆலங்கேணிக் கிராமம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. உயிர்த்துடிப்பும், முயற்சியும் உள்ள மக்கள், சுற்றி வளைத்து முஸ்லீம்களாற் சூழப்பட்டிருந்தாலும், அக் கிராமம் தன் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை மிக இறுக்கமாகக் கைக் கொண்டிருந்தது

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மணல் வெளியாக இருந்தாலும் செழிப்பான கிராமம். 'பாலுந்தேனும் ஓடும் கானான்' தேசமாகத்தான் அக்கிராமம் எனக்குப்பட்டது சில திருமணத் தொடர்புகளாற் கிராமத்தவர் எனக்கு உறவினர்களாகவும் இருந்தனர்.

சமீபத்தைய கலவரங்களின் காரணமாக அக்கிராமம் முழுவதுமே புலம் பெயர்ந்து திருக்கோணமலை, நகரிலும் அகதி முகாம்களிலுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களை அடிக்கடி காணும் அவப்பேறு எனக்குக் கிடைத்தது.

ஒரு நாள் திருக்கோணமலைப்பட்டினத்து வீதியில் ஒரு நடுத்தரவய அப்பெண் ஒருத்தி என்னைத் தழுவிக்கொண்டு 'மாமா' என்று அழுதாள்! அவள் அகதி!

அகதியாக இருந்த நானும் அவளைத் தழுவிக்கொண்டு கண் கலங்கினேன்!

அந்தப் பெண் எனது மாணவி, அந்தக்காலத்தில் ஓரளவு வசதியோடு வாழ்ந்தவள், எட்டாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்ததுமே அவளது தந்தையார் அவள் பாடசாலைக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டார்.

நான் எத்தனையோ தெண்டித்தும் அவர் அவளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப மறுத்தேவிட்டார்! அந்தப் பெண் அழுதழுது சொன்ன சோகக் கதைகள் என் மனத்தை அலக்கழித்துக் கொண்டிருந்தன.

இந்நிலையிற் தான் அதே பாடசாலையில் என்னிடம் காணவனாக இருந்து, தற்போது திருக்கோணமலை மகாவித்தியாலயம் ஒன்றின் அதிபராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தவன் திடீரென இயற்கை மரணம் எய்தினான். அவன் புலமைப்பரிசிற் பரீட்சையிற் சித்தியடைந்து பின்னர் நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திலும் படித்தவன். மார்கழி மழை கொட்டிக்கொண்டிருக்கையில் திருக்கோணமலை மயானத்தில் அவன் சடலம் எரிந்து கொண்டிருக்கும் போது, என் கண்களும் அவனுக்காகக் கண்ணீரைக் கொட்டின.

இந்த இரு சம்பவங்களும் மனத்தை உறுத்திக் கொண்டிருக்கையிற் தான் நாவலை எழுதத் தொடங்கினேன்.

இந்தக் கால கட்டத்தில் நான் நிறையப்படித்தேன். பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்களான ஜீன்போல் சாத்ரேயையும் அல்பேட் கெமுவையும், இந்திய ஸாகித்ய அக்கடேமி வெளியீடுகளான பல இந்திய நாவல்களையும் படித்தேன். வேறு ஏதுமே செய்ய முடியாதிருந்த எனக்கு வாசிப்பதும் எழுதுவதும் ஒரு 'Escapirs' ஆக இருந்தது.

சுற்றும் பரழ் வெளியாய்த், தோற்றமிலாச் சூனியமாகிவிட்ட ஆலங்கேணிக் கிராமத்தைப் பற்றிப்படர்ந்த என் பகற்கனவு நினைவுக் கொழுந்துகளைப் பின்னி ஒரு புதுமையான நாவல் எழுத வேண்டும் என்று தான் விழைந்தேன். ஆனாற் பிரசுர களங்களின் நிர்ப்பந்தமும் நூல் சிறிதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற நெருக்குதலும் என்னைத் திசை திருப்பின.

ஆனாலும் நான் திருப்தியடைகின்றேன். 1960 களிலான ஆலங்கேணிக் கிராமத்தை மிக, அச்சாவாகப் படம் பிடித்திருக்கிறேன் என்பது தான் அத்திருப்தி! அத்திருப்தியின் அடிப்படையில் இதை ஒரு 'சரித்திர

நாவல்' என்று கூடச் சொல்லலாம். கதையைப்பற்றி வேறு பிரமாதமாக எதையும் சொல்ல மாட்டேன்!

இக்கதை வீரகேசரியில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கையில் பலர் நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் என்னைப் பாராட்டினார்கள். கதை நடந்த கால கட்டத்தில் ஆலங்கேணிப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த நெல்லியடியைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி அவர்கள் என்னைத்திருக்கோணமலைச் சந்தையிற் சந்தித்த போது 'கதை அருமையாக இருக்கிறது. கதையிலே என் சொந்தப் பெயரையே எழுதியிருக்கலாமே' என்று குறைபட்டார். அவர் விரும்பியது போலவே, வீரகேசரியில் வெளிவந்த போது கதிரித்தம்பியாக இருந்த தலைமையாசிரியரைச் சின்னத்தம்பியாக மாற்றியிருக்கிறேன். அதைவிட வேறு எந்தத்திருத்தமும் செய்யவில்லை.

கடைசியாக வாசகர்களுக்கு-விசேடமாக என் மாணவர்களான ஆலங்கேணி வாசகர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. இந் நாவல் ஒரு பெரிய நாவலின் முதலாம் பாகந்தான் என்றே எண்ணுங்கள். தாமோதரனும் சௌந்தரமும் இணைந்து ஆலங்கேணி விவசாயிகள் மத்தியிலே முத்திரை ஒட்டிச் சம்பளம் வாங்கும் நடுத்தர வகுப்பு மக்களாக வாழ்வது நாவலின் இரண்டாம் பாகமாகலாம். கதைப்போக்கின்படி அவர்கள் 1970 களில் மணஞ் செய்திருந்தால் அவர்களுக்கு இருபது வயது மகன் இருக்கலாம். அவன்தான் இக்கால கட்டத்து கதாநாயகன். அவன் கதை நாவலின் மூன்றாம் பாகம்.

நாவலின் இரண்டாம் மூன்றாம் பாகங்களை யாராவது எழுதுவீர்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

கடைசியாக இந்நாவலை வீரகேசரியிற் தொடர்ந்து வெளியிட்டமைக்காக அந்நிறுவனத்தார்க்கும், நூலாக வெளியிடும் உதயம் பதிப்பகத்தார்க்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி,

வணக்கம்.

திரிகூடம்
முதூர்
20/12/92.

வ. அ. இராசரத்தினம்

அத்தியாயம் 1

சாயந்தரம் மூன்று மணி தாண்டினாலும் இன்னமும் சூடும் வெக்கையும் தாங்கமுடியாமற்தான் இருந்தது. பங்குனி வெய்யிலிற் தர்மோதரம் தன் கைப்பெட்டியுடன் வீட்டையடைந்தான். வீட்டு முற்றத்திலிருந்த மாமரத்தின் கீழ் கற்பன் பாயில் அறிதுயிலிற் கிடந்த மயில்வாகனம் காலடிச் சத்தம் கேட்டு எழுந்து கொண்டார். எழுந்தவர் “கடிதம் போட்டிருந்தயெண்டாக்கிண்ணியாத்துறையடிக்குச் சைக்கிளோட தம்பிய அனுப்பியிருப்பன்” என்றவாறு பாயைச் சுருட்டிய படியே “புள்ள தம்பி வந்திற்றான்” என்று குரல் கொடுத்தார்.

துறையடியில இருந்து நான் அம்பலவாணனோட சைக்கிளில தான் வந்தனான்” என்று கூறிக்கொண்டே தாமோதரம் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

மகன் வந்தாலென்ன? மகேசனே வந்தாலென்ன? மயில்வாகனத்தால் இன்னமும் படுத்திருக்க முடியாது. வீட்டிலே தரிக்கவும் முடியாது. முகத்தைக் கழுவித் தேநீரைக் குடித்ததும் காவுதடியிற் தொங்கும் குடங்களோடு இப்போ நடக்கத் தொடங்கினாற்தான் இருட்டு முன்னே பொன்னாங்காணிப் பட்டிக்குச் செல்லலாம். சுணங்கீவ கூடாது. முன்னிருட்டுக்காலம்.

மயில்வாகனம் கிணற்றை நோக்கிச் சென்றார். காய்ச்சப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மைப்பாலின் மணம் வீட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் கமகமத்துக் கொண்டிருந்து. வீட்டினுள்ளே சென்று தன் சிறிய கைப்பெட்டியை வைத்த தாமோதரம், அங்கிருந்து வெளியேறித் தனியாக ஒதுங்கியிருந்த அடுக்களைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே பென்னம் பெரிய மண் மிடாவிற் காய்ச்சிய ஒருமைப்பாலைப் பாற் பேணிகளிலும் சிறிய போத்தல்

களிலும் ஊற்றி உறையிட்டு முடித்த தெய்வானை தன் கைகளைச் சேலைத் தலைப்பிற் துடைத்துக் கொண்டு “ஆறாந்திகதி தானே லீவு என்று எழுதியிருந்தாய். ஒரு கிழமைக்கு முதல் வந்திற்றியே. முதல்ல சாப்பிடு. பஸ்ஸில வரக்குள்ள சாப்பிட்டிருக்க மாட்டாய்” என்று அடுக்கிலிருந்த மண் பீங்கானை எடுத்தாள்.

“வேணாமம்மா: நான் வரக்குள்ள பன்குளத்துக் கடையில வடிவாச் சாப்பிட்டிற்றன்” என்ற தாமோதரம், “ஏனம்மா என்னைக் கண்டதும் செளந்தரம் கதைக்காமப் போறாள்” என்று தாயிடம் கேட்டாள்.

“உன்னைக் கண்டதும் அவளுக்கு வெக்கம் வந்திற்று. இன்னமும் அவள் சின்னப்பிள்ளையில்ல” என்ற தெய்வானை. “அதுசரி, ஆறாந்திகதி தானே பள்ளிக் கூடம் எல்லாத்துக்கும் லீவு. நீ என்ன ஒருகிழமைக்கு முன்னாலேயே வந்திற்றா” என்று மகனிடம் மீண்டும் கேட்டாள்.

இதற்குள் கிணற்றடியிலிருந்து உடம்பைத் துடைத்துக் கொண்டே வந்த மயில்வாகனம் அடுக்களைக்குள் நுழைந்து “உன்னோடை கதைக்கக்கூட நேரமில்லை மகன். நாளைக் காலையில பட்டியால வந்தபிறகுதான் நேரங்கிடைக்கும்” என்று அலுத்துக்கொண்டே, “அது சரி, ஏன் ஒரு கிழமை முன்னாலேயே வந்திற்றாய்? என்று தாய் கேட்ட கேள்வியை, அவரும் கேட்டார்.

“எங்களுக்கு ரெஸ்ற் முடிஞ்சிற்று. ஆவணிமாசத்தில ஏ. எல் சோதனை. அந்தச் சோதனை எடுக்கிற வங்களையெல்லாம் நேரத்தோடேயே அனுப்பி வருஷங் கழிச்ச அடுத்த நாளே வரச் சொல்லியிருக்கார் பிறிள் சிப்பல். நான் அடுத்த மாதம் பதினைஞ்சாந்திகதி போகவேணும்” என்று விளக்கினாள் தாமோதரம்.

தெய்வானை தந்தைக்கும் மகனுக்கும் தேநீர் கொடுத்தாள். அடுக்களைக் குத்திகளில் அமர்ந்தபடியே

இருவரும் தேநீரைப் பருகினர். தேநீரைக் குடித்து முடித்ததும் வெளியே வந்த மயில்வாகனம் அடுக்களைக் கு முன்னாலிருந்த பரணிலே சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த காவுதடியை எடுத்துக் கொண்டார். பரணிலே கழுவப்பட்டுக் காய்ந்து கொண்டிருந்த இரண்டு பெண்மம்பெரிய குடங்களையும் எடுத்து அவற்றின் கழுத்துக்களை வளைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த நார் வளையங்களுள் காவுதடியைப் புகுத்தித் தரையில் வைத்தபடியே வெற்றிலைப் பையை எடுத்தார். தெய்வானை சீனிச் சுருளையும், வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை அடங்கிய இன்னொருசரையையும் கொண்டு வந்து சுருளை ஒரு குடத்திலும், சரையை அடுத்த குடத்திலும் வைத்தாள். அவைகள் பட்டிக்காரருக்கு. வெற்றிலை போட்டு முடித்த மயில்வாகனம் தன்காக்கிச் சட்டையையும் போர்வையையும் எடுத்துத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டார். போட்டுக்கொண்ட தன் வலது தோளின் மேற்காவு தடியைத் தூக்கி வைத்து 'நான் போயிற்றுவாரன்' என்றபடி நடக்கத் தொடங்கினார்.

காவுதடியைத் தோளில் வைத்ததுமே எங்கிருந்தோ ஒரு வேகம் வந்து விடுகின்றது. காவுதடியின் அசைவுக் கேற்பத் தாளையத்துடன் தன் தந்தையார் வேகமாக நடப்பதைப் பார்த்தபடியே தாமோதரம் நின்றான். கோயிலுக்கு முன்னாலிருந்த ஒழுங்கையில் இறங்கிக் கரச்சை வெளியில் நடக்கும் அவர் உருவம் மறையும் வரையில் அவன் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான்.

மயில்வாகனத்துக்கு வயது ஐம்பதுதானிருக்கும். காவுதடியைச் சுமந்து காய்த்துப் போன தோள்கள். கட்டு மஸ்தான உடற்கட்டு, சற்றே குள்ளமானவர் எனினும், வசம்பு போல மெலிந்து வைரித்திருந்தமையாற் குள்ளம் எடுபடவில்லை. பரந்த நெற்றியில் எப்போதுமே துலாம்பரமாகத்திருநீறு அணிந்திருப்பார்.

எத்தனை ஆண்டுகளாக அவர் இந்தக் காவுதடி

யைச் சமக்கிறார் என்பது தாமோதரத்துக்கு தெரியாது. அவனுக்கு அறிவு தெரிந்த நாளிலிருந்து அவர் சமக்கிறார். அதற்கு முன்னரும் காவுதடியைச் சமந்தேயிருப்பார்!

இதோ இப்போது காவுதடியைச் சமந்து செல்லும் அவர் ஆலங்கேணிக் கரைச்சையைத் தாண்டிப் பூவரசந்தீவுத் திடலில் ஏறி, மீண்டும் கரைச்சையிலிறங்கிக் கண்டற் காட்டுத் துறையைத் தாண்டி வயல் வெளிகளுடே நடந்து மாவலிக் கரையிலுள்ள பொன்னாங்காணிப்பட்டியை அடையும்போது இருட்டிவிடும்.

பட்டியில் நுளம்புகளோடு போராடி இராத்தங்கி, அதிகாலையிற் பாற் குடங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு ஊருக்கு வர ஏறத்தாழப் பத்து மணியாகிவிடும். பத்து மணியிலிருந்து நான்கு மணிவரையுமே ஓய்வு அந்த ஓய்வு நேரத்திற் செம்பாதிநேரம் தாமரைத் தீவுக் கள்ளுக்கொட்டிலிற் கழியும். கள்ளுக்கொட்டிலிலிருந்து திரும்பி வீட்டுக்கு வருகிறபோதெல்லாம் அவர் சொல்வார். “என்ர சின்ன மகன் யாழ்ப்பாணத்தில பெரிய படிப்புப் படிக்கிறான். அவன் படிச்சி வந்தப் பிறகுதான் என்ர காவுதடியைக் கழற்றுவன்”

அவரின் காவுதடி, பாற்குடங்களை மட்டுமல்ல ஓரோர் வேளை பட்டியை அண்மிய காட்டிலே வேட்டையாடப்பட்ட காட்டுமிருகங்களின் இறைச்சியையும் சமந்திருக்கிறது. ஆவணி மாதத்து அருங்கோடையிற் குளங்கள் வற்றிவிட அந்த குளத்து ஆம்பல்களுக்கிடையே அகப்பட்டவரால், சுங்கான் போன்ற நன்னீர் மீன்களின் புகையூட்டப்பட்ட கருவாட்டையும் சமந்திருக்கிறது குடும்பச் சூமையைக் குறைக்கும் கைங்கர்யத்தில் அக் காவுதடி காலங்காலமாக அவருக்குக் கைகொடுத்திருக்கிறது!

இப்படியாகத் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்ட தாமோதரம் கிணற்றடிக்குச் சென்று தண்ணீரை அள்ளி அள்ளித்

தலையிற் கொட்டிக் கொண்டான். கிணற்றின் பின்பக்கமாக அடைக்கப்பட்டிருந்த கெர்ல்லைக்குள் சுத்தரியும், தக்காளியும், வெண்டையும் காய்த்துக் கொழித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒருபக்கத்தில் வேலியோரமாக இருந்த ஒரே ஒரு வற்றாளை வரம்பில் இலைகள் பழுப்படைந்து ஏன் இன்னமும் என்னைக் கல்லாமல் விட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ஆலங்கேணிக் கிராமம் முழுமையுமே மணற்பாங்கானதுதான். ஆனால் அந்த மணலிலும் மனித முயற்சியின் காரணமாகப் பசுமை படர்ந்தேயிருந்தது ஒவ்வொரு வீட்டு வளவுக்குள்ளும் பெண்கள் குடங்குடமாக நீரைச் சுமந்து ஊற்றிக் காய்கறிகளும் கிழங்குகளும் பயிரிட்டிருந்தனர்.

தாமோதரம் குளித்துக் கொண்டிருக்கையில் தெய்வானை கொல்லைப் படலையைத் திறந்து, கைக்கிண்டியால் வற்றாளை வரம்புகளைக் கிளறிக் கிழங்குகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அருகேயிருந்த ஓலைப் பெட்டியில் செக்கச் சிவந்த சீனிவற்றாளைக் கிழங்குகள் நிறைந்து கொண்டிருந்தன.

தாமோதரம் தன் நீராடலை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். அது இரண்டு அறைகளும் அறைகளுக்கு முன்னால் விசாலமான பெரிய மண்டபமும் அமைந்த வீடு. சுவர்கள் செங்கல்லாலும் களிமண்ணாலும் ஆனவை. சுவர்களுக்குச் சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டிருந்தது. தரைக்குச் சீமெந்துப் பூச்சு. ஆனால் ஓலைக் கூரைதான். வீட்டுக்குள் நுழைந்த தாமோதரம் தன் பெட்டிக்குள்ளிருந்து நாலு முழத் துண்டையும் சேட்டையும் எடுத்துக் கொண்டான். நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் சர்வகலாசாலைப் புகழுக வகுப்பிற் படிக்கும் தாமோதரம் பாடசாலையில் நீளக் காற்சட்டையும் சப்பாத்தும் அணிவான். ஆனால் தன் பிறந்த ஊரான ஆலங்கேணியில் அவன் வேட்டியே

உடுப்பான். ஆலங்கேணிக் கிராமம். இன்னமும் காற்
சட்டை நாகரிகத்துக்குத் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக்
கொள்ளவில்லை.

உடையணிந்த தாமோதரம் மண்டபத்து நிலையிலே
தொங்கிய விபூதிச் சிரட்டையிலிருந்து பாம்பு விரலால்
திருநீற்றைத் தொட்டு நெற்றி நடுவில் அழுத்திப் பூசிய
போது 'தம்பி நீ வரட்டும் என்றுதான் ஒரு வற்றாளை
வரம்பைப் பிடுங்காம விட்டிருந்தனான், இதைச் சாப்
பிட்டிற்றுப்போ. யாழ்ப்பாணத்தில வற்றாளைக்
கிழங்கு இல்லையாம் என்று தட்டை நீட்டினான்'
தட்டிலே இருந்த வற்றாளைக் கிழங்குகளிலிருந்து ஆவி
பறந்து கொண்டிருந்தது.

தாமோதரம் வற்றாளைக் கிழங்கின் மெல்லிய
சிவப்புத் தோலை உரித்து அவற்றை வெள்ளையாக்கிச்
சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் தெய்வானை
கேட்டாள். 'எங்கே போப்போறாய் மாமா வீட்டையா?

'இல்லம்மா, முதல்ல நான் பெரிய வாத்தியாரைச்
சந்திக்க வேணும்'

'ஓமோம். அந்த மனிசன் தானே நீ ஸ்கொலர்சிப்
பில யாழ்ப்பாணம் போய்ப் படிக்கிறதுக்குக் காரணம்.
பொயிற்று வாற வழியிலதானே மாமா வீடும் வரக்
குள்ள அங்கயும் போயிற்று வா'

தாமோதரம் அதற்கு விடையளிக்காமலே அம்மா
விடம் சேட்டான். 'அண்ணன் வரவில்லையா அம்மா?

'அவன் இன்னமும் திருக்கிணாமலையால வரவில்
லைப் போல இருக்கு. சிலவேளை அவன் வர இருட்
டாயும் போகும். நல்லா இருட்டினப் பிறகு வந்தா
னெண்டா இஞ்சவர மாட்டான், காலையில தயிர்ப்
பேணி எடுக்கத்தான் வருவான்'

'இப்ப அவரும் குடிக்கிறாராமே'

‘அப்படிப் போலத்தான் கிடக்கு; அப்பா கள்ளுக் கொட்டிலில குடிச்சா, மகன் சீல் சாராயம். குடிக்கிறான் போல. ஆனாநான் இன்னமும் அவன் குடிச்சதைக் காணல்ல. தயிர் விக்க நாளாந்தம் திருக்கினா மலைக்குப் போறான். இங்கே இல்லாத சாராயக்கட அங்கே இருக்கு. வியாபாரத்த முடிச்சிற்று வரக்குள்ள இரண்டு போத்தல் சாராயம் கொண்டு வந்து இஞ்ச விக்கிறானாம். சிலவேளை அவனுங் குடிக்கலாம். உனக் கெப்படித் தெரியும் அவன் குடிக்கிறான் எண்டு?’

‘அண்ணா சாடை மாதையாக் குடிக்கிறதாக மயில்வாகனம் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். இந்த வருஷம் மாட்டுப் பொங்கலன்றைக்கு அவனுக்கு நல்ல வெறியாம்’

‘இந்த ஊரில வெறி வைக்காதவனே பிறக்க மாட்டான் போல இருக்கு’ என்று வெறுத்துக் கொண்ட தெய்வானை மீண்டும் அடுக்களைக்குட் சென்று தேநீர்க் கோப்பையுடன் வந்தாள்.

தேநீரைக் குடித்து முடித்த தாமோதரம் ‘அம்மா நான் வாத்தியாரிட்டப் போயிற்று வாறன்’ என்று தெருவிலிறங்கி நடந்தான். பங்குனி மாதத்தின் இறுக்கம் சற்றுத் தளர்ந்திருந்தது. மெதுவாக அசைந்த கொண்டலில் முற்றத்து மாமரத்தின் தளிர்கள் சோம்பிக் கொண்டே அசைந்தன. தாமோதரம் முற்றத்து மாமரத்தைத் தாண்டிப் புழுதி படிந்த மணல் ஒழுங்கையினூடே பாடசாலையை நோக்கி நடந்தான்.

தாமோதரம் தந்தையாரைப் போலல்லாது சற்று நெடுத்து வளர்ந்திருந்தான். தாயைப்போல நிறத்திலும் அவன் தாயையே கொண்டிருந்தான். செம்மை படர்ந்த அவன் முகத்திலே உதட்டின்மேலே தலைப்புப் பழுத்த கறுத்தச் சீனட்டி நெற்கதிரின் வாக்கில் மீசை அரும்பிக் கொண்டிருந்தது, கனவுகாணும் கண்கள்.

தலைக்குள் எத்தனையோ சிந்தனைகள்: மனதுக்குள் எத்தனையோ ஆசைகள்.

ஒழுங்கை மணலிற் கால் புதைத்து அவன் நடந்து செல்கையில் அடுத்த வீட்டுத் தெருவேலியின் கிடுகுக் கண்களினூடாக இரண்டு மனிதக் கண்கள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் தன் வீட்டிற்குத் தன்னையே தேடி வருகிறான் என்ற எண்ணம் அக் கண்ணுக்குடையாளின் மனத்தில் வெட்கந்தோய்ந்த இன்பக் கிளர்ச்சிகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தாமோதரம் மணல் ஒழுங்கையில் நேராக நடப்பதைக் கண்டு அக்கண்கள் கலங்கின. அதை அறியாத வனாய் தாமோதரம் நடந்து பாடசாலையை அடைந்தான். அவன் தேடிவந்த தலைமை ஆசிரியரும் பாடசாலை வாயிலிலேயே நின்றார்.

அத்தியாயம் 2

கிராமத்தின் மத்தியில் இருந்த அப்பாடசாலை றோமன் கத்தோலிக்க மிஷனால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த வட்டாரத்தில் அந்த மிஷனரிகளின் தலைமைத் தனமான மூதூரில் இருக்கும் புனித அந்தோனியார் பாடசாலைக்கு அடுத்ததாக அவர்களது பெரிய பாடசாலை ஆலங்கேணியிந்தான் இருந்தது. அப்பாடசாலையின் தலைமையாசிரியர்தான் சின்னத்தம்பி.

சின்னத்தம்பி வாத்தியார் யாழ்ப்பாணத்து நெல்லியடியைச் சேர்ந்தவர். கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் அவர்தான் தலைமையாசிரியர். பிறவிச் சைவராகிய அவர்.

எப்படியோ கிறிஸ்தவச் சகோதரர்கள் மட்டக்களப்பில் நடத்திய ஆசிரிய பயிற்சிக்கல்லூரியிற் சேர்ந்து மூன்று ஆண்டு பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு ஆலங்கேணிக்கு ஆசிரியராக வந்தார். ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னர்ல் அப்பாடசாலையின் தலைமையாசிரியர் ஓய்வுபெற்ற போது அவரிடத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டிருந்தார்.

அவர் வரவின் பின்னர் பாடசாலை எவ்வளவோ முன்னேற்றங்கண்டது. ஆரம்பப் பாடசாலையாக இருந்த பாடசாலை சிரேஷ்ட பாடசாலையாக உயர்ந்தது. அதுமட்டுமல்ல; ஆங்கிலமும் நன்கு தெரிந்த சின்னத்தம்பி வாத்தியார் மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் படிப்பித்தார். சாதாரணமாகப் புத்தியறிந்த பின்னர் தங்கள் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்துவிடும் பெண்க ளிற்கூட ஒருசிலர் மேற்படிப்புப் படித்தனர். சைவமத போதனைகூட அப்பாடசாலையில் ஒழுங்காக நடை பெற்றது. புதிதாக மிஷனைக் கையேற்ற அமெரிக்கக் குருமார் அதற்குத் தாராளமாக இடங்கொடுத்தனர்.

பாடசாலையில் மிகக் கெட்டிக்காரனாக இருந்த தாமோதரம் எட்டாம் வகுப்புப் புலமைப்பரிசிற் பரீட் சையிற் சித்தி பெற்றதும், மேற்படிப்புப் படிப்பதற்கு வந்தாறுமுலைக்குப் பதிலாகத் தமதூரான நெல்லியடி யைத் தெரிவு செய்து அங்குள்ள மத்திய மகாவித்தி யாலயத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார் சின்னத்தம்பி வாத் தியார். தாமோதரத்திற்குப் பிரமாண்டமான எதிர் காலம் இருக்கிறதாக அவர் கணித்தார்.

அவர் கணிப்புப் பிழைக்கவில்லை. தாமோதரம் வருடம் ஒரு வகுப்பாகச் சித்தியடைந்து, தற்போது சர்வகலாசாலைப் புகழுக வகுப்பில் கடைசி ஆண்டில் விஞ்ஞானம் படிக்கிறான். சித்தியடைந்தால் சர்வகலா சாலைக்கும் அவனுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கிடைக்கும்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், அவன் சிரேஷ்ட பாடசாலை தராதரப் பத்திர வகுப்பிற் சித்தியடைந்த

போது தந்தை மயில்வாகனம் அவன் படிப்பை நிறுத்தி ஏதாவது உத்தியோகத்திற்குனுப்ப வேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. தாமோதரம் மேற்படிப்புப் படிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி அவன் தந்தையை அதற்குச் சம்மதிக்க வைத்தார்.

நெல்லியடிக்குச் சென்று ஊர் உலகத்தை அறிந்து கொண்ட தாமோதரமும் தான் ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்று கனவு கண்டான். ஆகக் குறைந்தது ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகவாவது வரவேண்டும் என்று விரும்பினான். ஆலங்கேணிக் கிராமத்தின் முதலாவது பட்டதாரியாக வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு படித்தான்.

தாமோதரத்தைக் கண்ட தலைமையாசிரியர், 'வாரும் வாரும்! இன்றைக்குத்தான் வந்தீரா? இந்த வழியாகத்தானே வந்திருப்பீர்? எனக்குத் தெரியவில்லையே' என்று வரவேற்றுப் பாடசாலைக் கட்டிடத்துள் அழைத்துச் சென்றார். சென்று கொண்டிருக்கையில் 'கிண்ணியாவிலிருந்து நான் இந்த வழியாக வரவில்லை சேர். கிண்ணியாத் தபாற்கந்தோருக்கு வந்திருந்த அம்பலவாணன்ர சைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டு குட்டிக்கரச்சைப் பக்கமாக மேல் வழியால வந்தனான். அதுதான் நீங்கள் காணவில்லை' என்று விளக்கமளித்தான் தாமோதரம்.

பாடசாலைக்குள் நுழைந்ததும் தன் பெரிய மேசையடியில் இருந்த கதிரையில் அடருமுன் சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் இன்னோர் கதிரையை இழுத்துப் பக்கத்திற் போட்டு இதில் இரும் என்று சொல்லி தானும் தன் கதிரையில் அமர்ந்தார்.

ஆனால் தாமோதரம் அந்த மேசைக்குப் பக்கத்தில் தன் ஆசிரியருக்கு முன்னால் அவருக்குச் சமதை

யாகக் கதிரையில் உட்கார விரும்பவில்லை. நான் இப் படியிருக்கிறேன் சேர், என்று சொல்லிக் கொண்டே பக்கத்திற் கிடந்த டெஸ்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

முன்னால் இருந்த மேசையில் பாடசாலை இடாப் புகளும் சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகமும், வேறு புத்தகங் களும் ஒழுங்கற்று இருந்தன. ஆசிரியரின் வலது பக்க மூலையில் சுருட்டுப் புகையிலை ஒன்றின் அரைவாசியும் சுருட்டுப் பற்ற வைத்த நெருப்புக் கொள்ளியும் இருந் தன. நெருப்பு அவிந்து கரியாகி மேசையிற் சாம்பற் துகள்கள் கொட்டியிருந்தன. தேநீர் குடித்த கிளாஸ் ஒன்றும் மேசையில் இருந்தது. பக்கத்திலே கோதுமை மாவைக் கொண்டு கிளறிய பசைச் சட்டி ஒன்று இருந் தது.

ஆம், அந்த மேசைதான் சின்னத்தம்பி ஆசிரியரின் ஆஸ்தானபீடம். அந்த ஆஸ்தான பீடத்தில் அமர்ந்து படிப்பித்துக் கொண்டே மரக்கறியும் வெட்டுவார். கீரையும் அரிவார். வெங்காயத்தையும் உரிப்பார். எது எப்படியிருப்பினும் எல்லா வகுப்புக்களிலும் பாடங்கள் ஒழுங்காகவே நடக்கும். ஒன்றரை மணிக்குப் பாட சாலை முடியும் போது ஆசிரியரின் சமையலும் முடி வடைந்திருக்கும். பாடசாலை முடிந்ததும் சின்னத் தம்பி ஆசிரியரைத் தவிர மற்றைய ஐந்து ஆசிரியர்க ளும் பாடசாலையை விட்டுப் போய் விடுவார்கள். அடுத்தநாட் காலையிற் தான் அவர்களை பாடசாலை யிற் காணலாம். ஆனா, சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் மது யச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு ஒரு சுருட்டைப் பற்ற வைத்து பாடசாலைக்கு முன்னால் தெருவோரத் தில் நிழல் கவித்து நின்ற ஆலமரத்தின் கீழே தன் படங்குச் சாய்கதிரையில் அமர்ந்து ஒரு கோழித்தூக் கம் போட்டு விட்டு மூன்று மணிக்கெல்லாம் மீண்டும் தன் ஆஸ்தானபீடத்தில் அமர்ந்து கொள்வார். பெரிய வகுப்பு மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலப் பாடம் நடத்துவார்:

இன்று ஆங்கிலப்பாடம் முடிவடைந்து விட்டது போலும் வெளியே இருள் பரவிக் கொண்டு வந்தது.

கொஞ்சம் இரும் என்று எழுந்து சென்று அறைக்குள்ளேயிருந்த பெற்றோமக்ஸ் விளக்கை எடுத்துவந்து அதைக் கொளுத்தும் முயற்சியிலீடுபட்டார். சில நிமிடங்களில், ஆலங்கேணிக் கிராமத்துக்கு அறிவொளியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அப்பாடசாலையில் பெற்றோமக்ஸ் விளக்கு பிரகாசமாக எரிந்து இருளைக் கடிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கொளியில் அக் கிராமத்துப் பாடசாலை மாணவர்கள் பலர் வந்து மௌனமாகத் தம் பாடங்களைப் படிப்பார்கள். தங்கள் வீட்டுப் பாடங்களைச் செய்வார்கள். அந்தப் பெற்றோமக்ஸ் விளக்கொளியில் தாமோதரமும் நான்கு ஆண்டுகள் படித்திருக்கிறான்.

மீண்டும் வசதியாகச் சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் தம் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டதும் தாமோதரம் அவரிடம் கேட்டான். “சௌந்தரம் பாடசாலைக்கு வாறதில்லையாமே. அம்பலவாணன் எனக்கு எழுதியிருந்தான் சேர்”

மச்சாளில் மெத்தத் கரிசனைதான். நானும் எவ்வளவோ தெண்டித்துப் பார்த்திட்டன். அவள் பெரிய மனுஷியான பிறகு உன்ர மாமா அவளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பமாட்டன் என்றிட்டார். என்னால ஓண்ணுஞ் செய்ய முடியல்ல” என்றார் சின்னத்தம்பி.

‘அறிவுகெட்ட ஜன்மங்கள்’ என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான் தாமோதரம்.

இராப்படிப்புக்காக பிள்ளைகள் தங்கள் புத்தகங்களை வந்து கொண்டிருந்தார்கள். பாடசாலைக்கு முன்னால் மணல் மண்டிய தெருவில் திருகோணமலைக்குச் சென்றிருந்த தயிர் வியாபாரிகளும் கடற்படைத்தளத்தில் வேலை செய்பவர்களும் அலுத்துக் களைத்து வீடு சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

நான் வாறன் சேர். இன்றைக்கு எனக்கு அலுப்
பாயிருக்கு. நாளைக்கு நானும் இங்கே வந்துதான் படிப்
கப்போறன். இப்ப சும்மா உங்களைக் கண்டு போகத்
தான் வந்தனான்'' என்று விடை பெற்றான் தாமோ
தரம்.

‘சரி போய் வாரும்’ என்று அவனை வழியனுப்பி
னார் சின்னத்தம்பி.

தாமோதரம் பாடசாலையிலிருந்து வெளியேறிய
போது இருளிலே ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. தெருப்
படலையிற் சற்றுத் தாமதித்தான். கண்கள் இருளுக்குப்
பழகிக் கொண்டன. கன்னங்கரிய இருளிலே தெரு
வின் வெண்மணல் பளிச்சென்று வழியைக் காட்டிற்று.
தாமோதரம் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

அவனுக்குத் தன் கிராமமக்களின் அறியாமையை
யிட்டு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. பதின்மூன்று
பதினான்கு வயதிற் பெண்கள் பராயமடைந்ததும் அதை
ஊருக்கெல்லாம் பறையடிப்பது போல ஒலிபெருக்கியை
முடுக்கிவிட்டு, நீராட்டு விழா நடத்தி அதன் பின் அந்
தப் பெண்ணுக்கு அறிவின் பிரகாசமே படக்கூடாது
என்று எண்ணியவர்களாய் அவள் பாடசாலைக்குச் செல்
வதை நிறுத்திவிடுவார்கள். இது என்ன கொடுமை!
சௌந்தரமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல என்ற கசப்பான
எண்ணங்கள் மனத்தைக் குடைய அவன் மணலிற்கால்
புதைய நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பிள்ளையார் கோயிலடியை அடைந்து விட்டான்.
கோயிலுக்கு எதிரிலேதான் அவன் மாமனாரின் வீடு.
அங்கே விளக்கொளி தென்பட்டாலும் வீடு நிசப்தமாகத்
தான் இருந்தது. காலையிலே மாமா வைக்கண்டு அவருக்
குச் சூடாக இரண்டு வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமென்று
மனத்துட்கறுவிக் கொண்டு மேலே நடக்கையில் எதிரே
குள்ளமான ஒரு உருவம் தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்
தது.

தாமோதரம் தரித்து நின்று இருளிலே வந்த அந்த
உருவத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தான் நிச்சயமாக அது

கோணாமலைக் கிழவர் தான் என்று நிதானித்துக் கொண்ட தாமோதரம் இந்த நேரத்தில் அவரின் கண்ணிற் பட்டுவிடாமல் எப்படியாவது தப்பித்து விட வேண்டும் என்று விரும்பினான். ஆனால் அதற்குள் அவனை நெருங்கிவிட்ட அந்த கிழவர் ஒரு தடவை காறித் துப்பி விட்டு யார்ரா அவன்? என்று உறுதியபடி கேட்டது.

இனி அவரிடமிருந்து விடுபட முடியாது என்று உணர்ந்த தாமோதரம் நான்தான் பெத்தப்பா' என்றான்.

நான் - எண்டா யார்ரா - அவன் பெரிய கொம்பன் இங்கால வாடாபாப்பம்' என்று அவன் கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டது.

'நான்தான் பெத்தப்பா தாமோதரம்' என்றுதன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான் தாமோதரம்.

யாரு மயில்வாகனத்திட மகனா?

'ஓம் பெத்தப்பா. இண்டைக்குத்தான் யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து வந்தன்'

அப்படிச் சொன்னதும் கோணாமலைக் கிழவர் அவனைக்கட்டியணைத்துக் கொண்டார். அவர் வாயிலிருந்து வந்த புளித்த கள்ளின் கோரமான நெடி தாமோதரத்துக்கு அருவருப்பாக இருந்தாலும் அவனும் அவரைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டான். ஒருவாரமாகச் சவரஞ் செய்யப்படாமலிருந்த அவரின் தாடி மயிர் நெருஞ்சி முள்ளாக அவன் தோளிற்குத்தியது. ஏண்டா வந்த உடன பெத்தப்பாவை வந்து பாக்கல்ல' என்று அக்கிழவர் கடிந்து கொண்டபோது

பின்னேரம் வீட்ட வந்தனான் பெத்தப்பா ஆனால் பின்னேரத்திலே நீங்க வீட்ட இருக்க மாட்டீங்களே என்று நெஞ்சாரப் பொய் சொன்னான் தாமோதரம்.

இப்ப இந்த இருட்டில எங்க போறா? வீட்டபோ காலமைக்கு வீட்ட வா' என்று சொல்லி அவனை விட்டு விட்டுத்தள்ளாடித் தள்ளாடி முன்னேறினார் கோணாமலைக்கிழவர்.

அவரின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட தாமோதரம் தன் குரல் கேட்டுத் தெருப்படலைக்கு வந்து எட்டிப்பார்த்து செளந்தரத்தைக் கண்டு கொள்ளாதவனாக விறுவிழி என்று வீட்டை நோக்கி நடந்தான். கோணாமலைக்

கிழவருக்கு வயது அறுபதும் இருக்காலம் என்பதும் இருக்கலாம். அவர் வயதை மதிக்கவே முடியாது. கிழவனாக இருந்தாலும் திடகாத்திரமான தேகக்கட்டு. இப்போது தள்ளாடிக் கொண்டு நடக்கும் கிழவர் வயலில் இறங்கி ஏர்க் காலைப் பிடித்தாரானால் ஏர் இழுக்கும் மாடுகள் களைத்துச் சோர்ந்து நடை பயிலத் தயங்கினாலும், கோணாமலையாருக்கு களைப்பு ஏற்படாது. கிழவருக்கு கண்டக் காட்டிலே முப்பது ஏக்கருக்கு மேல் மானாவாரிக் காணி இருந்தது. நான்கு சோடி எருத்து மாடுகளும் இருந்தன. பட்டியிலே நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட உருப்படிகள். மாரி தொடங்கித் தலை மழை பெய்ததும் அவர் கண்டற்காட்டு வயலுக்குப் போய் விடுவார். முதலில் குடியிருப்புத் திடலை உழுது இராசவள்ளி, வற்றாளை என்று கிழங்குகளைப் பயிரிட்டு மீதி நிலத்தில் கச்சான் விதைப்பார். தனது கறிக்காக கத்தரியும் வெண்டியும் மிளகாயும் நடுவார், அந்த வேலை முடிந்ததும் முதலில் பள்ளப் பகுதியை உழுது மூத்த நெல் விதைப்பார். பின்னர் படிப்படியாக திடலை உழுதுகாலங்குறைந்த சீனாட்டியை விதைத்தால் தைப்பூசம் கழிய எல்லாமே அறுவடைக்குத் தயாரகிவிடும்.

அருவி வெட்டிச் சூட்டித்து வீட்டுக்குத் திரும்ப பங்குனி நடுப்பகுதியாகி விடும். அந்த ஆறு ஏழு மாதங்களும் கண்டக் காட்டு வெளியிலே ஒரு தபளியாகத்தான் அவர் வாழ்க்கை நடத்துவார். அவர் வேளாண்மைச் செய்கை ஒரு மகாயக்கும்! அந்த வேள்வியை முடித்துக் கொண்டு வந்தாரானால் அடுத்த மாரி தொடங்கும் வரை சாயந்தர வேளைகளில் தாமரைவில் கள்ளுக் கொட்டிலிற்றான் அவரைக்காண முடியும்!

காலையிலே பருத்தித்துறை வத்தைக்காரருக்காக நெல் அளந்து கட்டுவார். வியாபாரத்துக்கென்று அவர் கட்டிய நெல்லும், அவரது வயலில் விளைந்த நெல்லும் வீட்டிலே மூட்டை மூட்டையாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஆலங்வேணிக் கிராமத்திலே செயலுள்ள மனிதராக விளங்கிய அவர் தாமோதரத்தின் தாய்வழிப் பூட்டன். தன் பூட்டன் தனது முன்னோர்களின் ஊரான வடமராட்சியில் உயர்கல்வி கற்றான். என்பதில் கோணாமலையாருக்கு ஒரு பெருமை!

அத்தியாயம் 3

தாமோதரம் வீட்டை அடைந்த போது அவன் தாயும் சின்னத் தங்கையும் முற்றத்திலிருந்த மாமரத்தின் கீழே பாயில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இரண்டு தம்பிமாரும் பாடசாலைக்குப் படிக்கப் போய் விட்டார்கள் போலும். மாமரத்தின் கீழே அரிக் கேள் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தாமோதரம் பாயில் வந்தமர்ந்த போது 'நீ வந்திருக்கிறாய் என்று கேள்விப்பட்டோ மாமா இங்கே வந்தார். நீ அவர் வீட்டுக்கு போனியா? என்று கேட்டாள் தெய்வானை.

'ம்' என்று உறுமிய தாமோதரம் 'நான் அங்க போகல்ல. வாத்தியாரிட்டத்தான் போனன்'

'நீ அங்கை போயிட்டாய் எண்டுதான் நான் நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன்'

'வந்த உடன அவர் வீட்ட போய் கையெழுத்து வைக்க வேணுமோ' (எப்பவும் போறாப் போல போற துதானே முந்தியெல்லாம் அங்ககிடந்துதானே விடிவாய், அந்தக் கதை இருக்கட்டும். எனக்குப் பசிக்குது சாப்பிடவேணும் என்றான் தாமோதரம் தெருப்படலையைத் திறந்து கொண்டு அவன் தம்பிமார் இருவரும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவன் கையில் ரோசலைற்றும் கூரான நீண்ட இரும்புக்கம்பி ஒன்றும் இருந்தது. அடுத்தவன் கையில் நீண்ட தகட்டுக் கத்தியும் குட்டிச் சாக்கும் இருந்தன. சாக்குப் பை கனமாகவே இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் எங்கே போய் வருகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட தாமோதரத்திற்கு ஆத்திரம் குழறிப் பொங்கியது. (கொட்டியாபுரக்குடாவின் கரையோரமாகக் கிண்ணியா ஊடாகச் செல்லும் திருக்கோணமலை மட்டக்களப்பு பிரதான பாதையிலிருந்து அரை மைல்தூரத்திற்குள்ளே ஆலங்கேணிக் கிராமம் அமை

ந்துள்ளது. மெயின் வீதிச் சந்தியிலிருந்து தெற்காக நடந்தால் கிணியாக்குடாவிலிருந்து கிழக்காக ஓடும் கட்டையாற்றைத் தாண்டித்தான் ஆலங்கேணிக்குச் செல்ல வேண்டும். மேற்குப் பக்கமாக குறிஞ்சாக்கேணி உப்பு நீராறு வடக்கு தெற்காக ஓடுகிறது வெள்ள நேரத்தில் அவ்வாற்றின் கிழக்குப் பக்கமாக இருக்கும் உப்புக்கரைச்சையில் முழங்காலளவு நீர் தேங்கும். இந்த ஆற்று வளத்தின் காரணமாக ஆலங்கேணியில் நண்டுகளும் இறால்களும் குறைவின்றிக் கிடைக்கும். இரவிலே தென்னோலைச் சூள் வெளிச்சத்திலோ அல்லது மின் சூள் ஒளியிலோ ஆற்றோரங்களில் நண்டு குத்துவது ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் பெரியவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு.

அதற்குத்தான் ஆறாம் வகுப்பும் எட்டாம் வகுப்பும் படிக்கும் தம்பிமார் இருவரும் சென்றிருக்கிறார்கள் என்று அறிந்த போது தாமோதரத்தின் மனம் குமுறியது. ஆனாலும் தன் கோபத்தை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மனதுட் கறுவிக் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும் இரவுணவாக பிட்டையும் நண்டுக் கறியையும் ரசித்துச் சாப்பிட்டான். சாப்பிட்டு முடித்த போது சாயந்தரம் மிகமிக மெதுவாக மாந்தளிர்களை அசைத்த கொண்டற் காற்று அசமந்து அற்றுப் போயிருந்தது. எங்கும் இலை அசையவில்லை. காற்றாடவில்லை, ஒரே புழுக்கமும் அவிச்சலுமாக இருந்தது! தாமோதரம் மண்டபத்துள் மடித்துச் சுவரோடு சார்த்தப்பட்டிருந்த சாக்குக்கட்டிலை எடுத்து முற்றத்தில் விரித்தான், அதனைக் கண்ட தெய்வானை இப்பசுக்கமாகத்தான் இருக்கும். ஆனா விடியப்புறத்தில் சரியான பனி. அந்தக் குளிரில் படுத்துக்க மாட்டா, கட்டில் விரிச்ச மண்டபத்துக்குள்ளேயே படு என்று சொல்லி அவனைத் தடுத்தாள். ஆனா தாமோதரம் கேட்கவில்லை. கட்டின் மேலே நான்காக மடித்த அம்மாவின் வைல் சேலையை

விரித்து அதன்மேல் தலையணையை வைத்த தாமோ
தரம் தலையைச் சரித்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம்
நித்திரையாகி விட்டான், அவனுக்குப் பயணித்து வந்த
அலுப்பு.

தெய்வானை கட்டிலுக்கு சற்று தூரத்தில் நெருப்
புச் சட்டியைக் கொண்டு வந்து வைத்து அதன் மேல்
கொத்துக் கொத்தாக வேப்பங் குழைகளை அடுக்கிய
போது நெருப்புச் சட்டியிலிருந்து புகை எழுந்தது 'இந்
தப் புகைக்கு எந்த நுளம்பும் வராது' என்ற திருப்தி
யோடு அடுக்களைப் பக்கம் சென்றாள். அதன் கதவு
சிக்காராகச் சாத்தப்பட்டுத்தான் இருந்தது. உள்ளே
உறையிடப்பட்டிருந்த பாற் பேணிகள் இருந்தன.
அவள் வளர்க்காத அயல் வீட்டுப் பூணைக்குத் தெய்
வானை பயந்தாள். 'பயப்படாதே இதோ நான் காவ
லுக்கு இருக்கிறேன்' என்று சொல்வது போல கதவரு
கில் படுத்துக் கிடந்த வீரன், உறுமியது. அதன் உறும
லிற் திருப்தியை அடைந்தவளாகத் தெய்வானை மீண்
டும் முன்பக்கமாக 'முற்றத்துக்கு வந்த போது தாமோ
தரம் அயர்ந்து நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தான்.
இரவின் மௌனத்தைப் பிளந்து கொண்டு வடக்கே
கட்டையாற்றுக் கரைச்சப் பக்கமிருந்து மனிதக் குரல்
கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இரவு ஒன்பது மணிக்கு
மேல் ஆலங்கேணி கிராமத்தில் அக்குரல்கள் பழக்கமா
னவைதான். ஆனால் அக்குரல்கள் கிராமத்தின் பல
பக்கங்களிலுமிருந்து நாளுக்கு ஒரு இடத்திற் கேட்கும்.
இன்று வடக்கே கட்டையாற்றுப் பக்கமாக இருந்து
வருகிறது. 'கொச்சியான்ற வீட்டுப் பக்கந்தான் சத்தங்
கேட்குது. சும்மா வெறியில கிடந்து கத்திறானுகள்'
என்று அலுத்துக் கொண்ட தெய்வானை மண்டப
வாயில் சீமெந்துத் தரையில் முந்தானையை விரித்து
படுத்துக் கொண்டாள். நன்றாக பூசினுக்கிய சீமெந்துத்
தளத்தின் குளுமை பங்குனி மாத புழுக்கத்துக்கு இத
மாக இருந்தது. படுத்ததும் தெய்வானை கண்ணயர்ந்து
விட்டாள்.

முற்றத்திலே படுத்திருந்த தாமோதரம் அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொண்டான். அவன் தாயார் சொன்னதுபோல அந்த அதிகாலை சுடுமையான குளி ராகத்தான் இருந்தது. அந்தக் குளிர் தான் அவனை எழுப்பி விட்டிருக்க வேண்டும், எழுந்துவிட்ட தாமோதரம் கட்டிலில் விரித்திருந்த சேலை மடிப்பை விரித்துக் கால்களையும் தலையையும் கூடச் சேலையால் போர்த்துக் கொண்டு மீண்டும் மல்லாந்து படுத்தான், அதிகாலைக் குளிருக்கு அந்தப் போர்வை இதமாக இருந்ததே தவிர நித்திரை வரவில்லை.

தலையை முடியிருந்த சேலையை சற்று நெகிழ்த்திய போது மாங்கொத்துகளினூடே அர்த்த சந்திரன் நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. திடீரெனச் செட்டைகளைத் தட்டிக்கொண்டு சௌந்தரத்தின் வீட்டுப் பனிச்சை மரத்திலிருந்து சேவல் கூவியது. அதைத் தொடர்ந்து ஊரிலுள்ள எல்லாச் சேவல்களும் முறைவைத்துக் கூவின. அக்கூவல்களிடையே மணல் ஒழுங்கையில் சரசரத்துச் செல்லும் கட்டை வண்டிகளின் சப்தமும், கிலுகிலுத்துப் பறந்து செல்லும் கரிச்சான் குருவிகளின் ஓசையும் கேட்டன. தூரத்தே குட்டிக்கரச்சிப் பள்ளிவாயிலிருந்து பாங்கு சொல்லும் மோதீனின் குரல் காற்றிலிழைந்து வந்தது. இந்த மண்ணுலகத்து நல்லோசைகளையெல்லாம் கேட்டபடி படுத்துக் கொண்டிருந்தான் தாமோதரம்.

மண்டபத்தின் தாழ்வாரத்துப் பந்தலில் பற்றிப் படர்ந்திருந்த கொடிமல்லிகைப் பூக்களின் நறுமணத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே தாமோதரம் கட்டிலில் மல்லாந்து படுக்கையில் கிழக்கு வெளுக்கத் தொடங்கிக் கூம்பிய முகைவிரிவது போலக் காலை மலர்ந்து கொண்டிருந்தது. வரவர மாட்டுவண்டிகளின் சப்தம் அதிகரித்தது. அவை மணல் ஒழுங்கையால் சென்று வேலும் மயிலும் கடைச்சந்தியிற் திரும்பி கரைச்சையில் இறங்

குகையில் பாதி இடிந்திருந்த மதகிலே டொக்கென்று ஏறிவிழும் சப்தம் காலை நேரத்தில் நாராசமாகக் கேட்டது. அந்த ஒலியை மீறிக் கொண்டு பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து சங்கொலிகளம்பியது.

அதற்கு மேலும் தாமோதரத்தாற் படுத்திருக்க முடியவில்லை. எழுந்து கட்டிலை மடக்கி மாமரத்தோடு சாத்தி வைத்துவிட்டுப் பின்னாலிருந்த மல்லிகைப் பந்தலைத் தாண்டி மண்டபத்துள் நுழைந்து சுவரின் ஆணியிற் தொங்கிய மெய்கண்டான் நாட்காடிக்கு மேலாகத் தொங்கிய சட்டையை எடுத்து உடம்பிலே மாட்டிக் கொண்டான். மண்டபத்துள்ளிருந்து பார்க்கையில் அடுக்களைக்குள்ளே விளக்கு எரிவது தெரிந்தது.

அத்தியாயம் 4

ஆனால் தாமோதரம் அடுக்களைப்பக்கம் செல்லாமல் மீண்டும் முற்றத்துக்கு வந்து தெருப்படலையைத் திறந்து தெருவோரத்தே நின்ற சின்னஞ்சிறிய வேப்பங்கன்றின் குச்சியை உடைத்துப் பல் விளக்கிக் கொண்டிருந்த போது அவன் அண்ணா நாகேந்திரம் தோளிலே காவுதடியுடன் வந்து கொண்டிருந்தான். காவுதடியின் இரு அந்தங்களிலும் இரண்டு பெரிய தடிப்பான அட்டைப் பெட்டிகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது தாமோதரத்தைக் கண்டதும் எப்ப தம்பி வந்தாய்? என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான் நாகேந்திரம்.

‘நேற்றுத்தான் அண்ணா வந்தேன்’ என்றான் தாமோதரம். ஆனால் அவன் பதிலைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ள நேரமில்லாதவனைப்போல் தெருவின் தகரக்கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு தன் காவுதடியுடன் அடுக்களைப் பக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குப் பின்னால் தெருக் கதவுதானாகவே முடிக்கொண்டபோது கதவின் பின்னால் கயிற்றில் கட்டப்பட்டு மேலே உருளையிற் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கல் பெருஞ்சத்தமாய்க் கதவில் முட்டிக்கொண்டது வெளியே நின்ற தாமோதரம் தெருப்படலையை மெதுவாகத் திறந்து அண்ணனின் பின்னால் அடுக்களைப் பக்கஞ் சென்றான்.

அடுக்களைக்குட் சென்ற நாகேந்திரமும் அம்மாவும் அட்டைப் பெட்டிகளுக்குள்ளே தயிர்ப் பேணிகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சின்னத்தங்கையும் அவர்கள் இருவருக்கும் உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள். தயிர்ப்பேணிகளை அடுக்கிக்கொண்டே தெய்வானை கேட்டாள் “என்னாடாமனே, உன்னிட்ட இருந்து எனக்கு ஐம்பது ரூபா நிலுவையா இருக்கு. தாறகதையே கதைக்கிறாய் இல்ல. மாட்டுக்கார வல்விபுரம் எனக் கென்ன சும்மாவா பால் தாரான்?” என்றாள்... அம்மா.

“இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. நேவில வேலை செய்கிறவனுக்கெல்லாம் சம்பளம். ஆனா அவர்கள் வீட்டவர ஐந்து மணிக்கு மேலாயிரும். அது மட்டும் நான் திருக்கிணாமலையில நிக்கேலா. நாளைக்கு நான் அவங்களிட்டக் காசப்பிரிச்சிடுவன். பின்னேரம் உனக்கு காசத்தருவன்” என்றான் நாகேந்திரம்.

‘சரிதான். நாளைக்குக் காச வராட்டி இந்த வியாபாரத்தையே நீ விட்டிற் வேண்டியதுதான்’ என்று மகனிடம் கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிய தெய்வானை இரு பெட்டிகளிலும் சரியாக இரு நூற்றைம்பது பேணிகளை அடுக்கி முடித்தாள். அடுக்கி முடித்ததும் இந்தா தேத்தண்ணி குடி’ என்று அவனிடம் தேநீர்க்கோப்பையை நீட்டினாள்.

தேநீரை வாங்கிக் குடித்த பின்னர், நாகேந்திரன் தயிர்ப்பேணிகள் அடங்கிய பெட்டிகளை மெதுவாக வெளியிலே கொண்டு வந்து வைத்து, அவைகளின் மேலேயிருந்த கயிற்று வளையத்தில் காவுதடியின் இரு

அந்தங்களையும் லாகவமாக நுழைத்துக் காவுதடியைத் தோளில் வைத்து இரு பக்கப் பாரத்தையும் சமன் செய்வதற்காய் தோளில் வைத்த காவுதடியைச் சற்றுப் பின்னால் நகர்த்தி நடக்கத் தொடங்கியதும் அவனது தங்கை முன்னால் ஓடிச் சென்று தெருக் கதவைத் திறந்து பிடித்தபடி நின்றாள்.

அடுக்களைக்குள்ளிருந்து அவனுடனே வெளியேறி நடந்து வந்த தெய்வானை அதுசரி வெறும் பேணிகளைக் கொண்டு வரவில்லையே. இன்றைக்கு என்னத் தில பாலுத்திறது? என்று கேட்டாள்.

‘நேத்துத் திருக்கிணாமலையால வர நல்லா நேரஞ் செண்டு போச்சு. அதால அப்படியே வீட்ட போயிற்றன். தங்கச்சிய அனுப்பி வெறும் பேணிய எடுத்துக்கம்மா’ என்று நடையிலேயே பதில் சொல்லிக் கொண்டு தெருப்படலையைத் தாண்டி மண் ஒழுங்கை யில் இறங்கித் தோளிலுள்ள கா ஆட, ஆட விசுக்கு விசுக்கென்று நடந்தான் நாகேந்திரம்.

இவைகளையெல்லாம் பல்தேய்த்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரம் தன் தாய் மீண்டும் அடுக்களைக்குள் வந்ததும் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தான். குத்தியில் அமர்ந்து கொண்ட தாமோதரத்திற்குத் தெய்வானை கூடச்சுடத் தேநீர் கொடுத்தாள். அதைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சுவைத்துக் கொண்டே ‘அம்மா அண்ணனைப் பார்த்தாப் பரிதாபமாக இருக்கு. விடியற் காலையிலே காவு தடியைச் சமந்து போறான். திருக்கிணாமலை வெயில் எல்லாந்திரிஞ்சி பொழுது படத்தான் வீட்டுக்கு வாறான்’

யார நோகிறது? இந்தக் கறுமத்த அவன்தான் தேடிக்கொண்டான். முளைக்க முன்னம் அவனுக்குக் கல்யாணம். இந்த ஆனி பொறந்தாத்தான் அவனுக்கு இருபத்தொரு வயசு முடியும். ஆனி மாதத்தில் அவன் பிறந்ததாலை அந்த வருடம் தம்பலகாமக் கோணேசர் திருவிழாவுக்குக் கூட நான் போகல்ல’

‘ஆனா அப்பா சண்டை பிடிச்சாலு, நீயுந்தானே அம்மா கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிச்சா’

என்ன செய்தது? குமர்ப்பழியைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது என்றுதான் சம்மதிச்சன். செம்பர்ர பெட்டை வடிவான பெட்டைதான். பயல்பூந்து கொண்டு அங்கேயே இருந்திற்றான். அதுகளும் இதுதான் தாயம் எண்டு பூதாக்கலத்தில சோறு போட்டிற்றுக்கள். இனி என்ன செய்வது என்று நானும் சம்மதிச்சன். அந்த நாய்க்குக் கோணாமலையப்பா தம்பலகாமத்தில் கல்யாணம் பேசினார். அங்கின முடிச்சிருந்தான் என்பா ரெண்டேக்கர் நீர்ப்பாய்ச்சல் காணியர்வது கிடைச்சிருக்கும். இஞ்ச போன இடத்தில ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்ல. அதனால காத்தடியச் சமக்கிறான். இது அவன்ர தலவிதி!

ஆத்திரத்துடனும் ஆற்றாமையுடனும் அனுதாபத்தோடும் பேசி முடித்த தெய்வானை தன் மகளைக் கூப்பிட்டு இரண்டு முட்டைகளைக் கொடுத்து இதைக் கொண்டேய் ஆத்தைக்கிட்டக் கொடுத்திற்று வாம்மா. அவ அண்ணாக்கு அப்பம் அனுப்புறன் என்று சொன்னவ. கொடுத்திற்று வரக்குள்ள பெரியண்ணாட்டப் போய் வெறும் பேணியையும் எடுத்திற்றுவா’ என்றாள்.

இலட்சுமி முட்டைகளை வாங்கிக் கொண்டு ஓடினாள். தாமோதரம் மண்டபத்துட் சென்று தலைவாரி முகப்பூச்சையும் பூசிக்கொண்டு தெருவுக்கு வந்தான்.

தெருவோரத்தேயிருந்த பனிச்சை மரம் வளவுக்குள்ளேயிருந்த மாமரத்திற்குப் போட்டியாகக் கண்ணைப் பறிக்கும் இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் இளந்தளிர்களைப் பொதுளிக் கொண்டு குடைகவிந்து நின்றது எதிர்வளவுக்குள்ளே மூலஸ்தானம் மட்டும் கல்லால் அமைந்த பிள்ளையார் கோயிலின் முன்னால் அமைந்திருந்த ஓலைப்பந்தலின் கீழ் இருந்த கல்லில் பூசாரியார் செவ்வரத்தம் பூக்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். பூவரசந்தீவுப் பக்கமிருந்து வரும் மாட்டு வண்டிகளும் கண்டக்காட்டை நோக்கிப் போகும் வண்டிகளும் தெருவிலே புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு சென்றன. சந்தியில் வேலும் மயிலும் தேத்தண்ணீர்க்

கடையில் பிளேன்ரீ அடிக்கும் சப்தம் அமர்க்களமாகக் கேட்டது.

தாமோதரத்துக்கு என்ன செய்வது என்று தோன்றவில்லை. மாமாவின் வீட்டிற்குப் போகலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆனாலும் இந்த அதிகாலை யிலா போவது? என்று அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டுப் பனிச்சை மரப்பக்கமாக நடந்தான். எதிரேயுள்ள கோயில் வளவு முழுவதும் சருகுகள் நிறைந்து காணப்பட்டன. இன்று வெள்ளிக்கிழமை வழிபாட்டுக்காக வரும் பாடசாலைச் சிறுவர்கள் வளவைக் கூட்டிப் பெருக்குவார்கள் என்று பூசாரியார் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் போலும். அவருக்கென்ன சம்பளமா? அந்தக் கோயிலுக்கு எந்த அரசன் நிவந்தம் கொடுத்திருக்கிறான்? கூறு சங்கு தோல் முரசு கொட்டோசையைப் பூசாரியார் நேரத்துக்கு நேரம் கொடுத்து வருகிறாரே அது போதாதா?

கோயில் வளவைக் கூட்டிப் பெருக்கலாம் என்று முன்னேறிய தாமோதரத்தைத் தேநீர்க்கடைப்பக்கமிருந்து வந்த கைதட்டல் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. தேநீர்க்கடைக்குள்ளிருந்து பாலாவும் பரமனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவசர அவசரமாக வந்த பாலாதாமோதரத்தின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு எப்படாப்பா வந்த நீ. பாடசாலை லீவு விட்டாச்சா? என்று கேட்டான்.

என்ர கிளாசுக்கு மட்டும் லீவு. ஆனாச் சித்திரை வருஷங் கழிச்ச அடுத்தநாள் போகவேணும். ஆவணி மாதத்தில கடைசிச் சோதனை புரட்டாசியில தான் மறுபடியும் இங்க வருவன்.

அப்ப நல்லதாப் போச்சு. நாளைக்கு நீ இல்லியே என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன்.

ஏன் என்ன சங்கதி? என்று வினாவினான் தாமோதரம். ஒண்ணுமில்ல நம்ம எம். பி. நாளைக் காலையில்

இஞ்ச வாரார். நேற்றுத்தான் அறிவிச்சிருந்தார். நாளைக்குப் பத்து மணியளவில் வந்து சாயந்தரந்தான் திரும்புவாராம், இந்த ஊரில் மக்கள்ர குறைகளை அறிய வேண்டுமாம், அதுக்குத்தான் வாறாராம் என்று விளக்கினான் பாலா.

தொடர்ந்து 'இன்னமும் பெரியையாட்டக் கூடச் சொல்லல்ல. மத்தியானச் சாப்பாட்டை பாடசாலையிலேதானே எம். பிக்குக் கொடுக்க வேணும்' என்றான் பரமன்.

பரமன் ஆலங்கேணி இளைஞரிடையே ஒரு முக்கியமான பேர்வழி? இரண்டு நிலைக்கண்ணாடிகளும் நான்கு யப்பானியப் பெண்களைத் தனித்தனியே சட்டமிட்ட படங்களும் மண்சுவரிற் தொங்கும் சலூன் என்னும் சிகையலங்கார நிலையத்தை அவன் நடத்திவந்தான். நான்கு படங்களுக்கும் நடுவாகப் பேரறிஞர் அண்ணாத்துரையின் படம் தினம் தினம் புத்தம் புது மாலைகளுடன் காட்சியளிக்கும். அத்தோடு அவன் சலூனுக்கு நாள் தவறாமல் வீரகேசரி வரும், வாரந்தவறாமல் சுதந்திரன் பத்திரிகையும் வரும், சுயமரியாதைக்காரர்களின் சின்னஞ்சிறிய புத்தகங்களும் அங்கே இருக்கும், இதனால் பனிச்சைமர நிழலில் அவன் சலூனுக்கு முன்னால் எப்போதுமே இளைஞர் கூட்டம் ஒன்று குழுமியிருக்கும். அத்தோடு அவன் கையிற் தினந்தினம் காசு புரளும். கடந்த ஆண்டு பாராளுமன்றப் பொதுத்தேர்தல் நடந்த போது அவன் சலூனும் பனிச்சைமர நிழலுந்தான் தமிழரசுக் கட்சிக் காரியாலயமாக விளங்கின.

நெல்லியடியிற் படித்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரத்திற்குச் சோஷலிச தத்துவார்த்தங்களிற் பிடிப்பு ஏற்பட்டிருந்தாலும் ஆலங்கேணியில் அந்தக் கந்தபதத்துவம் எடுபடாது என்ற விவகாரம் தெரியும். ஆகவே

ஊரோடு சேர்ந்து அவனும் தமிழரசுக்கட்சி ஆதரவாளானான்! மேலும் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னே நாட்டில் நடந்த இனக்கலவரம் தமிழ் மக்களை எல்லாம் ஏதோ ஒரு கட்சியின் கீழ் ஒன்றிணைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

ஆலங்கேணியைப் பொறுத்த வரையும் இனக்கலவரம் என்ற ஒன்று நடக்கவில்லைதான். ஆனாலும் தன் எருமைகளைத் தேடிக் கொண்டு திருக்கிணாமேட்டுக்குச் சென்ற மாட்டுக்கார வல்லிபுரம் அக்கலவரத்தின் போது அருகேயிருந்த மன்னம்பிட்டிக்குச் சென்று பொலநறுவையிற் கலவரத்தில் மாட்டிக் கொண்டு ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர்தான் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார். பொலநறுவைக் கலவரத்தைப்பற்றி அவர் கூறிய கதைகள் ஆலங்கேணி மக்களுக்கும் உணர்ச்சியை ஊட்டிற்று, அந்தக்கால கட்டத்திற் தான் பரமனின் முயற்சியால் பாலா தமிழரசுக் கட்சிக்கிணையை ஆலங்கேணியில் ஆரம்பித்தான்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் பாராளுமன்றத் தேர்தல் வந்தது. இலங்கை சுதந்திர மடைந்த காலந்தொட்டு நடைபெற்ற மூன்று பாராளுமன்றத் தேர்தல்களிலும் ஆலங்கேணி மக்கள் மூதூர்த் தொகுதியிற் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்த முஸ்லிம் ஒரு வருக்கே வாக்களித்தார்கள்.

ஆலங்கேணியின் அருகாமையிலிருந்த கிண்ணியா மிகப் பெரிய முஸ்லிம் கிராமம். கிழக்கிலங்கையிலே காத்தான்குடிக்கு அடுத்ததாகப் பெரிய கிராமமான கிண்ணியாவிலிருந்துதான் மூதூர்த் தொகுதி எம். பி. ஒருவர் வரக்கூடியதாக இருந்தது.

கிண்ணியா அபேட்சகர் யாரோ ஒருவருக்கு. எந்த விதமான உணர்வும் பிடிப்பும் இன்றி வாக்களித்த ஆலங்கேணி மக்கள் தம் கிராமத்திற் தமிழரசுக் கட்சிக்கிளை நிறுவப்பட்ட பின்னர் தமிழரசுக்கட்சி நிறுத்

திய தமிழ் அபேட்சகருக்கு உணர்ச்சி வயப்பட்டு வாக்களிக்கக் கூடிய வகையில் மூதூர்த் தொகுதி இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதி ஆக்கப்பட்டது. தமிழரசுக்கட்சிப் பிரசாரத்தில் தாமோதரமும் உற்சாகமாக ஈடுபட்டான்.

அந்த ஆண்டு அடுத்தடுத்து நடந்த இரு தேர்தல்களிலும் ஆலங்கேணி மக்களும், அயலிலுள்ள ஈச்சந்தீவு, உப்பாறு என்ற கிராமங்களின் தமிழ்மக்களும் தமிழ் அபேட்சகருக்கே வாக்களித்தனர். தங்கள் கட்சியும், தமது அபேட்சகரும் இரண்டு தேர்தல்களிலும் அமோக வெற்றியடைந்தமையை தமிழரசுக் கட்சியைத் தாபித்த இளைஞர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடினர். ஊரிலுள்ள கிழடுகட்டைகள் தங்கள் சொந்தக் காரன் எம். பி. யாகிவிட்டான் என்று பெருமைப்பட்டார்கள்.

அந்தப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் வெற்றிவிழா கொண்டாடக் கிராமத்திற்கு வந்த பின்பு ஒன்பது மாதங்கள் கழித்து மீண்டும் கிராமத்தவர்களைச் சந்திக்க வருகிறார்.

அவருக்குக் கோலாகலமாக வரவேற்பு அளிக்க வேண்டும். அட்ரஸ் பேப்பர் எழுதி வாசிக்க வேண்டும்'' என்று உற்சாகத்துடன் சொன்னான் பரமன்.

தாமோதரம் சொன்னான், அவரை வரவேற்கத் தான் வேண்டும். ஆனால் அதற்காகப் பந்தல் போடவோ மேடை அமைக்கவோ, லவுட்ஸ்பீக்கர் கட்டவோ தேவையில்லை. ஏனென்றால் அவர் முதற் தடவையாக இங்கு வரவில்லை. மக்களின் குறைகளைக் கேட்கவே வருகிறார். அதற்காக நாம் மக்களுக்கு உதவிசெய்து அவர்களை நெறிப்படுத்தலாம். நாம் செய்ய வேண்டியது அதுதான்.''

அவன் சொன்னதைப் பாலவும் ஆமோதித்தான். ஆனாற் பரமனுக்கோ கூட்டம் வேண்டும். மாலை வேண்டும். ஒலிபெருக்கி வேண்டும், என்றிருந்தாலும் வேறு வழியின்றிப் பரமனும் அவர்களுக்கு உடன்பட்டாலும் எம்.பிக்கு நல்ல பூமாலைகளாவது போட வேண்டும், உன்ர மச்சாள் சௌந்தரம் சோக்காக மாலை கட்டுவாள், போனமுறை வரவேக்கருள்ள அவள் தான் மாலை கட்டித்தந்தாள். திருக்கிணாமலையில் கூட அப்படி மாலையை நான் பார்க்கல, அவட்டச் சொல்லி இரண்டு மாலையாவது கட்டித்தா” என்றான் பரமன்.

ஓ அதுக்கென்ன? என்றான் தாமோதரம்

அத்தோட சாப்பாட்டு விஷயம். ஒரு கிடாய் அறுத்துப் பாடசாலையில் விருந்து போடுவம்.”

ஒரு ஆளுக்காகவா ஒரு கிடாய்?”

அவர் என்ன திருக்கிணாமலையில் இருந்து தனியாவா வருவார்? அத்தோட அவர் வாறார் என்று கேள்விப்பட்டு மூதூரில் இருந்தும் கட்டப்பறிச்சானில் இருந்தும் ஆக்கள் வருவாங்க. எப்படியும் முப்பது பேருக்குக் குறையாது ஒரு ஆடு அடிக்கத்தான் வேணும்.

அதைப்பற்றித் தலைமை வாத்தியாரோட யோசிப்பம்” என்றான் தாமோதரம். அப்போது பாடசாலைத் தாழ்வாரத்திற் தொங்கிய தண்டவாளத்துண்டில் இரும்புக்கம்பியால் அடித்து எழுப்பிய ஓசை, பாடசாலை தொடங்க இன்னமும் அரை மணித்தியாலம்தான் இருக்கிறது என்ற செய்தியை ஆலங்கேணிக் கிராமம் முழுமைக்கும் அறிவித்தது. தெருவிலே மாணவர்களும் மாணவிகளும் தங்கள் புத்தகங்களுடன் பாடசாலையைநோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்ப நான் போய்க் கடையைத் திறக்கிறன். நீர் போய்ச் சௌந்தரத்திட்ட மாலை கட்டு விஷயத்தை இப்பவே சொல்லும்” என்ற பரமன். தமோதரத்தின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டே கடைப்பக்கம் செல்கையில் தாமோதரத்தின் மாமா வீட்டுத் தெருப்பட்டையைத் திறந்து அவனை உள்ளே தள்ளி விட்டுப் பாலு வோடு சேர்ந்து மேலே நடந்தான்.

அத்தியாயம் 5

தெருப்படலையைத் தாண்டி வெண்மணலில் இறங்கித் தன் மாமனார் வீட்டை நோக்கி நடந்தான் தாமோதரம். ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஓட்டு வீடுகளில் அவனது மாமனார் வீடும் ஒன்று. இரண்டு அறைகளும், ஒரு பூஜையறையும் கொண்ட வீட்டின் முன்னால் விசாலமான விறாந்தையும் கொண்ட அவ்வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு பாக அகலமான மணற்பாதையின் இருமரங்கிலும் செங்கற்கள் நடப்பட்டுச் சுண்ணாம்பு தீட்டப்பெற்றிருந்தது. கற்களுக்குப் பின்னாற் கிராமத்தவரால் ‘கானல் வாழை’ என்றழைக்கப்படும் ‘கனாஸ் செடிகள்’ மஞ்சளும் சிவப்புமாகப் பூத்திருந்தன. அவற்றினிடையே சமமான இடைவெளிகளில் குரோட்டன்கள் பல்வேறு நிறங்களிலும் இருபக்கமும் அணிவகுத்து நின்றன. விறாந்தைக்கு முன்னால் பென்னம் பெரிய பந்தலில் கொடி மல்லிகை படர்ந்திருந்தது. மல்லிகைப் பூக்களின் சுகந்தம் மனத்துள் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டினுள்ளே சந்தடியைக் காணவில்லை. அரைச் சவருக்கு மேலே மரக்கிராதிகளடிக்கப்பட்ட விறாந்தையின் முன் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. தாமோதரம் பூந்தோட்டப் பாதை வழியே நடந்து மல்லிகைப் பந்தலை அண்மியபோது சௌந்தரம் மண் குடத்தை இடுப்பில் வைத்துத் தண்ணீர் சமந்து கொண்டு வந்தாள். வரும் வழியிலிருந்த குரோட்டன்களிலும் கனாஸ்களிலும் இருந்து நீர் சொட்டிக் கொண்டிருப்பதைப்போல அவள் பாவாடையிலும் கைகளிலும் கூட நீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. வைகறையின் குளுமையில், வெண்பனி தோய்ந்து, இளநகை சிந்தி அரும்பிக் கொண்டிருக்கும் மல்லிகையைப் போலவே அவள் தோற்றமளித்தாள்.

மானாக வெருண்டு, தாமோதரத்தைக் கண்டதும் அவள் ஓடி விடுவோமா என்று நினைந்து எப்படியோ சுதாரித்துக் கொண்டு தான் சுமந்து வந்த தண்ணீர்க் குடத்தைப் பயந்து போனவள்போல மல்லிகையின் அடியிற் சரித்தாள். சரித்து முடித்ததும் குடத்தை அங்கேயே வைத்து விட்டுப் பின் பக்கமாகத் திரும்புகையில் “எங்கே போகிறாய் மாமா இல்லையா?” என்று அதட்டலாகக் கேட்டான் தாமோதரம்.

“அப்பு தம்பலகாமம் போயிற்றார். நில்லுங்க வாறன்” என்று நாணிக் கொண்டே பின்பக்கமாகப் போனாள் செளந்தரம்.

தாமோதரம் அவளைத் தன் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு தன்னந்தனியனாகத் தம்பலகாமம் சென்றிருக்கிறான். அவளுக்கு அடித்திருக்கிறான். ஏன் அவளை முத்தமிட்டுக்கூட இருக்கிறான். அப்போதெல்லாம் எந்தக் கூச்சமும் அடையாதவள் இப்போது மட்டும் ஏன் இப்படி வெட்கப்படுகிறாள்.

ஆனாலும் அவள் வெட்கப்படுவதும் அழகாகத் தான் இருக்கிறது. அவன் எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கையில் முதலாம் வேதக்காரவாத்தியார் வைத்திருந்த பைபிளிலிருந்து ஞானி சலமோனின் உன்னதப்பாடல்களைப் படித்திருக்கிறான். அந்தப் பாடல் வரிகள் அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

என்னே உன் அழகு! என் அன்பே

என்னே உன் அழகு!

மயிர்கத்தரித்த பின் குளிப்பாட்டப்பட்டுக் கரை

யேறும்

ஆட்டு மந்தை போன்றவை உன்பற்கள்;

உன் இதழ்கள் செம்பட்டு நூலிழைகள்.

கன்னங்கள் வெடித்த மாதுளம்பழம் போன்றவை

உன் தனங்கள் இரண்டும்

லீலிகளின் இடையே மேயும்
இரட்டை மான்கன்றுகள்

ஞானி சலமோனின் உந்ததப் பாடல் அடிகளைத் தாமோதரம் அசைபோட்டு நினைந்து பரவசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் செளந்தரம் வீட்டினுட்புறமாக வந்து விறாந்தைக் கதவைத் திறந்து 'வாருங்கள் அத்தான்' என்று அவனை அழைத்தாள்.

'உன் நாவின் அடியிற் தேனும் பாலும் இருக்கின்றன என்ற சலமோனின் அடிகளை நினைத்துக்கொண்டான் தாமோதரம். கதிரையில் வந்து அமர்ந்த பின் 'அப்பா எங்கே?' என்று மீண்டும் கேட்டான்.

சௌந்தரம் அறைக்கதவின் நிலையிலேயே சார்ந்து கொண்டு நின்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த போது 'அவர் தம்பலகாமம் போயிற்றார். கோடைப்போக விதைப்புக்கு அங்கே வயல் உழக்கிறாங்க, பெருமிதியை முடிச்சுக் கொண்டதான் வருவார்' என்று சொன்ன அவள் தாய் அபிராமி, 'இருங்க தம்பி வாறன்' என்று விட்டு மீண்டும் பின்புறமாக அடுக்களைப் பக்கம் நடந்தாள்:

அவள் தம்பலகாமத்திற் பிறந்தவள். அங்கே நாயன் மார் திடல் ஆலமரத்தடிக்குப் பக்கத்தில் அவள் பிறந்த வீடு இருக்கிறது. தெருவைக் கடந்து கரைச்சைத் திடலுக்குப் போகும் வயல் வெளியில் அவளுக்கு ஐந்து ஏக்கர் நீர்ப் பாய்ச்சற் காணி சீதனம். அந்த வயலை உழக்கத்தான் தன் மாமனார் சென்றிருப்பார் என்றெண்ணிக் கொண்டே 'உன்னோட நான் கோவம்' என்றான் தாமோதரம்.

'அதுதான் நேற்று வராததிலிருந்து தெரியுமே'

'ஓஹோ'

'என்ன ஓஹோ. இப்பமாமாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்தீங்களாக்கும். அவரில்லையெண்டு போப்போறீங்களாக்கும்'. என்று விஷமமாகச் சிரித்தாள் செளந்தரம்.

தாமோதரம் முகத்தைச் சற்றுக் கடுமையாக்கிக்
கொண்டு 'நீ ஏன் பாடசாலைக்குப் போகல்ல'

'அதை உங்கட மாமாட்டக் கேளுங்க'

'ஏன்? அவர் போக வேண்டாம் என்றாரா?'
அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

தாமோதரம் மீண்டும் பேசினான். 'அப்பர் சொன்
னார் என்று நீயும் போகாமல் இருந்திற்றாய். எல்லாம்
நீ இந்த ஊரிலே பிறந்த கொடுமை. நீயும் தம்பல
காமத்தில பிறந்திருந்தாப் படிப்பை நிறுத்தியிருக்க
மாட்டாய். இந்த நாட்டில முடியாதெண்டு அந்த ஊரில
ஆணும் பெண்ணும் இந்தியாவுக்குப் போய்க் கிராஜு
வேட் பண்ணிற்று வாறாங்க'.

சௌந்தரம் அதற்கும் மௌனமாகவே இருந்தான்.

இப்ப இந்தியாவுக்குப் போகத் தேவையில்லை. எஸ்.
எஸ்.சி. மட்டும் ஆலங்கேணியிலேயே படித்து ஆகக்
குறைந்தது ஒரு ஆசிரியை ஆகலாம். ஆலங்கேணியில்
முதலாவது ஆசிரியையாக நீ ஆவாய் என்று நான் கனவு
கண்டேன்'.

அப்போதுங் கூடச் சௌந்தரம் தன் மௌனத்தைக்
கலைக்கவில்லை!

'மாமாட்ட நான் சொல்லுறன்; இனிமேலர்வது
நம்ம பாடசாலைக்குப் போறியா?'

பாடசாலைக்குப் போகாம விட்டு மூணுமாசத்துக்கு
மேல ஆச்சு. இனிமேல் போறதெண்டா எனக்கு வெக்
கமாக்கிடக்கு. மாமி கூட நான் பாடசாலைக்குப்
போறத விரும்பல்ல' என்றிழுத்தான் சௌந்தரம்.

'எல்லார விருப்பத்துக்கும் நீ ஆட ஏலாது. நீகட்டா
யம் பள்ளிக்குப் போகத்தான் வேணும்' என்று கடுமை
யாகச் சொன்னான்.

'எனக்குள் சேர்த்து நீங்க படிச்சுக் கொள்ளுங்க.
பின்னேரத்தில் நான் ரீச்சரிட்டத் தையல் படிக்கிறுள்
அது எனக்குப் போதும்'

‘அப்ப நான் சொல்றதக் கேக்க மாட்டா?’

இதற்குள் அடுக்களைக்குள்ளிருந்து அபிராமி வந்து விட்டாள். டிஷ் ஒன்றிலே ஆவி பறந்து கொண்டிருக்கும் இராசவள்ளிக் கிழங்குப் புகையும் கரண்டியும் இருந்தது. அதை முன்னாலிருந்த ஸ்டூலில் வைத்து விட்டுச் ‘சாப்பிடுங்க தம்பி’ என்றாள். இது தான் தருணம் என்று செளந்தரம் வீட்டுக்குள்ளே போனாள். தாமோதரம் தன் விருப்பு வெறுப்புகளை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமற் சாப்பிடத்தொடங்கினான்.

‘என்ன தம்பி, பாடசாலை லீவு விட்டிற்றா. இன்னமும் இங்கிலீசுக்குச் சித்திரை பிறக்கவில்லையே’ என்று கேட்டாள் அபிராமி.

‘எங்கட வகுப்ப மட்டும் விட்டிற்றாங்க ஆனா நான் வருடம் களித்து அடுத்த நாளே போகவேணும். ரியூசன் வகுப்பு இருக்கு. ஆவணியிலே சோதனை’ என்றான் தாமோதரம்.

அபிராமிக்கு அதற்கும் மேலே என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. அவரும் கதவு நிலையிற்சார்ந்து கொண்டு முந்தானைத் தலைப்பை முறுக்கிக் கொண்டு நின்றாள். கழுத்திலே கிடந்த கனமான தாலிக்கொடியும் கைகளிற் கிடந்த வளையல்களும் பளபளத்து மின்னின.

தாமோதரம் மீண்டும் பேச்சைத் தொடங்கினான். “மாமா எப்போது வருவார்?”

“அவர் விடியப்புறத்திலேயே போயிற்றார். இன்றைக்கு நல்ல நாள். பங்குனி உத்தரம். திருக்கிணாமலைக் கோணேசர் திருவிழா. பெருமிதியை இன்றைக்குத் தொடங்குவார். ஐஞ்சு நாளாவது ஆகும். புதன் கிழமைக்குப் பிறகுதான் வருவார்” என்ற அபிராமி, ஏன் தம்பி, நீங்க அவசரமா அவரைப் பாக்க வேணுமா? என்று கேட்டாள்.

“இல்லை மாமி நாளைக்கு இங்க எம். பி. வாறா ராம். முக்கியமான வேலை இருக்கு நானும் நிக்க வேணும் என்று எல்லாப் பொடியன்களும் சொல்றாங்க”

“அப்படியா? சாப்பிடவேயில்லையே. வைச்சது அப் படியே இருக்கே”

“போதும் மாமி” என்று தாமோதரம் சொல்லிய போது செளந்தரம் பாற் கிளாசுடன் வந்தாள். பரமனின் சலூனிலிருந்து ரேடியோ ‘பாலும் பழமும் கைக களில் ஏந்தி’ என்று பாடியது. தாமோதரம் பாலைக் கையில் வாங்கிக் கொண்ட போது, அபிராமி “நெல்லுத் தீஞ்சி மணக்கிறாப் போல இருக்கு” என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுக்களைப் பக்கம் அவசரமாக ஓடினாள்.

தாமோதரம் பாலைக் குடித்துக் கொண்டே “நீ பள்ளிக்குப் போற சங்கதி இருக்கட்டும். இப்போது நீ எனக்கு ஒருவேலை செய்து தர வேண்டும்”

“என்னத்தான்”

“நாளைக்கு எம். பி. இங்க வாறாராம். அவருக் குப் போட இரண்டு அழகான பூமாலை கட்டித்தர வேணும்”

“நான் எட்டாம் வகுப்புத்தானே பாஸ் பண்ணி யிருக்கன். பள்ளிக் கூடத்தில் பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கிற பெண்கள் இருக்காங்க. அவங்களிட்டச் சொன்னா ரீச்சரோடு சேர்ந்து அழகான மாலை கட்டித் தருவாங்க”

“அது தெரியாம நான் கேட்கல்ல. ஆனா, இந்த ஊரில் நீதான் மால கட்டறதில எக்ஸ்பேட்டாம் என்று ஊரெல் லாஞ் சொல்லுது. உன்னால கட்டித்தர ஏலுமா? ஏலாதா? அதைச் சொல்லு” என்று சற்று ஆத்திரமாகவே கேட் டான்.

“எப்பமாலவேணும்”

“நாளைக்குப் பத்து மணிக்கு முன்ன ஏலுமா ஏலாதா என்று சொல்.” “எனக்கு வேறு வேல இருக்கு” என்று எழுந்தான் தாமோதரம்.

“வீட்ட கொண்டு வரவா? அல்லது இங்க வந்து எடுப்பீங்களா?

“நான் வராட்டித் தம்பியை அனுப்புறன்” என்ற தாமோதரம் அம்மா எங்கே? என்று கேட்டான்.

பின் கதவு வழியாகப் பார்த்த சௌந்தரம், “அம்மா அவித்த நெல்லைப் பாயில கொட்டிப் பரவிக்கொண்டிருக்கா” என்றாள் சௌந்தரம்.

தாமோதரம் வீட்டுக்குள் நுழைந்து. பின் கதவு வரை சென்று, “நான் போய் வாறன் மாமி” என்று கூறி விட்டு வழிநடந்தான்.

குரோட்டன்களுக்கு மத்தியிலுள்ள பாதை வழியே அவன் நடக்கையில் சௌந்தரம் உருவத்தால் அழகி மட்டுமல்ல. மனதிலே சௌந்தர்ய உணர்வும் கொண்டவள். அவள் சௌந்தர்ய உணர்வுக்கு இப் பூந்தோட்டமேசாட்சி என்று எண்ணிக் கொண்டான் தாமோதரம்; ஆனால் வீணையைப் பறி கொடுத்த சரஸ்வதி போல அவள் எட்டாம் வகுப்புச் சித்தியடைந்ததோடு வீட்டுக்குள் முடங்கி விட்டாளே என்ற எண்ணம் அவனை வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் பின்னாலேயே சௌந்தரம் வந்து கொண்டிருப்பதை அப்போது தான் கவனித்த தாமோதரம் “நீ எங்கே வருகிறாய்? என்று அதட்டினான்.

“உங்கட வீட்ட தான் போக வேணும் மாமி பால் காய்ச்சத் தொடங்கிருவா. அவருக்கு உதவி செய்ய வேணும். முன் படலையைக் கட்டிவிட்டு நான் பின் வழியாய் வேலி ‘மங்கடை’ குள்ளாலுங்க வீட்ட போறன். படலையைக்கட்டத் தான் உங்க பின்னால வாறன்.

“படலைய நான் கட்டிற்றுப் போறன். நீ பின்னாலபோ” “ஏன், நான் உங்களோட வாறது உங்களுக்கு விருப்பமில்லையாக்கும்”

தாமோதரம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான் சௌந்தரமும் சிரித்தாள். ஒழுங்கையிலே மறி ஆடு ஒன்று பிணை ஆட்டைத்தூரத்தி அதைத்தழுவ முயன்றுகொண்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்த சௌந்தரம் “ஆடு வந்திரும் அத் தான் படலையை இழுத்துக் கட்டிற்றுப் போங்க” என்று விட்டு வீட்டின் பின்பக்கமாக நடந்தாள்.

இனிப்பான நினைவுகளோடு தாமோதரமும் வெளியிலிறங்கிப் படலையைச் சிக்காராகக் கட்டி விட்டுப் பரமனின் சலூனை நோக்கி நடந்தான்.

கோயிலடிவே பந்தரின் கீழ்க் குழுமியிருந்த பாடசாலைப் பிள்ளைகள் தேவாரம்பாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓது வார்தமை நன்னெறியுய்ப்பதும்...

சின்னதம்பி வாத்தியார் இடுப்பிற் சால்வையைக் கட்டிக் கொண்டு துலாம்பரமாக நீறு பூசிய நெற்றியின் மையத்திற் சந்தனப் பொட்டு மிளிரக் கைகூப்பியபடி தேவாரம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அத்தியாயம் 6

பரமனின் சலூனிலிருந்து சில யார்களுக்கு அப்பால் கோயிலின் எதிர்த்திசையில் அவ்வூர் வாசிகசாலை இருந்தது. வைரமான காட்டு மரங்களைத் தூண்களாக நட்டு அத்தூண்களின் இருமருங்கிலும் நெருக்கமாக வரிச்சுத்தடிகளை கட்டி அத்தடிகளிடையே குழைத்த கழிமண்ணைச் செலுத்தி வைக்கப்பட்ட சுவர் அதன் மேல் ஓலைக் கூரை. ஒரு அறையும் மண்டபமும் கொண்ட நீளமான கட்டிடம், மண்டபத்துள்ளே கிடந்த மேசையின் இருபக்கமும் இருந்த டெஸ்குகளில் ஒன்றிலே தாமோதரம் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டான். ஏற்கனவே சின்னவனும் தங்கராசனும் அருளும் வந்திருந்தார்கள். பாலாவும் பரமனும் இன்னும் பத்துப் பன்னிரெண்டு இளைஞர்களோடு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கோயிலிலே மாணவர்கள் தம் பிராத்தனையை முடித்துக் கொண்டு இவ்விருவராக அணிஅணியாய் முதலிலே ஆண்களும் பின்னர் பெண்களுமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியாய் சென்ற தலைமை ஆசிரியரிடம் பாலா ஏதோ பேசிவிட்டு அவசர அவசரமாகத் தன் கூட்டத்தினரோடு வாசிகசாலையை அடைந்தான். வாசிகசாலையிற் கூட்டம் தொடங்கியது ஆரம்பத்தில் தாமோதரம் தேவாரம் பாடினான்.

‘நிரைகழலரவஞ் சிலம்பொலியலம்பும் நிமலர்நீறணி திருமேனி...’

கூட்டத்திற்கு பாலா தலைமை வகித்தாலும் தாமோதரமே அக் கூட்டத்தில் முக்கியஸ்தனாக இருந்தான் ‘நாளைக்கு வரப்போகும் எம்.பி தன் கடமைக் காகத்தான் இங்கே வருகிறார். அதற்கு தட்புடலான வரவேற்பு அவசியமில்லை அவரிடம் நம்முரின் குறைகளையும் தேவைகளையும் சொல்வது தான் முக்கியமானது’ என்ற அவனது கருத்தை எல்லோருமே ஏற்றுக் கொண்டாலும் பரமனுக்கு அது திருப்தியாக இல்லை. அவனுக்கு பூமாலை, மேடை, லவுட்ஸ்பீக்கர் என்று ஒரு விழா வேண்டும்.

அதற்காக அவன் எவ்வளவும் செலவழிக்கவுந்தயார், நாளாந்தம் அவனிடம் காசும் புழக்கத்திலுள்ளது,

ஆனாலும் மற்றவர்கள் தம் கிராமத்தின் தேவைகளை ஆராய்ந்தார்கள்.

‘ஊருக்கு ஒரு உபதபாற் கந்தோர் வேண்டும்: பத்துச் சத முத்திரை வாங்கவும் சின்னக் கிண்ணியாவுக்குச் செல்ல வேண்டியுள்ளது’ என்றான் அருளன்.

‘நம்ம வாசிகசாலைக்கு ஒரு நல்ல கட்டிடம் வேணும்’ என்றான் பரமன்.

‘இவையெல்லாம் வேண்டுந்தான். ஆனால் நமது கிராமமக்களின் அடிப்படைத் தேவை இவைகளல்ல.

விவசாயத்தையும் கால் நடைகளையும் நம்பி வாழ்பவர்கள் நம்முடையவர். ஊரவர்களுக்கு கண்டற் காட்டு மானாவாரிக்காணியைத் தவிர வேறு காணிகளே இல்லை. அந்த மானாவாரிக் காணியும் எல்லோருக்கும் இல்லை. கந்தளாய்க் கொலனித் திட்டத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சல்காணியும் மேட்டுக் காணியும் கொடுத்துங் கூட நம் மூரில் இருந்து இரண்டே இரண்டு குடும்பங்கள் தான் அங்கு சென்றன. மற்ற எவருமே பிறந்த ஊரை விட்டுப்போக விரும்பவில்லை. ஆகவே நமக்கு முதற் தேவை கண்ட காட்டுமானாவாரித் தரைக்கு நீர் பாய்ச்சல் ஏற்படுத்துவதுதான். அந்த வெளியில் இருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் தான் மகாவலி கங்கை ஓடுது.

அடுத்து கண்டக் காட்டுத் துறையடிக்கு நல்லபாதை வேண்டும். ஒரு நல்ல றோட் மட்டும் இருந்தால் நம் மூரவர்கள் மாட்டுப்பட்டிற் குச் சைக்கிளிலோ-ஏன் காரிலேயே சென்று பாலைக் கொண்டு வரலாம். காவுதடியில் சுமக்கத் தேவையில்லை. ஆகவே கண்டக் காட்டு வெளிக்குத் தண்ணீரும், அங்கு போகத் தெருவுந்தான் நமது முக்கியத் தேவைகள்' என்று தெளிவு படுத்தினான் தாமோதரம்.

கூடியிருந்த வாலிபர்கள் தாமோதரத்தை ஒரு முகமாக ஆதரித்தார்கள். எம்.பி.யிடம் கொடுப்பதற்கான மனுவைத்தயாரிக்கும் படியும் கூட்டம் அவனைக் கேட்டுக் கொண்டது. பாடசாலை முடிந்ததும் தலைமை ஆசிரியரோடும் ஆலோசித்து அம்மனுவை எழுதுவதாகத் தாமோதரம் ஒப்புக் கொண்டான். பாராளுமன்ற அங்கத்தவரை வாசிக்கசாலையிற் சந்தித்து மனுவைக் கொடுப்பதெனவும், மற்றைய விடயங்களை பாடசாலை யிலேயே நடத்த வேண்டும் எனவும் கூட்டம் தீர்மானித்தது. இத்தீர்மானங்களை எடுத்து கூட்டம் முடிவடைகையில் ஏறத்தாழப் பதினொரு மணியாகி விட்டது. வேலும் மயிலும் கடையிலிருந்து பரமன் கொண்டு வந்த

சோடாப் போத்தல்களை அவர்கள் குடித்துக்கொண்டிருக்கையில், வெளியே பங்குனி மாத வெய்யில் ஆலங்கேணி மணலை வறுத்துக்கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

‘இந்தச் சூடு மணலிலே சோளங்கொட்டையைப் போட்டால் பொரிஞ்சு போகும். காண்டாவனம் தொவங்கிட்டுப்போல’ என்றான் பரமன்.

காண்டாவனம் இல்லை. காண்டவ தகனம் என்று திருத்தினான் தாமோதரம்.

‘அது என்ன தகனண்டாப்பா? என்று கேட்டான் அருளன்.

‘இந்நாட்களிற் தான் அருச்சுனன் காண்டவம் என்ற வனத்தை எரித்தானாம். அதனாற் தான் இந்த நாட்களில் சூடும் வெக்கையும் அதிகரிப்பதாக நம் கிராமத் தவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. சித்திரைமுதல் வாரத்தில் தான் சூரியன் இலங்கைக்கு நேரே உச்சங்கொடுக்கிறான். அதனால்தான் சூடு அதிகரிக்கிறது’ என்று விளக்கினான் தாமோதரம்.

தாமோதரம் காலையில் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு வருகையில் காலில் செருப்பின்றியே வந்தான். இப்போது வெறுங்காலுடன் வீட்டுக்குப் போவதை எண்ணிய போது அவனுக்குத்திகிலாயிருந்தது. மெதுவாக பனிச்சை மரத்தடிக்கு வந்து அதன் நிழலின் குளுமையிற் சில விநாடிகள் தரித்து நின்று அங்கிருந்து வேலி ஆமணக்குகள் விழுத்தும் நிழலில் காலடிகள் பதியுமாறு ஓடியே சென்றான் வீட்டுக்கு. யாழ்ப்பாணம் படிக்கச் சென்ற தன் பின்னர் ஐந்து ஆண்டுகளாக காற் செருப்பைக் கழற்றாததினால் அவன் பாதங்கள் சூட்டைத்தாங்கும் சக்தியை இழந்திருந்தன.

வேர்த்துக் களைத்து வந்தவன் முற்றத்தின் மாமரத்தின் கீழ் சற்று தரித்து நின்று அதன் பின்னர் வீட்டை அடைந்தான். வீட்டுவிறாந்தையில் செளந்தரம்

ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தாமோதரத்தைக் கண்டதும் அவள் தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்றாள். அவள் அறைக்குள் ஓடமுடியாதபடி தாமோதரம் அறைக்கதவின் வாசலிற் போய் நின்றான்.

தாமோதரம் அவள் கையில் இருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்தான். அது கடந்த ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலுக்கான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம். அதன் அட்டையில் ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரின் படம் இருந்தது. அந்த அம்மையாருடைய கட்சியிற் போட்டியிட்ட அயலூர் முஸ்லிம் அபேட்சகர் அவ்விஞ்ஞாபனத்தை ஆலங்கேணியில் எல்லா வீடுகளுக்குமே கொடுத்திருந்தார். அவ்விஞ்ஞாபனத்தை பார்த்தபடியே,

“உலகிலேயே முதலாவது பெண் பிரதமரை இந்த நாடு பெற்றெடுத்திருக்கிறது. ஆனால் அப் பெண் பிரதமரின் நாட்டுப் பெண்களுக்கு எட்டாம் வகுப்புக்கு மேலே படிக்க விருப்பமில்லை.” என்றான் தாமோதரம்;

அவன் குத்தலைக் கேட்டதும் செளந்தரத்திற்கு ஆத்திரம் வந்தது. காலையிற் தண்ணீர் குடத்தோடு நின்ற போதிலிருந்த வெட்கம் இப்போது இல்லை. குட்டக் குட்டக் குனியக் கூடாது என்று அவள் மனத்தில் எண்ணினாள்; அந்த எண்ணத்தில் -

“அந்த அம்மையார் ஒண்ணும் பட்டதாரி இல்லை. அவருடைய கணவர் தான் ஒக்ஸ்போட் பட்டதாரி” என்றாள் பளிச்சென்று.

“அப்போ எதிர்காலத்தில் பிரதமராகலாம் என்ற எண்ணமாக்கும்.”

“எனக்கு பிரதமராக வரவேண்டிய தேவையில்லை.” ஆனால்”

“ராணியாக இருக்கவே விரும்புகிறேன்.”

“சரிதான் இப்ப உலகில இருக்கிற இங்கிலாந்து ராணியும் போனா அதுக்குப்பிறகு கடதாசிக் கூட்டத்தில் தான் நாலு ராணி இருப்பாங்க”

“நானும் ராணியாத்தான் இருப்பன்”

“எந்த நாட்டுக்கு”

ஏதாவது ஒரு நாட்டுக்குத் தான் ராணியாக இருக்க வேணுமோ?

“பிறகு”

“சொல்லட்டா”

அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பது தாமோதரத்திற்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அதை அவள் வாயாற் கேட்கவே அவன் விரும்பினான். ஆகவே “சொல்லேன்” என்றான்.

“நான் உங்களுக்குத்தான் ராணி” என்ற சௌந்தரம் இரு கைகளாலும் தன் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

தாமோதரம் அவள் வலது கை மணிக்கட்டைக் குரங்குப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்ட போது அவள் தன் அடுத்த கையை அவன் மேல் வைத்து ‘விடுங்கத் தான்’ என்று திமிறினாள். ஆனால் தாமோதரம் விடவில்லை. நாணிச் சிவந்து விட்ட அவள் கன்னங்களில் முத்தமிட வேண்டும் என்று அவனுக்குள் கிளர்ந்தாலும் அதற்கும் அவனால் முடியாமல் இருந்தது. அவனுக்கும் வெட்கமா? அல்லது எல்லை மீறக் கூடாது என்ற நினைப்பா?

அத்தியாயம் 7

“அந்தா மாமிவாரா விடுங்க அத்தான்” என்ற தும் தாமோதரம் தன்பிடியைச் சடாரென விட்டு விட்டு வாசற் பக்கமும் உட்பக்கமும் பார்த்தான். சௌந்தரம் கலகலவென நகைத்தாள். நகைத்துக் கொண்டே

‘மாமி இங்கே இல்லை. நான் இந்தா. இதில் ஈச் சந்தீவுக்குப் போயிற்றுச் சுணங்காம வாறன் என்று சொல்லிற்று அவ வெளிய போயிற்றா. இப்ப வந்தாலும் வருவா’ என்றாள் சௌந்தரம்.

‘அப்பாவும் இல்லையா’?

‘அவர் வழக்கம் போலக் காலையிலேயே போயிற்றார்.

சனிக்கிழமை வந்தது. காத்திருந்தபடியே பாராளுமன்ற அங்கத்தவரும் வந்தார். தாமோதரத்தின் யோசனைப்படி அடக்கமான உபசாரம் அவருக்கு. சௌந்தரம் கட்டிக்கொடுத்த பூமாலை யைத் தாமோதரம் அவருக்கு அணிவித்தான். அதனைத் தொடர்ந்து பல பூமாலைகள்

ஊரவர்களின் தேவைகள் எழுதப்பட்ட மனுவை அவரிடம் கொடுத்து அதைச் சபைக்கு விளக்கிய போது ஊரவர் எல்லோருமே வியந்தார்கள். எவ்வளவு நறுக்காக விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறான் என்று ஊரவர் எல்லோருமே பாராட்டினார்கள். ஏற்கனவே தேர்தல் பிரச்சார நாட்களில் அவனைத் தெரிந்தாலும், இப்போது பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் தாமோதரத்திடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டு அவனைப் பற்றி நன்றாக அறிந்து கொண்டார். இந்தக் கிராமத்தின் முதலாவது டாக்டராக வரவேண்டும் என்று அவனுக்கு ஆசை வழங்கினார். கூட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு மதிய உணவை உண்ணும் போது பிற்பகல் மூன்று மணியாகிவிட்டது. சாப்பிட்டு முடிந்ததுமே அவர் போய்விட்டார்.

எல்லாமே சுமுகமாக முடிந்திருந்தாலும் பரமனுக்கு மட்டும் மனக்குறை. அவனுக்கு எதற்கும், எல்லாவற்றிற்கும், ஒலிபெருக்கியும் பாட்டும் மேடைப் பேச்சும் வேண்டும்! அவைகளின்றிக் கூட்டம் முடிந்ததற்கு குறைபட்டுக் கொண்டாலும் அவன் ஆனந்தமாகவேயிருந்தான்.

விருந்து நடந்த பாடசாலை மண்டபத்தை மீண்டும் ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துவிட்டு அந்த விருந்திற்காகச் சௌந்தரத்தின் வீட்டிலிருந்து எடுத்த சில பீங்கான் களையும், கிளாஸ்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அங்கே சென்ற போது, மேற்கே பரந்துகிடக்கும் கரைச்சைகளுக்கு மேலாகத் தூரத்தே தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டிருந்த கந்தளாய்க்குன்றுகளிடையே தகதகத்த செம்பந்தாய்ச் சூரியன் விழுந்து கொண்டிருந்தது. செக்கர்வானின் ஒளி அசையாது விறைத்து நிற்கும் தென்னோலைகளிலும், இலையையசைக்காமல் ஸ்தம்பித்து நிற்கும் மரங்களிலும் படர்ந்துவிகசித்தது.

தெருப்படலையைத் திறந்து கொண்டு தாமோதரம் நுழைந்தபோது மல்லிகைப் பந்தரின் கீழே சௌந்தரம் புன்னகை பூக்க நின்று கொண்டிருந்தாள். அந்திச் செவ்வானம் போல மின்னும் அவள் முகத்தில், நெற்றியிலிருந்த கருஞ்சாந்துப்பொட்டு அவள் முகத்திற்கு மேலும் அழகூட்டியது. நீண்ட பின்னல் முடிவடைந்த விடத்திலே கட்டப்பட்டிரிந்த சிவப்புறிபன் வண்ணாத்திப் பூச்சியைப் போல மார்பில் மொய்த்துக் கிடக்க அவள் பந்தற்கப்பிற் சார்ந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

தான் கொண்டுவந்த பிரம்புக் கூடையை அவளிடம் கொடுத்து 'கூட்டத்திற்கு நீயும் வந்திருக்கலாமே' என்றான் தாமோதரம்.

‘வாசிகசாலையிலே நடந்த கூட்டத்தை வேலிக்குள்
ளால பாத்தன்’

...மறைப்புக்காகக் கட்டின கிடுகு வேலிக்குள்ளால
தான் உலகத்தைப் பாக்குது நம்ம பெண்சமூகம். எப்ப
தான் இவர்கள் நேரடியாக உலகத்தைப் பார்க்கப்
போகிறார்களோ. இந்த வேலியெல்லாம் எப்பதான்
தொலையப்போகிறதோ? என்று அலுத்துக்கொண்டான்
தாமோதரம்.

‘வளவுக்கு வேலியில்லாட்டிக் கட்டாக்காலி மாடு
வந்து எல்லாத்தையுமே மேய்ஞ்ஞும்’ என்றவள், இருங்க
அத்தான் தேத்தண்ணி கொண்டுவாறன்’ என்று அடுக்
களைப்பக்கமாக நடந்தாள்.

‘வேண்டாம், வேண்டாம்’ என்று அவளைத்தடுத்து
நிறுத்திய தாமோதரம் ‘எம்பியையும் அனுப்பி எல்லாத்
தையும் ஒழுங்கு பண்ணிவைச்சிட்டு இப்பதான் சாப்
பிட்டிற்று வாரன். எனக்கு அலுப்பாய்க் கிடக்கு நான்
போய்ப்படுக்கப் போறன்’ என்று விளக்கங் கொடுத்து
விட்டு அவன்பதிலை எதிர்பாராமலே வீட்டுக்குப்
போனான் தாமோதரம்.

அவன் வீட்டு முற்றத்தில் மாமரத்தின் கீழே சாக்
குக் கட்டில் விரித்தபடியேதான் கிடந்தது. அலுத்துக்
களைத்து வந்த தாமோதரம் பொத்தென்று கட்டிலில்
விழுந்து படுத்தான். சில வினாடிகளிற் தன்னை மறந்து
நித்திரையாகிவிட்டான்.

‘தம்பி தம்பி’ என்று யாரோ உருட்டி உருட்டி
எழுப்பிய போது தான் தாமோதரம் எழுந்து சோம்பல்
முறித்துக் கொண்டு கண்களைவிழித்துப் பார்த்தான்
அவன்முன்னால் அண்ணன் நாகேந்திரம் நின்றான். வீட்
டினுள்ளே விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது,

‘இப்பதானா அண்ணா வாறீங்க?

‘இல்ல, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த உன்னோட ஆறுதலாக் கதைக்க வேணும் என்று ஐஞ்சு மணிக்கு முதல் வந்திற்றன். ஆனா நீ நித்திரையாயிருந்தாய். வீட்ட போயிற்று இப்பதான் வாறன்’

‘ஓமண்ணா, அலுப்பாயிருக்கெண்டு சரிஞ்சு நான் என்னையறியாமலே நித்திரை கொண்டிற்றன்.’

‘அதுக்கென்ன. உன்ர படிப்பெல்லாம் எப்படியிருக்கு?

‘நல்லாத்தான் அண்ணாபடிக்கிறன். முதல் தடவையிலேயே நான் அட்வான்ஸ் லெவல் பாஸ் பண்ணி வாசிற்றிக்கும் போவன்’

‘எப்ப சோதனை’

‘ஆவணி மாசத்தில’

‘அப்ப இந்த வருஷம் நீ தம்பலகாமத் திருவிழாவுக்கு வரமாட்டாய் போல’

‘ஓமண்ணா. வரத்தான்மாட்டன். ஆனிக்கடைசியிலோ இல்லாட்டி இங்கிலீசுக்கு ஆடி பிறந்த பின்போதான் திருவிழா வரும். இந்த வருஷம் அதுக்கு எப்படி அண்ணா வாறது? ஏனண்ணா இந்த முறை ஏதும் விசேஷமோ?

‘என்ன விசேடம் நடக்கப் போகுது எண்டு இப்ப எப்படிச் சொல்ல முடியும். அளவெட்டியில் இருந்து திறமான நாதஸ்வரம் வருகுதாம்; மட்ராஸ் ரேடியோ வில எல்லாம் வாசிக்கிற கூட்டமாம்’

‘பத்மநாதன் குழு தானே. நான் யாழ்ப்பாணத்தில பல இடங்களில கேட்டிருக்கன். அதுக்காகச் சோதனையை விட்டிற்று இங்கு வாறதா?

‘அதுக்கில்ல. என்ரதம்பி நல்லாப் படிச்ச டாக்டரா வரவேணும் எண்டு நேத்திக்கடன் வச்சி வருஷா வருஷம் நான் காவடி எடுக்கிறன். நான் மூத்தபிள்ளை

யாக இருந்தும் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் உதவாம
அலக்கழிஞ்சு போனன். நீயெண்டான நல்லா வாற
துக்கு அந்தக் கோணேசர்தான் அனுக்கிரகம் பண்ண
வேணும்'

தன் பிழையை உணர்ந்து இறைவனிடம் மன்னிப்
புக் கேட்கும் பக்தனைப் போலத் தன்னிடம் பேசும்
தன் அண்ணனிடம் தாமோதரத்துக்கு ஒரு அனுதாபம்
ஏற்பட்டது. வாலிப மிடுக்குடன் கவலையற்றுத்திரிய
வேண்டிய இந்த வயதிலே அண்ணாவின் மனதில்
என்னென்ன கவலைகளோ! அப்பா அவனோடு முகங்
கொடுத்து பேசாமலிருப்பது அவன் மனத்தை பூவைக்
குடையும் வண்டு போலக் குடைந்து கொண்டிருக்கி
றதா?

தாமோதரம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில்
'இந்த வருஷம் நீ திருவிழாவுக்கு வர முடியாதுதான்.
ஆனா இப்ப இங்க நிக்கிற ரெண்டு கிழமைக்குள்ள
எப்பெண்டான ஒரு நாளைக்குத் தம்பலகாமம் போய்க்
கோணேசரைக் கும்பிட்டிற்று வா. இந்தா இத வச்
சிக்க' என்று அவன் கைகளில் இரண்டு பத்து ரூபா
நோட்டுக்களைத் திணித்தான் நாகேந்திரம்.

அண்ணனின் இரண்டு கைகளையும் பொத்திப்
பிடித்துக் கொண்ட தாமோதரம் 'எப்பெண்டாலும்
இல்லண்ணா நாளைக்கே போறன்' என்று சொல்கை
யில் அவன் கண்கள் கலங்கின. குடும்பத்தில் உதவாக்
கரை என்று எண்ணப்பட்ட தன் உடன்பிறப்பு தன்னி
டம் எத்தனை அன்பும் பாசமும் கொண்டவனாக
இருக்கிறான் என் றெ ண் ணிய போது அவன் மனம்
புல்லரித்தது.

'சரி தம்பி நான் போயிற்று வாறன் இப்ப
போய்ப் படுத்தாத்தான் பலபலவென்று விடியக்குள்ள
எழும்பலாம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே நாகேந்தி

ரம் தன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான். தாமோதரமும் எழுந்து தன் உடைகளைக் களைந்து மண்டபத்திற்குள் இருந்த கொடியிற் போட்டு வேற்றுடை மாற்றிக் கொண்டு துவாயுடன் கிணற்றை நோக்கி நடந்தான். பங்குனி புழுக்கத்திற்கு உடம்பில் குளிர்ந்த தண்ணீர் படுவது இதமாகத்தான் இருந்தது. தாமோதரம் குளித்து முடிந்ததும் அம்மா சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள். 'சோறா? எனக்கு லேண்டாம்' என்றான் தாமோதரம்.

'சோறில்லை. இடியப்பம் அவிச்சிருக்கேன்' என்றாள் தெய்வானை.

தாமோதரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அண்ணன் கோணேசர் கோயிலுக்குப் போகும்படி கேட்டுக் கொண்டதை அம்மாவிடம் சொன்னான்.

'எனக்குத் தெரியும். பின்னேரமே என்னட்டச் சொன்னவன். அவன் விரும்புறாப் போலக் கோயிலுக்குப் போய் அர்ச்சனையும் பண்ணிற்று வாவன்'

'ஓம் அம்மா வெய்யில் ஏறமுன்னம் விடியப்புறமே வெளிக்கிட வேணும்; ஆனாச் சைக்கிள் இல்லியே. இதுக்குப் பிறகு யாரிட்டப் போய்க் கேட்பது'

ஒருத்தரிட்டையும் கேக்க வேணாம். மாமாட சைக்கிள் அவர் வீட்டதான் இருக்கு அவர் வயலடிக்குச் சாமான்கள் ஏத்திற்று வண்டியிலதான் போறார். நீ காலமையோட போய்ச் சைக்கிளை எடுத்திற்றுப் போ' என்று அவன் கவலையைப் போக்கினான் தெய்வானை.

'எனக்குத் தெரியாதே. மாமா சைக்கிளில் போயிருப்பார் என்றுதான் நினைச்சன். காலையில் போய் சைக்கிளை எடுத்திற்றுப் போறன்' என்று தாமோதரம் கையலம்பி விட்டு மண்டபத்துட் சென்றான். பாயை விரித்து படுத்துக் கொண்டாலும் தாமோதரத்துக்கு

நித்திரை வரவில்லை. அவன் நினைவுகளில் செளந்தரம் தோன்றினான், வைகறைப் பனியிற் தோய்ந்து இதழ் விரிக்கும் மல்லிகையைப் போல, அவள் மல்லிகைப் பந்தரடியிற் தண்ணீர் குடத்தோடு நின்ற தோற்றமும், அதே பந்தரின் கீழ் செக்கர் வானத்தின் செம்மை முகத்திற் படரத் தன் ஒற்றைப் பின்னலை மார்பின் மேற் தொங்க விட்டபடி கருஞ்சாந்துப் பொட்டு நெற்றியில் மின்ன அவள் நின்ற அழகும் அவன் நினைவுகளிற் காட்சியளித்தன. தனக்குப் பின்னாற் சின்னஞ் சிறுமியாய்த் தன் வாலாகவே திரிந்தவள் இப்போது எவ்வளவு வளர்ச்சி அடைந்து விட்டாள்? 'தங்கம் உருக்கித் தழல் குறைத்துத் தேனாக்கிய' அந்த உருவமும். இனிமையும் எப்படி அவளுக்கு இந்த ஒரு சில மாதங்களில் வந்து விட்டன?

சென்ற ஆண்டு தம்பலகாம திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்த போதும் அவள் சிறுமியாகத்தான் இருந்தாள். திருவிழாக் கடைத் தெருவெல்லாம் தன்னோடுதான் சுற்றினாள். தாமோதரம் கோணேசர் கோயிலையும் தம்பலகாமத்தையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

அத்தியாயம் 8

கோணேசர் தாயினும் நல்ல தலைவராகத் திருகோணமலைப் பட்டினத்திற் தான் குடியிருந்தார்.

அவர் எப்போது தொடக்கம் அங்கிருக்கிறார் என்பது சரித்திர ஆசிரியர்களுக்கே சரியாகத் தெரியாதாம். குளக்கோட்டு மன்னன் அவருக்கு கோயில் கட்டி கந்தளாய்க் குளத்தையும் அதனருகே வயல்களையும் ஏற்படுத்தினானாம். இப்படி பழம் பெருமையுடனும், செல்வச் செழிப்புடனும் இருந்த கோணேசர் கோயிலை

1624ம் ஆண்டு கொன்ஸ்ரன்ரின் டிசா என்ற போர்த்துக்கீசத் தளபதி இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி கோயிற்கற்களைக் கொண்டு கோட்டை கட்டினானாம்.

ஆனால் அவன் கோயிலை இடித்த போது அவனது பக்தர்கள் கோயிலிலிருந்த மூல விக்கிரகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடி ஒளித்தார்களாம். அப்படி ஒளித்தவர்கள் தாங்கள் கொண்டு வந்த விக்கிரகங்களைக் கோயிலுக்குப் பொருத்தமான இடம் எனத் தாங்கள் தேர்ந்தெடுத்த இடத்தில் வைத்துச் சின்னஞ்சிறிய கோயிலைக் கட்டி வழிபட்டார்களாம். கடலோரத்துக் குன்றிலே இருப்பதைவிட மருத நிலத்து மத்தியிலே இருப்பதைத்தான் கோணேசரும் விரும்பினார் போலும், அதனாற்றான் மூன்று நாற்றாண்டுகளில் இலங்கையிலேயே ஒரு மகத்தான இராஜகோபுரத்தையும் தனக்கு அமைத்துக் கொண்டு தன் பரிவாரங்களோடு தம்பலகாமத்தில் வாழ்கிறார். தான் இடம் பெயர்ந்து வந்தாலும் ஆதிகோணே நாயக்கராகத்தான் அங்கே மிளர்கிறார்! வருடாவருடம் ஆனி உத்தரத்தில் அவருக்குத் திருவிழா நடக்கும், அந்தத் திருவிழாக்களைத்தான் அறிவறிந்த காலத்திலிருந்து தவறிவிடவில்லை. கச்சான் காற்று சீறியடித்து, ஆலங்கேணியைச் சூழவுள்ள உப்பங்கழிகளில் எல்லாம் நீர் வற்றி உப்புப் பொரிந்து கிடக்கும் அந்தத் தரவையைத் தசண்டிகெண்டைக் காலளவு நீரோடும் உப்பு நீரோடையைத் தாண்டிச் 'சமாவச்ச தீவில்' ஏறினால் அதன் பின்னர் ஒரே வெளி. இடக்கை பக்கமாக கிண்ணியாக் குடாக் கடலின் அருகாமையிற் சடைத்து வளர்ந்திருக்கும் நீர் முள்ளிச் செடிகளின் மேலே கண்டல் மரங்கள். வலக்கை பக்கமாக ஒரே வெளி, வெளி...

அந்த நெடுங்கரச்சை வெளியில் மாலை மயங்கிக் கொண்டு வருகையில் திருவிழாவிற்குச் செல்லும் ஆலங்கேணி வண்டிகளின் சவாரி. முன்னே செல்லும் வண்டி.

யைப் பக்கமாக வந்து முந்திச் செல்கையில் வண்டிக் குள்ளிருக்கும் பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி இந்த வண்டிச் சவாரிக்காகவே தம் காளை மாடுகளைப் போஷித்து வளர்ப்போர் சிலர்.

மாட்டு வண்டிகளை முந்திக் கொண்டு முகத்திலடிக்கும் சோழகக் காற்றை எதிர்த்துச் செல்லும் இளைஞர்களின் துவிச்சக்கர வண்டிகளின் மணிச் சப்தம் வண்டிக் காளைகளின் கழுத்து மணிகளின் சப்தத்திற்குப் போட்டியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். முள்ளியடிப் பாலத்தை அடைந்து விட்டால் அதன் பின் தம்பலகா மந்தான்.

அங்கிருந்து பார்த்தால் நடுப் பிரப்பந்திடலின் தென்னை மரங்கள் தெரியும். இப்படியாகத் திருவிழா தொடங்க முன்னமே கோயிலடிக்குப் போய் விடுபவர்கள், கோயிலைச் சுற்றிச் சுவாமி வலம் வந்து முடியும் அதிகாலையிலேயே மீண்டும் ஆலங்கேணிக்குத் திரும்பி விடுவார்கள். பதின்முன்றாம் திருவிழா வரையும் இது நடக்கும்.

பதினான்காம் திருவிழா ஆலங்கேணி மக்களின் உறவினர்களான தம்பலகாமத்துப் பெரிய புள்ளிகளின் உபயம்! அந்தத் திருவிழாவுக்கு ஆலங்கேணியிலிருந்து செல்லும் வண்டிகள் அதிகமாக ஒன்றும் திரும்பி வரா. தங்கள் உறவினர்களின் வீடுகளில் தங்கியிருந்து பதினெட்டாந் திருவிழாவையும் பன்றி வேட்டையையும் முடித்துக் கொண்டதான் ஊருக்கு மீள்வர். ஆலங்கேணி மக்கள் மட்டுமல்ல, நான்கு துறைகளைக் கடந்து கட்டைபறிச்சானிலிருந்து வந்த மக்களும் தங்கள் வண்டி மாடுகளோடும், சைக்கிள்களோடும் தங்கி விடுவர். நடுப்பிரப்பந்திடலிலும், நாயன்மார் திடலிலும், வர்ணமேட்டுத் திடலிலும், கரைச்சைத் திடலிலும் அதிகமாக எல்லா ரது வீடுகளிலும் ஆலங்கேணியிலும் கட்டைபறிச்சானி

லுமிருந்து வந்தவர்கள் விருந்தினராக இருப்பர் அவர் களுக்கெல்லாம் அங்கு ராஜோபசாரமான விருந்து!

சென்ற ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே இருந்து வந்த வன் கரைச்சைத்திடலிலே ஒரு வீட்டின் விருந்தினனாக இருந்தான்.

திருவிழா முடிந்து வந்து நித்திரை செய்த வன் காலை எட்டு மணிக்கு மேல் எழுந்து குளித்து விட்டு கரைச்சைத்திடலூடாகச் செல்லும் வீதியிலிருந்துமேற்கே தெரியும் கோயில் கோபுரத்தைப் பார்த்தான்.

எதிரேயிருந்த வயல்களில் வரம்பு நிறைந்த தண் ணீருக்கு மேலே பச்சை பசேலென்ற நெற்பயிர்கள். அவை குலை குலையாய்க் காய்த்துப் பால் முற்றி அன்னம் வாங்கி தலை சாய்த்து வெறிகாரனைப் போல கச்சான் காற்றில் தள்ளாடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தப் பசுங்கதிர் களுக்கு மேலாகக் கோயிற் குடியிருப்புத் திடலில் தங்கள் உச்சந்தலைகளை கச்சான் காற்று அடைக்கச் 'சாமி யாடி' க் கொண்டிருக்கும் தென்னை மரங்கள். தென்னை மரங்களுக்கு மேலாக ஆதிகோணை நாயகரின் கோபுர மும் கலசமும் கம்பீரமாக தோற்றமளித்துக் கொண்டிருந்தது.

சோறுடைய சோழவள நாட்டின் தலை நகரான தஞ்சாவூரையும் அதன் பொன் கொழிக்கும் வயல்களின் நடுவே சோழ மாமன்னன் ராஜராஜன் கட்டிய பெரு வுடையார் கோயில் என்ற பிரகதீஸ்வரர் ஆலயத்தையும் அதன் நிழல் சாயாக் கோபுரத்தையும் தாமோத ரம் திரைப்படங்களில்தான் பார்த்திருக்கிறான். அந்தத் பிரகதீஸ்வரர் ஆலயத்தின் மறுபதிப்பா இந்த ஆதி கோணை நாயகர் கோயில்? அந்தச் சோறுடைய சோழ வள நாட்டின் ஒரு பகுதியா இந்தத் தம்பலகாமப் பிரதேசம்?

பார்க்கும் இடமெல்லாம் பங்கப்பழனம் அப்பழனங்களின் நடுவே அமைந்துள்ள தீவுத் திடல்களில் எல்லாம் குலை குலையாய்க் காய்த்துத் தொங்கும் தென்னை மரங்களின் நடுவே ஓட்டுக் கூரை வேய்ந்த கல் வீடுகள். அவ்வீடுகளின் முன்னால் கற்றூண்களின் மேல் முதிரப் பலகைகளால் அமைக்கப்பட்ட நெற்பட்டறைகள். அவ்வீடுகளுக்குள்ளே வந்த விருந்தினர்களை வளமாக உபசரிக்கும் இனிய அவர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் அயற் கிராமத்தவர்கள்!

ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டுப் பெருவெள்ளத்தின் போது அவன் தந்தையார் பேராசைப்பட்டு கண்டந் காட்டிலே முப்பது ஏக்கர் வேளாண்மை விதைத்திருந்தார். ஆனாற் குடலைப் பருவத்தில் வெள்ளம் பெருகி அந்தக் கண்டக்காட்டு மானாவாரி வெளி முழுவதையுமே அழித்து விட்டது. அடுத்த வருடம் அவருக்கு விதை நெல்லும் இல்லை; காவுதடி இல்லாவிட்டாற் சோறே இல்லை என்ற நிலை!

ஆனால் வெள்ளம் வடிந்த பின்னர் தம்பலகாமத்தில் கோடைப்போகம் அமோகமாக விளைந்தது. எல்லாப் பட்டறைகளிலும் நெல் ஏறிக் கொண்டது. அந்த வருடம் ஆவணி மாதத்தில் அவன் விடுதலையில் இருந்த போது தந்தையார் வண்டிகட்டிக்கொண்டு தம்பலகாமம் வந்திருந்தார். சின்னையா அம்மாச்சியின் பட்டறையில் இருந்து இரண்டு அவணம் விதைநெல் அளந்து கொண்டார்.

ஆனால் விருந்தினரை உபசரிப்பது என்பது ஒரு விடயம். கொடுக்கல் வாங்கல் வேறு விடயம் என்ற கொள்கை தம்பலகாமத்தில் எல்லாரிடமுமே உண்டு. சின்னையா அம்மாச்சி தயாராக அச்சடித்து வைத்திருந்த புறோ நோட்டில் மூன்று அவணம் நெல்லின் தந்த போதைய பெறுமதியை காசாகக் கொடுத்ததாக எழுதிக் கொண்டார், கண்டக்காட்டு வெளி விளைந்ததும்

மூன்று அவணம் நெல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் புறோ நோட்டைக் கொடுத்து விடுவார்; மானாவாரிக் காணிக்காரர்களுக்கு அவர் கடன் கொடுப்பதில்லையாம். ஆனாலும் அப்பாவுக்கு கொடுத்தார். ஊர் வழக்கம் போல அடுத்த பங்குனி மாதத்தில் அப்பா மூன்று அவணம் நெல் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டார்.

தம்பலகாமம் இத்தனை செழிப்பிலும் செல்வத்திலும் கொழித்தாலும் இன்னமும் தன் பழமையை விட்டுக் கொடுக்காமற்தானிருந்தது. இங்கே சிகை அலங்கரிக்கும் பரமனோடு பழகுவதைப் போலத் தம்பலகாமத்தில் முடியுமா? "எங்களைப் போல உயர்ந்த சாதி வேளாளர் இந்த இலங்கைச் சிலோனிலே கிடையாது" என்று கூட்டாம் புலியிலும் கள்ளிமேட்டிலும் வசிப்போர் பெருமை பேசிக் கொள்கின்றனர்.

"நாங்கள் சாதாரண கரையாரல்ல மச்சகந்தியைப் பரிமளகாந்தியாக்கிய குருகுலத்துச் சத்திரியர்கள்" என்று மகாபாரதப் பெருமை பேசிக் கொள்கிறார்கள் மற்ற மேடுகளில் உள்ளவர்கள்.

இந்த இருசாராரும் குறைந்த சாதிக்காரர் என்று சிலரைச் சிப்பித்திடலிலே ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் குறைந்த சாதிக்காரர்களுக்குச் செம்பிலே தண்ணீர் கூடக் கொடுக்க மாட்டார்கள். கோயிற் பிரகாரத்தில் அங்கப்பிரதட்சணம் செய்யக் கூடவிடமாட்டார்கள்!

ஆனால் நல்ல காலமாக, அந்தச் சோறுடைய சோழ நாட்டைப் போல் இந்தக் கிராமத்தில் அக்ரஹாரமும் பிராமணர்களும் இல்லை. இருந்தால் குருகுலம் என்றும் வேளாளர் என்றும் பெருமை பேசுபவர்களையும், மற்றவர்களையும் சூத்திரர் என முத்திரை குத்தி ஒதுக்கியிருப்பார்கள்!

அங்கேயுள்ளவர்களை எல்லாம் ஒரே குலமாகக் கருதலாம் போல இருந்தது தாமோதரத்திற்கு. அவர்கள் எல்லாருமே விவசாயிகள்'. 'கார் காக்காத விவசாயிகள்' என்ற புதிய சாதியினராக அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள்தான் மழையை நம்பி இருப்பதில்லையே. அவர்களுக்காக குளக்கோட்டன் கந்தளாய்க் குளத்தைக் கட்டி வைத்திருக்கிறானே! பங்குனிப் புழக்கத்தையும் நுளம்புக் கடியையும் பொருட்படுத்தாமல் நினைவுகளிற் தோய்ந்து கொண்டிருந்த தாமோதரம் நடுச்சாமமான போதுதான் நித்திரையானான்.

அத்தியாயம் 9

குட்டிக்கரச்சைப் பள்ளி வாசலிலிருந்து வாங்குச்சத்தம் கேட்டபோது தாமோதரம் விழித்துக் கொண்டான்.

தலைமாட்டிலிருந்த அரிக்கன் விளக்கின் திரியைத் தூண்டி மண்டபத்தை வெளிச்சமாக்கிய பின் பாயைச் சுருட்டித் தலையணையையும் விரிப்பையும் பாயின் மேல் வதைத்து விட்டு முற்றத்துக்கு வந்தான். முற்றத்து மாமரத்தின் கீழே அப்பா படுத்திருந்த சாக்குக் கட்டிலில், சிங்கப்பூர்பாய் தலையணையோடு சுருட்டப்பட்ட தலைமாட்டில் வைக்பகப்படிருந்தது: தந்தையார் எழுந்து சென்றிருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொண்ட தாமோதரம் 'அவர் என்கே போயிருப்பார்? இன்றைக்குப் பால் கொண்டுவரப் போவதில்லை என்று நேற்றே அம்மாவிடம் சொல்லியிருந்தாரே?

பாற்குடங்களையும் நேற்றுச்சாயந்தரமே தம்பையா அண்ணன் கொண்டு போய்விட்டாரே;

அப்படியானால் அதிகாலையில் அப்பா எங்கே போனார்? என்று தன்னுள்ளே கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டு காலைக் குளிரையும் பொருட்படுத்தாதவனாக வேலியோரம் சென்று வேப்பங்கன்றிற் குச்சியை முறித்துக்கடித்துத் துப்பிக் கொண்டு பல்விளக்கத் தொடங்கினான்

அடுக்களையைக் கடந்து செல்கையில் “அப்பு எங்கம்மா? என்றுகேட்டான்.

‘இங்கின தான் நிண்டார். வெளிக்குப் போயிற்றார் போல’ என்று அம்மா பதில் கொடுத்தாள்.

தாமோதரம் கிணற்றடிக்குச் சென்று கிணற்றுக் கட்டில் துவாயைப் போட்டுவிட்டுச் சாரத்தோடு நின்று முழுகத் தொடங்கினான். கிணற்றுக்குத்துலா இருந்தது. ஆனாலும் அவன் கைவாளியினாற் தான் அள்ளி முழுகினான். அவனுக்கு நெல்லியடிக் கிணறுகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னே அவன் பாடசாலையிற் சேர்வதற்காகச் சின்னத்தம்பி வாத்தியாரோடு நெல்லியடி போய்ச் சேர்ந்த போது பிற்பகல் 3 மணி இருக்கும். போய்ச் சேர்ந்ததும் குளிக்க வேண்டும் போல இருந்தது அவனுக்கு. தானாகவே கிணற்றடிக்குச் சென்றான். கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தான். அவனுக்கு நெஞ்சு பகீர் என்றது! இத்தனை ஆழமான கிணற்றிலிருந்து எப்படித் தண்ணீர் அள்ளிக் குளிப்பது? துலா வைப்பார்த்தான். நீள்சதுரக் கந்தூண்களில், அச்சலக் கையைப் புகுத்திய ஒரு முழுப்பனைமரமே துலாவாக இருந்தது. துலாவின் அந்தத்திற் கட்டிய பனை நார்க்கயிற்றில் வாளி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நார்க்கயிறுதான் துலாக் கொடிபோலும்! இத்தனை ஆழமான கிணற்றில், இந்த முழுப்பனை மரத்தை இழுத்து நீர் அள்ளுவதை எண்ணியபோது அவனுக்குத் தலைவிறைத்தது.

கிணற்றடிக்கு வந்த ஆசிரியர் அவன் மலைத்து நிற்பதைக் கண்டு, தானே துலாவைத் தாழ்த்தி கிணற்றடியில் இருந்த பெரிய வாளியிற் தண்ணீர் ஊற்றி “இப்போ பருமட்டா மேலைக்கழுவும் பின்னே ரம் தம்பி வீட்ட போய்க்குளிக்கலாம் அங்கமோட்ட ரும்பைப்பும் இருக்கு”

மாலையில் ஆசிரியர் அவனைத் தன் தம்பியின் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றார். செட்டிதரை என்ற பிராந்தியத்தில் உள்ள அவர்தம்பி வீட்டுக் கிணறு முன்னர்பார்த்த கிணற்றைவிட ஆழமாக இருந்தது. எட்டிப் பார்த்தால் தண்ணீர் இருப்பதே தெரியாத அளவுக்கு அத்தனை ஆழம்? ‘இந்தப்பாதாளத் தண்ணீரை இறைத் தல்லவா யாழ்ப்பாண விவசாயி பயிர் செய்கிறான்’ என்று எண்ணிக்கொண்டே ஐந்தடி ஆழத்திலிருந்த தண்ணீரைக் கைவாளியால் மொண்டு தலையில் ஊற்றி ஊற்றித் தன் குளியலை முடித்துக் கொண்டான்.

வீட்டினுட் சென்று சலவை செய்த வேட்டியை உடுத்துச் சட்டையும் தரித்த பின்னர் திருநீறுபூசிக் கொண்டிருக்கையிற் தேநீரை நீட்டிய அம்மா, ‘ஏன் தம்பி சாப்பிட்டிற்றுப் போவன்’ என்றாள். “இப்ப என்னம்மா சாப்பிடுறது? நான்சைக்கிளில் தானே போறன், அரைமணத்தியாலத்தில் போய்ச் சேர்ந்திருவன். அங்க போய்ச் சாப்பிடலாம்” என்று விட்டு மாமரத்தைக் கடந்து தெருப்படலையைத் திறந்து வெளியேறினான். மாமனாரின் வீட்டு முற்றத்திலே அபிராமி பெருக்கிக்கெண்டு நின்றாள். ‘சைக்கிளைக் கொஞ்சம் தாங்க மாமி’ என்று தாமோதரம் கேட்டபோது தான் அவள் நிமிர்ந்தாள்.

“மண்டபத்துக்குள்ளதான் இருக்கு. போய் எடுங்க என்ற அபிராமி “ஏன் தம்பி எங்க போகப் போறீங்க” என்றுகேட்டாள்.

சைக்கினை உருட்டிக்கொண்டு மண்டபத்துக்கு வெளியே வந்தவன் 'தம்பலகாமம் போப்போறன் என்று விடையளிக்கையில் அறைக்குள்ளிருந்து செளந்தரமும் வந்தாள். அவளைப் பார்த்தபோது தன் உடன் மாணவன் பொன்னம்பலத்தின் 'கொமென்ற' ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை மாணவர்கள் சிலரோடு சேர்ந்து அவன் பருத்தித்துறைப்பட்டினத்திற்குச் சென்றான். சந்தையைத் தாண்டிக் கடற்கரைப் பக்கமாகத் தொண்டமானாற்று வீதியாற் சென்று கொண்டிருக்கையில் எதிரே மெதடிஸ்த பெண்கள் கல்லூரி விடுதிமாணவிகள் தங்கள் மேற்றன் சகிதம் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கடந்து முடிந்ததும் 'பின்னால மூன்றாவது அணியில இடதுபக்கமாப் போற பெட்டை அரபிக் குதிரைமாதிரி அழகான பெட்டை மச்சான்' என்று கொமென்ற சொன்னான். அதைக் கேட்டுதான் பொன்னம்பலம் சொன்னான். "பெட்டைவடிவா வடிவில்லியா என்று இப்படி நேரத்தில சொல்லேலாது வெளிக்கிடக்குள்ள எல்லாரும் மேக்கப் பண்ணிக் கொண்டுதான் வருவினம். உண்மையா அழகுதானா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு பெட்டை விடிஞ்சி படுக்கையால எழும்பின உடன்தான் பார்க்கவேணும்"

அவனது விமர்சன நோக்கோடு தான் தாமோதரம் செளந்தரத்தைப் பார்த்தான். அந்த அதிகாலையிற் கூம்பிய இதழ்களை ஒவ்வொன்றாக விரிக்கும் செந்தாமரையைப் போலச் செளந்தரம் அழகாகத்தான் இருந்தாள்.

"நேற்று இதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே அத்தான்"

'நேற்று இரவுதான் தீர்மானிச்சன்' என்ற தாமோதரம் 'மாமாட்ட என்னமாமி சொல்ல? என்று கேட்டான்? ஆனால் நேற்று இரவுதான் தீர்மானிச்சன்'

என்றதைக் கேட்டதும் சௌந்தரத்தின்முகம் சாம்பிற்று. முகத்தைத் தொங்கவிட்டபடியே அறைக்குட் சென்றாள்.

மாமாட்டச் சொல்றதுக்கு விசேஷமா ஏதும் இல்ல, என்று அபிராமி சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தாமோதரம் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வெளியேறி விட்டான். பின் சக்கரத்திற்குச் காற்றுப் போதாது போல இருந்தது. ஆனால் வேலும்மயிலும் கடை அதிகாலையிலே திறந்திருந்தது. அங்கே சென்று காற்றடித் தக் கொண்டு குட்டிக்கரச்சுப் பக்கமாகச் சைக்கிளை மிதி தான்.

அவன் சென்று கொண்டிருக்கையில். 'இவர் ஏன் தம்பலகாமம் போகிறார்? அதுவும் இரவுதான் அங்கு போவதெனத் தீர்மானித்தாராம்! சென்ற இரவு முழுக் கநான் அவரையே நினைத்து நினைத்து இன்பக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கையில், அவர் மட்டும் என்னை நினைக்கவில்லையா? திடீரெனத் தம்பலகாமத்து நினைவு அவருக்கு ஏன் வந்தது? அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திர மாக வந்தது. அழ வேண்டும் போல இருந்தது கண் கள் கலங்கியே விட்டன. அவர் அதற்காகத்தான் போகிறார். திருக்கோணமலை சண்முகவித்தியாலயத்தில் போடிங்கில படிக்கிற மனோன் அக்கா இன்றைக்குத் தம்பலகாமம் வந்திருப்பா அவளைப் பார்க்கத்தான் அவர் போயிருக்கிறார்...

சென்ற ஆண்டு மனோனும் எங்களோடு கூடத் திருவிழாக் கடைத் தெருவெல்லாம் சுற்றினாள். அவள் எவ்வளவு ஆனந்தமாக அவருடன் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு போனாள்? எனக்கு அப்பவே சந்தேகம் நான் பள்ளிக்குப் போகல்ல என்று அவர் கோபிப்பதற்கு இப் பதான் காரணம் தெரியுது இல்லாட்டா எவருக்கும் சொல்லாம இப்படி அழுசடக்காத் தம்பலகாமம் போவாரா? படுக்கையிற் கிடந்தபடி சௌந்தரம் இப்படி என்னென்னவெல்லாமோ எண்ணினாள். மனோனுக்கு

அவருக்குமிடையில் ஏதோ இருக்க வேண்டும். சில வேளை அவளைத்தான்... நினைவுகளின் அகோரத்தில் செளந்தரத்திற்கு அழகையே வந்து விட்டது.

‘ஏன்புள்ள காலையில் ஒரு வேலையும் இல்லியா? சும்மா படுக்கிறா? மாமி வீட்ட போகல்லியா? மனுஷி இருபது முட்டிப்பாலையும் காய்ச்சிப் பேணியில ஊத் தத் தட்டத்தனிய அவதிப்படப் போவது’ என்றாள் அபிராமி.

‘எனக்குப் போகேலா’ என்று வெறுப்புடன் ஆனால் எவருக்கும் கேட்காதபடி தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டே செளந்தரம் கிணற்றடிப் பக்கம் போனாள்.

அன்று அவள் தனது கானல் வாழைகளுக்கும், குரோட்டன்களுக்கும் தண்ணீர் ஊற்றவில்லை. கோழிகளுக்குத் தீன் வைக்கவில்லை. வேறுஎந்த வேலையுமே செய்யாமல் கிணற்றடியில் அசமந்து நின்றாள். கிணற்றடியிலே முதுகுத்தோலை உரித்து விடுவது போலச் சுள்ளென்றடிக்கும் காலை வெய்யில் கூட அவளுக்கு உறைக்கவில்லை.

செளந்தரம் இப்படிக்கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் தாமோதரம் குட்டிக்கரச்சிப் பாடசாலைக்குச் சமீபமாக, கிண்ணியாக்குடா உள்வாங்கிச் செல்லும் ஓடையின் விண்ணாங்கடிப் பரவலை வள்ளத்திலேறிக் கடந்து காக்கா முனையைத் தாண்டிக் குறிஞ்சாக்கேணிச் சந்தியடிக்கு வந்த போது சூரியன் முதுகுப் பக்கமாகத் தீய்த்துக் கொண்டிருந்தான். சந்திக் கப்பாலிருந்த கரச்சையில் முழங்காலளவு நீரில் நின்று கொண்டு கைவலையை வீசி மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களின் அரையிலிருந்த ‘சிறுவால்’களின் (பொத்தானோ, பக்கிள்சோ, இல்லாத அரைக்காற் சட்டை) மேற்கட்டப்பட்டிருந்த பிரம்புப் பறிகளில் கயல் மீன்கள் துள்ளித் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. பெரு வெள்ளத்தின் போது, தம்யதாஸ்தானத்தை விட்டுக்

கிளம்பிவிட்ட கற்களில் ஏறியும் இறங்கியும் மெதுவாக ஓடிக் 'கோழிமுட்டைக் கரச்சை'யைத் தாண்டிய பின் நெடுங்கரச்சை வெளியூடே சைக்கிளை உழக்கிக் கொண்டு கச்சான் காற்றுக்கு எதிராகச் சென்று கொண்டிருந்தான் தாமோதரம்.

வெளியைத் தாண்டிய பின்னர் 'காலிபாஞ்சான்' ஆறு குறுக்கிட்டது. கச்சான் காற்று வீசத் தொடங்கி இந்தக் கரச்சை வெளியெல்லாம் உப்புப் பொரிந்து வரண்டு கிடக்கும் காலிபாஞ்சான் மதகிலும் கெண்டைக்காலளவு தண்ணீர்தான் இருக்கும். ஆனால் இப்போது காலிபாஞ்சான் ஆற்றில் பெருந்தொடைக்கு மேற் தண்ணீர் போய்க் கொண்டிருந்தது. உப்பு நீர் பட்டாற் சைக்கிளிற் கறள் பிடித்துவிடும் என்பதற்காகத் தாமோதரம் வேட்டியை மடித்து அரைக்கு மேற்கட்டிக் கொண்டு, இரண்டு கைளாலும் சைக்கிளைப் பிடித்துத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தித் தூக்கிக் கொண்டு ஆற்றைத் தாண்டினான். பின்னர், தன் வண்டியில் ஏறி முள்ளியடிப் பாலத்தை அடைந்ததும், சைக்கிளை விட்டிறங்கி தன் சண்டிக்கட்டு வேஷடியை அவிழ்த்து நன்றாக உடுத்திக் கொண்டான். சேட்பையில் வைத்திருந்த சிறிய சீப்பினாற் தலையை வாரிக் கொண்டான். சேட் கொலருக்குப் பின்னால் நீளமாக மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். இவ்வாறு தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டபின் மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டு கல்யாண ஊர்வலத்திற் செல்பவனைப் போல மெதுவாக நகர்ந்தான். வழியிலே நடுப்பிரப்பந்திடலிலும் அப்பால் நாயன்மார் திடலிலும் சந்தித்த நண்பர்களுக்கெல்லாம் "கோயிலுக்குப் போயிற்று வாறன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு கோயிலை அடைந்தபோது காலைப்பூசை முடிவடைந்திருந்தது. ஆனாலும் கோபுரத்தின் கீழே இருந்த காரியாலயத்

தில் அர்ச்சனைக்குப் பணஞ் செலுத்திப் பற்றுச் சீட்
டைப் பெற்றுக்கொண்டு கோயிலை வலம் வந்தான்.

கோணேசரையும் அவரின் பரிவாரங்கள் அனைவ
ரையும் ஒவ்வொருவராகக் கும்பிட்ட பின்னர் திருநீற
ணிந்து சந்தனந்தரித்து வலது காதின் மேற் செருகிய
பன்னீர்ப்பூவோடு மீண்டும் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு
நாயன்மார் திடலை நோக்கித் திரும்பினான்.

நாயன்மார் திடலிலேதான் அவன் மாமனார்
பெண் கொண்டிருந்தார். மாமியாருடைய மூத்த சகோ
தரி தன் தாயதி வீட்டிற்கு வந்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்
தான். அவன், அவ்வீட்டையடைந்த போது பேரிளம்
பெண்ணான அவள் பெரிய மாமியார் முற்றத்துப் பலா
மர நிழலிலே பெரியபானையிற் சமைத்துக் கொண்டி
ருந்தாள்.

தாமோதரத்தைக் கண்டதும் “வாருங்கோ தம்பி.
எப்ப யாழ்ப்பாணத்தால வந்தீங்க? சாப்பிட்டீங்களா?
என்று அடுக்கடுக்காகக் கேட்டாள்.

“இப்பத்தான் மாமி வாறன். நேரடியாகக் கோயி
லுக்குப் போயிற்று இங்க வாறன்”

“இருங்க தம்பி. முதலில சாப்பிடுங்க” என்ற
வள், “மூத்தவனும் அவரும் உங்கட மாமாவும் வய
லுக்க போயிற்றாங்க. மனோனும் திருக்கிணாமலை
யில. பெருமிதி மிதிக்கிறவங்களுக்குச் சமைக்க வேணும்”
என்றவள் பீங்கான்களில் சாப்பாட்டை எடுத்து வந்
தாள். பிட்டு, வாழைப்பழம், தயிர், பருப்புச்சொதி,
அப்பளப் பொரியல் இத்தனையும் கண்ட தாமோதரம்
“என்ன மாமி எனக்காக இத்தனையுமா?, என்றான்.

“நீங்க வாறதா உங்க மாமா கூடச் சொல்லல்ல”
வயலுக்குப் போறவங்க காலையில சாப்பிட்டிற்றுப்
போகட்டும் என்றுதான் செய்தன். ஆனா அவங்க எல்

லாருமே அரையுங் குறையுமாக கொறிக்கிற்றுப் போயிற் றாங்க” என்றாள் இராசம்மா. தாமோதரம் காலை யுணவை முடித்துக் கொண்டாள்.

இராசம்மா தன் சமையல் வேலையில் ஈடுபட் டாள். அவர் கணவன் சொல்லுவார் “வயல் வேலை செய்வங்களுக்குக் கூலியைக் குறைச்சாலும் அதைப் பற்றி ஒரு குறையும் ஊரில வராது. ஆனால் சாப் பாடு மட்டும் சரியில்லாட்டி அதுதான் ஊரில பெரிய வசையாவரும். அதனால் ஒழுங்காகக் கறிபுளி இருக்க வேணும்” இராசம்மா மீன்குழம்பும், இரண்டு மரக் கறிகளும் புளியாணமுமாக எல்லாச் சமையலையும் ஏறத்தாழ முடித்து விட்டாள்.

வெளியே வெய்யில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்த வெய்யிலில் வெளியில் இறங்கவே பயமாக இருந் தது. வீட்டுக்குள்ளே சும்மா குந்திக் கொண்டிருக்கவும் முடியவில்லை. மேசையில் ரேடியோவும் இருக்கவில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியாமற் தாமோதரம் மேசை யிற் கிடந்த புத்தகங்களைக் கிண்டிக் கொண்டிருந் தான். அந்தப் பாடசாலைப் புத்தகங்களிடையே ஆனந்த விகடன் இதழ்களிலிருந்து பிரித்தெடுத்து ஒழுங் காகக் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு நாவல் இருந்தது. அது ‘தேவன்’ எழுதிய ‘துப்பறியும் சாம்பு’ என்ற நாவல். அதன் அட்டையில் மனோன்மனி தன் பெயரை எழு தியிருந்தாள்.

தாமோதரத்திற்கு நாவலோ சிறுகதைகளோ படிப் பதில் அத்தனை ஆர்வம் இல்லை. எப்போதாவது படிப் பாள். இன்னாரைத்தான் படிக்க வேண்டும் என்ற வரையறையும் இல்லை. அகப்பட்டதை நேரமிருந்தாற் படிப்பான். எந்த நாவலையும் வாசித்து முடிக்க வேண் டும் என்ற ஆசையும் அவனுக்கு ஏற்பட்டதில்லை. எதை யாவது படித்தபின் அரைவாசியில் வேறுவேலை வந்து

விட்டால், மீதி அரைவாசியை பின்னர் அவன் படித் ததும் கிடையாது. இப்போது தேவனின் துப்பறியும் சாம்பு என்ற நாவலைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். சுவையாகத்தான் இருந்தது.

அவன் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் இராசம்மா தன் சமயலை முடித்துவிட்டு, அடுக்களையைக் கூட்டி ஒழுங்கு படுத்திவிட்டு அதனைப்பூட்டிக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள். அவள் சர்வாங்கமும் வெயர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது!

வீட்டிற்குள் வந்தவள் "இருங்க தம்பி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில அத்தான் சாப்பாடு கொண்டு போக வந்திருவார். அதுக்குள்ள நான் போய் இரண்டு வாளித் தண்ணி அள்ளி ஊத்திற்று வாநன். ஒரே அவிச்சலாய் அவியுது" என்று தனக்குத்தானே சொல்பவள் போலச் சொல்லிக் கொண்டு பின்பக்கமாகக் கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தாள்.

தாமோதரமும் எழுந்து தன் சேட்டைக் கழற்றிச் சுவர் ஆணியிற் தொங்கவிட்டு கொடியிலே மடித்துக் கிடந்த சாரத்தை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டு மீண்டும் விட்ட இடத்திலிருந்து படிக்கத் தொடங்கினான்.

பெருமிதிமிதிப்பதற்காகச் சூழவுள்ள வயல்களில் எல்லாம் வரம்பு கொள்ளாமளவு தண்ணீர் இருந்து சூழலைக் குளிர்வித்தாலும் கொழுக்கி ஓட்டுக் கூரையின் வெப்பம் அதை மழுங்கடிப்பதாக இருந்தது. கதிரையிலிருந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தவன் தூங்கி விழுந்து மேசையின் மேற் கைகளிற் தலையைக் கவித்தபடியே நித்திரையாய் விட்டான்.

"மச்சான் எப்படா வந்தா? என்ற குரல் அவனை இவ்வுலகுக்குக் கொண்டு வந்தது. எதிரே தம்பிராசா என்ற அவன் மைத்துனன் நின்று கொண்டிருந்தான். அரையிற் கட்டிய நாலு முழ வேட்டிக்கு மேலாக மார்பிலே திரணை திரணையாய்ச் சுருண்டு கிடக்கும் மயிர்க்கற்றை. கறுப்பு என்று ஒதுக்கவும் முடியாமல்

சிவப்பு என்று மெச்சவும் முடியாமல் கபில நிறமாயிருந்தான். நீண்ட ஆனால் வைரித்த உடற்கட்டு.

“காலையில தான் வந்தன் மச்சான்”

“வயலுக்கு வந்திருக்கலாமே. கிட்டத்தானே இருக்கு”

“வரத்தான் நெனச்சன். ஆனா வெய்யிலா இருந்தது. உங்கட அம்மாவும் போகவேணாம் என்றா. கதைப்புத்தகத்தைப் படிச்சுக் கொண்டிருந்த நான் நித்திரையாகிற்றன்.”

அடுக்களைக்குள்ளிருந்து இராசம்மா குரல் கொடுத்தாள். சாப்பாடெல்லாம் போட்டுவச்சிற்றன். கொண்டு போகலாம் ராசா.

தம்பிராசா அடுக்களைக்குள் வந்தான். தாமோதரமும் அவன் பின்னாற் போனான்.

பனைஓலைப் பெட்டியிற் சோறு போடப்பட்டு வாழை இலையால் மூடப்பட்டிருந்தது. பக்கத்திலே தூக்குக் கயிறு கட்டப்பட்ட மண்பானை புளியாணம். மூன்றும் வெண்கலச் சட்டிகளிற் கறிகள். அம்மூன்று சட்டிகளும் வெள்ளை வெளேர் என்ற தலையணையுறை ஒன்றில் அடுக்கப்பட்டுப் பையின் வாய்கூட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. சோற்றுப்பெட்டி வாழையிலைக்கு மேலே அகப்பையும் இரண்டு கரண்டிகளும்.

தம்பிராசாவுடன் வந்த கிண்ணுயாவைச் சேர்ந்த வேலையாள் சோற்றுப் பெட்டியைத் தூக்க, தம்பிராசா கறிச்சட்டிகள் இருந்த யையைத் தூக்கிக் கொண்டான். தாமோதரம் புளிப்பானையைக் கயிற்றைப்பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டான். தம்பிராசா இடக்கையில் வாழை இலைக்கட்டுகளையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

“தம்பிய என்னத்துக்குக் கூட்டிற்றுப் போறா. அவர் இஞ்ச சாப்பிடட்டும்” என்றாள் இராசம்மா.

“இல்ல மாமி நானும் அத்தானோட போறன்”
என்று விட்டு நடந்தான் தாமோதரம்.

மூவரும் மெயின் ரோட்டிலே கோயிற்பக்கமாக
நடந்து வாசிகசாலைக்குப் பக்கத்தில் நிழல் கவித்து
நின்ற ஆலமரத்தைத் தாண்டி, எதிரேயிருந்த தேநீர்க்
கடையையும் தாண்டி அரிசி ஆலையின் பக்கமாக வயல்
வெளிக்குள் இறங்குகையிற் தாமோதரம் கேட்டான்
“மச்சான் இந்தக் கடையில தேத்தண்ணி அடிக்கிற
சத்தமே இல்ல. தின்ற சாமானையும் காணல்ல.
ஆனா. ஆக்கள் மட்டும் கனக்கப்பேர் போய் வாறாங்க”

“அதுபேருக்குத் தான் மச்சான் தேத்தண்ணிக்கடை
ஆனா அங்க சீலும் விக்குது. வடியும் விக்குது. இரண்டு
ரூபாய் குடுத்து ஒரு கிளாஸ் வடி அடிச்சுப்பாரன் மச்
சான். இந்த அகோர வெயிலில் கிறுகிறு என்று ஏறும்.
நுவரெலியாவில இருக்கிறது போல இருக்கும்.

“அப்ப மச்சானுக்கு அடிச்சுப் பழக்கம் போல”

“சீ...எப்பெண்டான அப்பாவுக்குத் தெரியாம அது
வும் இங்க இல்ல. திருக்கிணாமயையில குடிச்சிருக்கன்.
கிங்ஸ் ஹோட்டலில ஒரு கிளாஸ் அடிச்சிற்றுப் பத்தாம்
நம்பர் கடற்கரையில போய் இருந்தா என்ன சுகம்!
அப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சதெண்டா முதுகுத்தோலை
உரிச்சுப் போடுவார்.”

அத்தியாயம் 10

வேலைய முடிச்சிற்றுப் போகக்குள்ளநாஒருகால் அடிச்
சிற்றுத்தான் போவன் தோழ். அப்பத்தான் வேலை
செய்த அலுப்பும் தெரியாது. கோழி முட்டக் கரச்சைக்
குத் தேரில போறமாதிரிப் போகலாம்” என்றான்
அவர்களோடு வந்த அபூபக்கர்.

மூவரும் வயல் வரவைக்குள் இறங்கிக் கெண்டைக் காலுக்கு மேற்பட்ட தண்ணீரில் சளக் சளக்கென்று அடிவைத்து நீரைச் சேறாக்கிக் கொண்டு நடந்தார்கள். வயல் வரம்புகளிலே ஆமைகள் வெயிற்காய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளைக் காட்டித் தம்பிராசா சொன்னான். “இவங்க எல்லாம் போன ஜன்மத்தில் கோணேசர் சொத்தைக் கொள்ளையடிச்சிச் சாப்பிட்டவங்களாம் இப்ப ஊரில இருக்கிற கழிவு எல்லாத்தையும் சாப்பிடுகள்.”

தண்ணீர் சளசளக்க வயல்வழியே நடந்து சென்ற மூவரும் சின்னஞ்சிறிய திடலில் ஏறினர், அந்தத் திடல் முழுவதையும் பென்னம் பெரிய இலுப்பை மரம் தன்கிளைகளாற் கவித்து நின்றது. அம்மரத்தின் கீழே நான்கு வயல்களில் மாடுவளைத்தவர்களும் வரம்பு கட்டியவர்களும் தெத்தி தெத்தியாக இருந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தனர். எல்லாமாக முப்பது பேர் வரை இருக்கும். அவர்களில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டவர். கிண்ணியா முஸ்லிம்கள்.

தாமோதரத்தைக் கண்டதும் “எப்பதம்பி வந்தீங்க? என்று பெரிய மாமா கேட்டார்,

தான் நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் வந்த விவரத்தைத் தாமோதரம் தெரிவித்தான். இதற்குள் அவர் தான் இருந்த கற்பன்பாயை மீண்டும் உதறி விரித்து எல்லாருக்கும் சோறு படைக்கத் தொடங்கினார்.

“நானும் மச்சானும் வீட்ட போய்ச் சாப்பிடுவம்” என்றான் தம்பிராசா.

மற்றைய வயற்காரர்களும் இன்னம் மூன்று பந்திகளிலமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

எல்லாரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் தம்பிராசா சோறு கொண்டு வந்த பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு

தாமோதரத்தோடு வீட்டுக்கு வந்தான். சாப்பிட்டு விட்டு ஆலமரத்தின் கீழ் வந்தால், அம்மரத்தின் கீழ் எத்தனையோ நண்பர்களும் உறவினர்களும். அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததிற் பொழுது போனதே தெரியவில்லை தாமோதரத்துக்கு.

சித்திரை வருடப்பிறப்பிற்காகப் பாடசாலை மூடப் பட்டுவிட்டது. பதை பதைக்கும் வெய்யிலிற் பிள்ளைகள் திரிந்து காய்ச்சல் தலையிடையைத் தேடிக் கொள்வார்கள் என்று பெற்றார் பயந்தனர். ஆனால் சிறுவர்களோ கொளுத்தும் வெய்யிலிற் கட்டையாற்றில் இறால் பிடித்தார்கள். இரவானதும் நிலவொளியிற் துள்ளி மகிழ்ந்து விளையாடினார்கள்.

பெருவெள்ளத்தினால் நொடித்துப் போன மயில் வாகனம் கொட்டியாபுரத்துப் புதுக்குடியேற்றத்திட்டத்தில் நாலு ஏக்கர் நீர்ப்பாய்ச்சற் காணியைக் குத்தகைக்குப் பெற்றுக் கொண்டார். வருடப்பிறப்புக் கழிந்ததும் அங்கு விதைப்பு வேலைகளுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதையே அடிக்கடி கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

செல்லையா தம்பலகாமத்து விதைப்பை முடித்துக் கொண்டு வருடப்பிறப்பிற்கு மூன்று நாட்கள் முன்னமே ஊருக்கு வந்து விட்டார். வரும் போதே திருக்கோணமலைக்குச் சென்று வருடப்பிறப்புக்காக எல்லாருக்கும் புத்தாடைகள் வாங்கி வந்திருந்தார்.

தனக்கு அவர் சேலை வாங்கி வந்தது செளந்தரத்திற்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவள் அடுத்த தவணை ஆரம்பமாகும்போது மீண்டும் பாடசாலைக்குப் போகவே விரும்பினாள். எப்படியாவது தன் தந்தையை அதற்குச் சம்மதிக்கச் செய்யலாம் என்றும் அவள் நம்பினாள். ஆனால் அவர் தனக்குச் சேலை வாங்கி வந்திருப்பதைக் கண்டபோது தன் தந்தையார் தன்னைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதில்லை என அறுதியாகத் தீர்மானித்து விட்டார் என்றே அவளுக்குத் தோன்றியது.

ஆனாலும் தன் கலக்கத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் “அத்தானுக்கு ஒன்றும் வாங்கி வரவில்லையே அப்பா” என்று தான் கேட்டாள்.

“அவனுக்கு என்ன வாங்குவதென்றே தெரியவில்லை. அவன் சோதனை எடுக்கப் போகிறான் காற்சட்டைத் துணி வாங்குவதா அல்லது வேட்டி வாங்குவதா என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை”

அப்போதுதான் அங்கு வந்த தாமோதரம் “புது வருடத்திற்குக் கோயிலுக்குக் கட்ட வேட்டியே வாங்கியிருக்கலாம்” என்றான்.

“அப்படியா? பாடசாலையிற் காற்சட்டை போட வேண்டியிருக்குமே என்று யோசித்தேன் நாளைக்கே வேட்டி வாங்குவோம்.”

“தனக்குச் சேலை வாங்கியிருக்கத் தேவையில்லை. அடுத்த தவணை தொடக்கம் பாடசாலைக்குப் போக வேண்டும்” எனத் தன்னைப் பற்றிச் சொல்வான் எனச் சொந்தரம் எதிர்பார்த்தாள் ஆனால் தாமோதரம் அதைப்பற்றிப் பேசவில்லை. அது தன்னை அலட்சியம் பண்ணுவதாக அவளுக்குப் பட்டது. தனிமையாயிருந்த போது அவள் கேட்டாள். “என்னைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பும்படி அப்பாவிடம் சொல்லுங்களேன்”

“நீ ஒன்றும் எனக்காகப் பாடசாலைக்குப் போகவேண்டியதில்லை. உனக்கு விருப்பமிருந்தாற் போ. உனக்காக நான் ஏன் வக்காலத்து வாங்கவேண்டும்” என்று எழுந்தமர்னமாகச் சொன்னாள் தாமோதரம்.

சௌந்தரத்தின் கண்கள் கலங்கின. ஓரோர் வேளை பாடசாலைக்குப் போ என்று கட்டாயப்படுத்துகிறார். இப்போது அலட்சியமாகப் பேசுகிறார். இதன் காரணத்தான் என்ன? குழப்பமடைந்த நிலையில், பாவாடை வாங்கி உடுக்க” என்று சற்று கோபமாகவே கேட்டாள் அபிராமி.

“நான் ஒண்ணும் கிழவியில்ல. இன்னமும் எனக்குப் பதினாறு வயசும் ஆகல்ல”

“அது வயசில்லையா? உன்னோடொத்ததுகள் இந்த ஊரிலே கல்யாணம் முடிச்சிருக்கிறாங்க”

“ஏன், என்னோடொத்ததுகள் இன்னமும் பாடசாலைக்குப் போகிறார்களே. அதைச் சொல்லுங்களேன்”

“அந்த விசயம் எனக்குத் தெரியாது. உங்க அப்பா விட்டா நீயும் போ”

“அடுத்த தவணை பாடசாலை தொடங்கியதும் நான் போகத்தான் போறன்”

“போற நேரம் போ. இப்ப சீலையை எடுத்து உடு”

“எனக்கேலாது. பொங்கலுக்கு வாங்கின பாவாடை சட்டை இன்னமும் புதுசாத்தான் இருக்கு அதைத்தான் உடுப்பன்.”

“அது உன்னிஷ்டம்: ஆனா அப்பா கோபிச்சார் எண்டா என்னட்ட முறப்படாத” என்றாள் அபிராமி.

மயில்வாகனத்தாரும் அன்று குதூகலமாகவே இருந்தார். வீட்டுக்கு அன்று அவர் மச்சான் செல்லை யாவும் வந்திருந்தார். இருவரும் கைவிசேடம் பரிமாறிக் கொண்ட பின்னர் தங்கள் தொழில் சம்பந்தமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். மயில்வாகனம் சொன்னார், “தம்பலகாமத்தில் மட்டுமா தண்ணிக்காடும் வயல் வெளியும்? அல்லைத் திட்டம் வந்தபிறகு கொட்டியா ரத்தில எங்க பார்த்தாலும் தண்ணிக்காடுதான்: வயல் வெட்டைதான். முந்திக் குளமாக இருந்த பெரிய வெளி. இப்ப வயல் காணியாப் போச்சு. அங்குதான் நாலு ஏக்கர் குத்தகைக்கு எடுத்திருக்கன். மானா

வாரி செய்து அலுத்துப் போச்சு. மானாவாரிச் செய்கை சூது விளையாடிற மாதிரி, “வந்தாச் சுல்தான், போனாப் பக்கீர்” என்று கிண்ணியாக்காரன் சொல்ற பழமொழி போலத்தான்.

மானாவாரியோ கோடையோ மண்மாதா விளைய வேணும். அது விளைஞ்சாத்தான் நமக்கு வாழ்க்கை” என்று சொல்லிச் செல்லையா புறப்படுகையில் ‘எங்க மச்சான் போறீங்க, வருஷம் பொறந்த பிறகு வந்த முதல் விருந்தாளி நீங்கதான். எனக்குக் கை விசளம் தந்தது நீங்கதான். இப்ப எங்க போறீங்க” என்று சொல்லிக் கையமர்த்தி இருக்கச் செய்து விட்டு வீட்டுக்குட் சென்று பித்தளைக் குடத்துட் கையைவிட்டு தென்னஞ்சாராயப் போத்தலை எடுத்து மூடியைத் திருகித் திறந்தார்.

தென்னஞ்சாராயமும் ஆட்டிறைச்சிக் குழம்பும் புது வருடத்தைச் சிறப்பித்தன. அவர்கள் இருவரும் சல்லாபித்துக் கொண்டிருக்கையில் தாமோதரம் எழுந்து வெளியே சென்றான்.

கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக அவன் யாழ்ப்பாணத் திற்படிக்கிறான். ஆனால் எந்த ஒரு வருடப் பிறப்புக்கும் அவன் அங்கே நின்றதில்லை. ஆனால் அங்கு நடைபெறும் சித்திரை வருடப் பிறப்பன்று அதிகமான வீடுகளில் மரக்கறி உணவுதானாம். கோயிலுக்குப்போவது முக்கியமானதாக இருக்குமாம். ஆடு பங்கு போடுவதும் போத்தல் உடைப்பதும் தீபாவளிக்குத்தானாம். அந்த வழக்கம் அவனுக்குச் சிறந்ததாகவேபட்டது. புது வருடத்தை எவ்வளவோ நம்பிக்கைகளோடு வரவேற்கிறோம். அப்படி வரவேற்கையில் கோயிலுக்குச்சென்று வணங்குவதும், அத்தினத்தில் உயிர்க்கொலை செய்யா திருப்பதும் நல்லதாகவே அவனுக்குத் தோன்றிற்று. ஆனால், இங்கே யார் அதை நினைக்கிறார்கள்? புது

வருடம் மதுவும் மாமிசமுமாகத்தான் தொடங்குகிறது. இதன் காரணந்தான் என்ன? சித்திரை வருடம் பிறக்கும் போது ஊரிலே எல்லா ஆண்களும் இருப்பார்கள்: ஆனாற் தீபாவளிக்கு ஊரில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட ஆண்கள் கண்டக்காட்டு வயல் வெளிகளிலே இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்: அதன் காரணமாகத்தான் வசந்த காலத் தொடக்கமான இச் சித்திரை வருடம் இங்கே குதூகலமாகக் கொண்டாடப்படுகிறதா?

தன் நினைவுகளோடு நடந்து வந்தவன் சலூனுக்கு முன்னாலுள்ள பனிச்சை மரத்தையடைந்தான் சலூன் பூட்டப்பட்டிருந்தது. சந்தியிலிருந்த வேலும் மயிலும் கடையும் பூட்டப்பட்டுத்தான் இருந்தது. ஆனாற் கிண்ணியாவிலிருந்து வந்த கடலைத் தட்டிக்காரர்களும் மணிக்கடைக்காரர்களும் கடை பரப்பியிருந்தார்கள்: பனிச்சை மரத்தின் கீழே இருந்த கடலைத் தட்டிக் கடையைச் சுற்றிச் சில இளைஞர்கள்! அவர்கள் எல்லாருமே புத்தாடை அணிந்திருந்தார்கள். நெற்றி நிறைய விபூதி. காதிலே பூ. கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. கூட்டத்தின் தலைவனாக இருந்த பாலா "வா மச்சான் வா" என்று தாமோதரத்தை வரவேற்ற போது அவன் வாயிலிருந்து சாராய வாடை குப்பென்றடித்தது. தட்டிக் கடைக் காரனிடம் சுண்டற் கடலை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும் வெறியாகத்தான் இருப்பார்கள் போலும்! தாமோதரத்திற்கு அவர்களைப் பார்க்கக் கோபமாகவும் இருந்தது பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

தன் உணர்வுகளை வெளிக்கூட்டிக் கொள்ளாமல் 'எல்லாருக்கும் புது வருஷம் போல இருக்கு' என்றான் பொதுவாக.

'ஓம் மச்சான். நெடுகையுமா? வீட்ட இருந்து குடிச்

கவும் ஏலாது. அதுதான் கோயிலுக்குப் போரம் என்று சொல்லிற்று இங்கிணைக்க வாறம்' என்றான் பாலா.

“இங்க எங்க அந்தச் சாமான் இருக்கு”

‘நேத்தே இரண்டு வாங்கி வச்சிற்றம். பரமன் சலுனைப் பூட்டிற்று வெள்ளை பணலுக்கு அவன்ர அக்கா வீட்டிற்குப் போயிற்றான். ஆனால் எங்களுக்கு காகப் பின் கதவைப் பூட்டாம சும்மா சாத்தியிருக்கான். அதுக்குள்ளதான் போத்தல் வைச்சிருக்கம்’

தாமோதரத்திற்கு அதற்கு மேலும் என்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை. பிரமை பிடித்தவனாய் நின்றான். பாலா ‘உனக்கொரு சங்கதி தெரியுமா?’ என்று தாமோதரத்தின் காதுக்குள் கேட்டான்.

‘என்ன சங்கதி?’

‘என்ர மச்சாள் லட்சுமிக்கும் மட்டக்களப்பு வேதக் கார இங்கிலீஸ் வாத்திக்கும் லவ்’

‘சீ என்ன கன்த பேசிற. அந்த இங்கிலீஸ் மாஸ்ரர் அருமையான மனுசன். சும்மா வீண் கதையக் கதைக் காத’

‘இல்ல மச்சான் இதில உண்மையிருக்கு. அதால தான் நான் அவளைப் பள்ளிக்குப் போக வேணாம் என்று சொன்னாலும் என்னையும் மதியாமப் பாஞ்சு விழுந்து போறா’

ஏன் உன்னைப் போல அவளும் படியாம இருக்க வேணும் என்று விரும்புறியா?

படிச்சது போதும் மச்சான். இன்னமும் படிச்சா லெண்டா அவள் என்னை மதிக்க மாட்டாள். படிச்சிக் கிடிச்சி வாத்தியாரப் போனாளெண்டாப் பிறகு அவளுக்கு ஒரு வாத்தி மாப்பிளைதான் தேவைப்படும்”

அதில என்ன குற்றம் இருக்கு?

“குற்றம் இல்லத்தான். ஆனா அவள் எனக்கு வேணாம்? அதுக்கு அவள் மேலே படிக்காமல் இருக்க வேணும்.

அவன் பேச்சைக் கேட்கத் தாமோதரத்திற்கு அரு வருப்பாகவும், வெறுப்பாகவும் இருந்தது. “வைக்கற பட்டறை நாயாக இருக்கிறானே இந்தப் பாலா. தான் படிக்கவில்லை என்பதற்காக அவளையும் படிக்க வேண்டாம் என்கிறானே. இந்த ஆண்டு மார்கழிக்கு அவள் எஸ். எஸ். சி. சோதனை எடுக்கிறாள். ஆலங்கேணிப் பாடசாலையில் படிக்கும் மூன்றே நான்கு குமர்ப் பெண்களில் லட்சுமியும் ஒருத்தி.

சலூனானுள்ளேயிருந்து உதடுகளைத் துடைத்துக் கொண்டு, செருமிக் கொண்டு வந்த விசுவம் “ஓம் மச்சான் நீ சொல்றது சரிதான். உன்ர மச்சான் பின்னே ரத்திலயும் இங்கிலீஸ் வாத்திக்கிட்ட ரியூசன் எடுக்கிறா”

“ஓ, சத்தம் போட்டுப் பேசாதே” என்று அவனைத் தடுத்த பாலா, தாமோதரத்தின் காதோடு காதாகச் சொன்னான். “மச்சான், விஷயம் எண்டாப் பொய்தான். ஆனா, இப்படிக்கதைகட்டி விட்டாத்தான் அவள் பாடசாலைக்குப் போறதை நிற்பாட்டுவாள்” என்றான்.

தாமோதரம் அதிர்ச்சியடைந்தான். இந்தக் கிராமத்தின் இளஞ்சமூகம் எத்தனை கேவலமாகவும், குரூமாகவும் சிந்திக்கிறது? என்று எண்ணுகையில் அந்த எண்ணத்தின் வேதனையை அவனாற் தாங்க முடியாமல்

இருந்தது. போதையில் நிற்கும் அந்த முட்டாள்களிடம் இப்போது என்ன சொன்னாலும் பிரயோசனமில்லை என்று எண்ணினான். மெதுவாகப் பாலாவை அணைத்துக் கொண்டு, “மச்சான் இப்ப ஒண்ணும் கதைக்காத பின்னேரமா நான் உன்னோட பேசிக் கொள்ளன்” என்றான்.

“என்னத்தைப் பேசறது? உன்ர மச்சான் மட்டும் படிக்காம வீட்டோட இருக்கச் சொல்லியிருக்கா. உன்ர மச்சானையும் அப்படியிரு என்று சொன்னாற் குற்றமா பாப்பம் இனி அவள் பள்ளிக்குப் போற சமத்த” என்று சொல்லிக் கொண்டே சலூனின் பின் பக்கமாக நுழையப் போகையில் விசுவன் சொன்னான் “அங்க ஒண்ணு மில்ல மச்சான்”

“சரிதான். தாமரை வில்லுக் கள்ளுக் கடைக்கும் போக ஏலாது. அங்க கோணா மலையப்பாவும், கிழட்டுக் கணபதிப்பிள்ளை விதானையும் இருக்கும் வாங்கடா வேறெங்காவது போவம்” என்று நடந்தான் பாலா. இளைஞர் கூட்டம் அவன் பின்னால் சென்றது.

தாமோதரம் பனிச்சை மரத்தின் கீழே சிந்தித்த படியே நின்றான். செளந்தரத்தைத் தான் அல்லவா பாடசாலைக்குப் போக விடாமற் தடுத்து வைத்திருப்பதாகப் பாலா குற்றச்சாட்டுகிறான். சில வேளை செளந்தரம் பாடசாலைக்குச் சென்றால் பாலா லட்சுமியையும் செல்ல விட்டு விடுவானோ? என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

“இல்லை. பாலாவுக்கு ஒரு வித தாழ்வு மனப் பான்மை; லட்சுமி படித்து விட்டாற் தன்னை மதிக்க மாட்டாள் என்று எண்ணுகிறான். இந்த எண்ணத்தைத் தான் மாற்ற வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? விடிந்தால் யாழ்ப்பாணம் நான் போக வேண்டும். அதற்குள் பாலாவின் இந்த எண்ணத்தை மாற்ற

வேண்டும். ஆனால், எப்படி மாற்றுவது என்றுதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தலைமை ஆசிரியரும் ஊரில் இல்லை. இருந்தால் அவர் சமாளிப்பார். என்ன செய்யலாம் என்றெண்ணிக்கொண்டே நடந்தான்.

மதிய வெளியிற் தூரத்தே கரச்சை வெளியிற் கானல் நீர் நெளிந்தது. பனிச்சை மரத்தடியிற் சொறிநாய் ஒன்று முடங்கிக் கொண்டு கிடந்தது. தட்டிக் கடைக்காரனின் பீடிப்புகை கூட ஆடாமல் அசையாமல் அந்தரத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தது. சிந்தித்தபடியே அடிமேல் அடிவைத்து நடந்த தாமோதிரம், அவனையறியாமலே தன் மாமனார் வீட்டுப் படலையைத் திறந்து கொண்டு அவன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

தெருப்படலையைத் திறந்து கொண்டு பசையற்ற வெண்மணலிலே செளந்தரத்தின் முயற்சியாற் செழித்து வளர்ந்திருந்த பூந்தோட்டப் பாதையின் நடுவே அவன் சென்று கொண்டிருக்கையில் “மதியமும் சறுகிற்று இன்னமும் அப்பாவைக் காணவில்லையே, எங்கபோனாரோ?” என்ற அபிராமியின் குரலுக்கு எனக்கென்ன தெரியும்? அவர் எங்க போனாரெண்டு” என்று செளந்தரம் வெறுப்போடு பதிலளித்தது தாமோதரத்தின் காதுகளில் விழுந்தது.

வாசற்படியிற் கால் வைக்கையிற் தா?மாதரம் சொன்னான் “பாமா வீட்ட இருக்கார்.”

அவனைக் கண்டதும் அபிராமி ‘வாங்க தம்பி என்று அவனை வரவேற்றாள். வாசலிலே கிடந்த சாக்கிலே கால்களைத் தட்டித் துடைத்துக் கொண்டு ஆசனத்தமர்ந்தான் தாமோதரம்’ செளந்தரம் மேசையில் மார்பைப் புதைத்தவாறு தன் இருகைகளாலும் நாடியைத் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு தான் நின்ற நிலையைக் கொஞ்சமும் தளர்த்தாதபடி ஒருக்களித்து நின்று

கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஏதோ கோபம் என்று தர்மோதரத்துக்குத் தெரிந்தாலும் அது ஏன் என்று தெரியவில்லை.

உள்ளேயிருந்து அவளைத் தாயார் அழைத்தாள். “சௌந்தரம் இதைக் கொண்டு போ”

அந்தக் குரலைக்கேட்டும் கூடச் சௌந்தரம் அசையாமல் தான் நின்றாள், தர்மோதரம் அவளது இறுக்கத்தைத் தளர்த்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் ‘என்ன வருஷப் பிறப்பிற்கு புது உடுப்பு ஒன்றையும் காணோம்’ என்றாள்.

“ஏன் இல்லை. உங்க மாமா பதினாறு முழத்திலே எனக்கு பங்களர்ப் பட்டுச் சேலை வாங்கி வந்திருக்கிறார்” என்றாள் சௌந்தரம் வெறுப்போடு.

தர்மோதரத்திற்கு அவள் கோபத்தின் காரணம் புரிந்தது. சிரித்துக் கொண்டே அவன் சொன்னான். “இந்தக் காலத்தில் பதினாறு முழத்தில சேலையில்லை. மிஞ்சிப் போனால் பன்னிரண்டு முழத்தில தான் இருக்கும். அதில சோழித் துண்டை வெட்டினாப் பத்து முழந்தான் தேறும். அதையும் உடுக்க பஞ்சியா?”

“ஏன் மாமா உனக்குச் சேலை வாங்கி வந்தார். இப்போது அது தேவையில்லையே” என்று தான் தர்மோதரம் சொல்வான் என அவள் எதிர்ப்பார்த்திருக்க வேண்டும் ஆனால் அப்படிச் சொல்லாமல் தற்காலச் சேலைகளுக்கு இலக்கணம் சொல்வதும், அதற்கும் மேலாக அச்சேலையை உடுத்திக் கொள்ள சொல்வதும் அவளுக்கு ஏமாற்றத்தை கொடுத்தது. வெடுக்கென்று அறைக்குள் நுழைந்தவள் தந்தையார் வாங்கி வந்த புத்தம் புதிய சேலையை எடுத்து வந்து ‘இந்தாங்க உங்க மாமா வாங்கி வந்தத நீங்கதான் உடுத்துங்க’ என்று சேலையை அவன் மடியிற் போட்டாள்.

புத்தம் புதிய நீலப்பட்டுச் சேலை அதன் அகலமான தங்கச் சரிகைகளுடன் அவன் மடியில் விரிந்து கிடந்தது. அதைத் தடவி, அதன் மென்மையை ரசித்துக் கொண்டே அந்த நீலப் புடவையிற் செளந்தரம் எப்படி தோற்ற மளிப்பாள் என்று நினைத்து அந்த நினைவுத் தோற்றத்தை ரசித்துக் கொண்டே சில வினாடிகள் 'யோக நிஷ்டை'யிலிருந்தான் தாமோதரம், அவன் நினைவிலே

பட்டுக் கரு நீல புடவை பதித்த நல்வயிரம் நட்ட நடு நிசியிற் தோன்றும் நச்சத்திரங்களடி

என்று பாரதியின் கண்ணம்மாப் பாட்டின் அடிகள் நெளிந்தன. அந்தப் பட்டுக் கரு நீல புடவையை உடுத்திக் கொண்டிருக்கும் செளந்தரத்தின் சேலை மலரொளி போன்ற சுந்தரப் புன்னகையை அவன் ரசித்தான்! நீலக்கடல் அலைகளாய் எழும் அவள் நெஞ்சின் குமுறல்களை ரசித்தான்! அவள் வேதனையை இன்னமும் தூண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கவும் முனைந்தான். அறைக்குள் போய்விட்டு வந்த செளந்தரம் அவன் முன்னாலிருந்த மேசையிற் கொண்டு வந்த தட்டை வைத்து விட்டு, அவன் மடியிலே கிடந்த சேலையை எடுக்கையில் தர்மோதரம் அச்சேலையை அவள் எடுக்காதபடி பிடித்துக் கொண்டு உனக்குத் தான் இது வேண்டாம் என்றாயே''

'அப்ப நீங்களா உடுத்தப் போறீங்க''

'அப்படித்தானே நீ சொன்னாய்'' என்று சிரித்தான் தாமோதரம்.

'நான் சொல்றதைத்தான் நீங்க செய்றீங்களாக்கும்''

'ஏன் என்னத்தை செய்யல்ல?''

'நான் பாடசாலைக்குப் போறதையிட்டு அப்பா கிட்ட கதையிங்க என்று சொன்னேனே, செய்தீங்களா?'' அவள் குரல் கெஞ்சியது.

ஆனாலும் தாமோதரம் அவள் கெஞ்சலைப் பொருட்படுத்தாமல் “நான் என்ன கேட்பது அவரிடம்? படிக்கப் போகிறவள் நீ. படிக்க வேண்டியவள் நீ. நீயல்லவா கேட்க வேண்டும்?

‘நான் கேட்டுத்தான் அவர் விடுகிறார் இல்லையே’

“அவர் உன்னை இழுத்துப் பிடிச்சுப் கொண்டிருக்கவில்லை. நான் போகத்தான் போவேன் என்று வெளிக் கிட்டால் அவர் தடுக்கமாட்டார் என்றுதான் நான் எண்ணுகிறேன்”

“அவர் போக வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார். என்னால் அதை மீறவும் முடியவில்லை. விரும்பவும் இல்லை.

“அப்படி விரும்பாமல் இருப்பதைத் தான் நான் விரும்பவில்லை. அஞ்சுவதற்கு தான் அஞ்ச வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் அஞ்ச கூடாது. அப்படி பயப்படுபவர்களை நம்பவும் கூடாது.

“நீங்கள் சொல்வதொன்றுமே எனக்கு விளங்கவில்லை. உங்கள் தத்துவங்கள் எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை.

“இதிலே தத்துவம் என்ன இருக்கிறது? ஒருவேளை அப்பா என்னோடு கதைக்க வேண்டாம் என்று உன்னிடம் சொன்னால் அதையும் கேட்பாய் போல இருக்கிறது. அதைத் தான் நம்பவும் கூடாது என்று சொன்னேன்.

“நம்பக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்களாக்கும்.

“நெஞ்சத் துணிச்சலும் நேர்மையும் உள்ள எவரையும் நம்பலாம். கோழைகளை நம்பக்கூடாது”

“துணிச்சல் என்னிடம் இல்லாமல் இருக்கலாம். நேர்மையும் இல்லை என்றா சொல்கிறீர்கள்? என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் சௌந்தரம்.

அறைக்குள் இருந்து கையிலே மோர் குவளையுடன் வந்த அபிராமி “என்ன தம்பி ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லையே நீங்கள். பலகாரம் எல்லாம் அப்படியே இருக்கு”

“வயிற்றிலே இடமே இல்லை மாமி” என்றவன் முறுக்கொன்றை எடுத்துக் கொறித்தான். அபிராமி உள்ளே சென்றாள்; முறுக்கைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்த தாமோதரம் “சௌந்தரம் உன்னிடம் ஒரு விஷயம் கேட்க வேண்டும் ரகசியமாக” என்று பீடிகை போட்டான்.

“என்ன இரகசியம், நான் தான் நம்பக் கூடியவள் அல்லவே”

“அந்தக் கதய வீடு. நான் உண்மையா உன்னிடம் ஒரு விஷயம் கேட்க வேண்டும்”

“என்ன விஷயம். கேளுங்களேன்”

“லட்சுமி எப்படி?” என்று மெதுவாகவே கேட்டான்

இந்தக் கேள்வி சௌந்தரத்தின் மனதில் ஒரு புதுக் குழப்பத்தை உண்டாக்கிற்று. ஏன் அவளைப் பற்றிக் கேட்கிறார் என்று எண்ணிக் கொண்டே “அவளுக்கென்ன மெத்தம் நல்லவள். அருமையான குணம். படிப்பிலேயும் மிகக் கெட்டிக்காரி”

“அப்படியா? ஆனால் பாவம். அவளைப் பற்றி ஊரிலே வீணான அபவாதம் கிளம்ப இருக்கிறது”

“எப்படி உங்களுக்கு தெரியும்? அந்த அபவாதத்தைக் கிளப்பப் போவது யார்?”

“பாலாதான். எரிச்சலும் பொறாமையிலும் ஏதோ உளருகிறான்; எப்படியும் நான் அவனைத் தடுக்க வேண்டும். அதுவும் இன்றைக்கே”

“அவனுக்கென்ன எரிச்சலும் பொறாமையும்; லட்சுமி அவன் மச்சாள் தானே”

“அதால தான் அவனுக்கு பொறாமையாக இருக்கிறது. அவள் பாடசலைக்குப் போய் கொண்டிருப்பது. அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை:

“ஏனாம். அவன் என்ன புரளி கிளப்ப போகிறான்?”

அத்தியாயம் 12

“நீ ரகசியமாகவே வைத்துக் கொள். இங்கிலிஸ் வாத்தியாரோட அவளுக்குக் காதல் என்று கயிறு திரிக்கிறான். வெறியில சொன்னாலும் அவன் மனதில அது இருக்கு”

‘நாசமாய்ப் போவான். அவளைப் போலக் குணமான பிள்ளை இந்த ஊரிலேயே இல்லை. அவளையா அப்படிச் சொன்னான்’ என்று ஆத்திரப்பட்டாள் சௌந்தரம்.

“இன்னம் அவன் வெளியால சொல்லல்ல இப்படிக்கதையைக் கிளப்ப போறன் என்று என்னட்டத்தான் சொன்னான். ஆனா வெறி முறிஞ்சதும் தான் அவனைச் சமாளிக்க வேணும்.

“அவன் என்ன சமாளிக்கிறது? அவளிட்டச் சொல்லி அவள்ர காற்செருப்பால அந்த நாய்க்கு இரண்டுபோட வேண்டும்.” என்றாள் சௌந்தரம். ஆத்திரத்தில் அவள் உதடுகள் துடித்தன. கைகள் படபடத்தன.

“ஆ, இத்தனை வீரம் இருந்தால் உன்னையும் எதற்கும் நம்பலாம். நம்ம ஊர்ப் பெண்களுக்கு இன்றைக்கு வேண்டுவது இந்த துணிச்சலும் வீரமும் தான். பாரதியார் கூறுவதுபோல ‘நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும் நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும், தான் நமது பெண்களுக்கு தேவை. ஊர் என்ன சொன்னாலும் பரவாயில்லை. நாம் செய்ய வேண்டியதை

செய்வோம் என்ற துணிச்சல் வேண்டும். ஆனால் அந்தத் துணிச்சல் சில ஆண்களுக்குக் கூட இந்த ஊரில் இல்லை” என்றான் தாமோதரம்.

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“ஊர் ஏதாவது சொல்லும் என்று பயந்துதானே உங்கள் அப்பாவும் கூட உன்னைப் பாடசாலைக்குப் போக வேண்டாம் என்கிறார். ஊருக்கு அவர் பயம்; அவருக்கு நீ பயம். பயப்படாமல் எதிர்த்து நின்றால் அவரும் பணிந்து விடுவார்”.

“எதற்கும் ஒரு தடவை நீங்களும் அப்பாவிடம் சொல்லுங்களேன்”

“சொல்லலாம் தான். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் அவர் மேல எனக்குச் சரியான ஆத்திரமாக இருக்கிறது. அவரிடம் கதைத்தால் ஆத்திரத்தில் அவரிடம் என்ன கதைப்பேனோ, எப்படிக்கதைப்பேனோ என்று எனக்கு தெரியாது, அவர் என் மேல் நேசமும் பாசமும் உள்ளவர். என்னைத் தூக்கி வளர்த்தவர் ஏன்; உன்னை விட அதிகமாக அவர் என்னைத் தூக்கி இருக்கிறார். அத்தகையவரிடம் ரசாபாசமாக ஏதும் பேசி விடுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன். யாழ்ப்பாணம் போனதும் அவருக்கு இதைப் பற்றி ஒரு கடிதம் எழுதுவேன்”.

தன் தந்தையாரிடம் அவர் வைத்திருக்கும் பாசத்தைக் கண்டு சௌந்தரம் மனம் பூரித்தாள். ஒரு கணம் அப்படியே அவனை கட்டியணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போலத் தோன்றிற்று. அடுத்த கணம் “கடிதம் ரசாபாசமாக இருந்தால்...” என்று கேட்டாள்.

“இருக்காது. அப்படி எழுத மாட்டேன் ஆற அமர யோசித்தே எழுதுவேன் என்று சொல்லிக் கொண்டே மோரைப்பருகினான்.

“சாப்பிடுங்களேன்” என்றாள் சௌந்தரம்.

“வேண்டாம்; வேண்டுமானால் இரவைக்கு இங்கே

சாப்பிடுகிறேன். நான் சொன்னதை மிக ரகசியமாக வைத்துக் கொள். இப்பவே நான் பாலாவைக் காணுவேன்” என்று எழுந்து வீட்டை நோக்கி நடக்கையில்...

“எப்போது நீங்கள் யாழ்ப்பாணம் போகிறீர்கள்”

“நாளைக் காலையிற் போக வேண்டும். எட்டரை மணிக்குத் திருக்கிணாமலையிலிருந்து பருத்தித்துறை பஸ் பிடிக்க வேண்டும்”

“வருஷம் கழிச்ச கையோட அவ்வளவு அவசரமாகப் போக வேண்டுமா? ஒருநாள் சுணங்கினால் என்ன?

ஒரு மணித்தியாலங் கூடச் சுணங்க ஏலாது. பிறின் சிப்பல் கண்டிப்பாகச் சொல்லிருக்கிறார். பிளிக்ஸ் இன்னமும் கொஞ்சம் படிக்க வேண்டிபிருக்கு” என்று சொல்லி நடந்தான்.

“சரி போங்க அத்தான். கொஞ்சம் சுணங்கி நான் வீட்ட வாறன்”

“நீலச் சேலையை உடுத்துக் கொண்டா? என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் தாமோதரம்.

‘உங்களுக்கு விருப்பமாயிருந்தா உடுத்துக்கொண்டு வாறன்’

“ஓமோம். கூத்துக்கு வேஷம் போடுறாப்போல ஒரு நாளைக்கு சேலை உடுத்துக் கொண்டா உன் மாணவத்தன்மை ஒன்றும் தொலைந்து போய் விடாது. வெள்ளைப் பாவாடை கட்டவில்லையே என்று சரஸ்வதியும் ஓடி விடமாட்டாள்” என்று கொண்டே தாமோதரம் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

சூரியன் மதியத்திலிருந்து சறுகிருந்தாலும் வெயில் அகோரமாகத்தான் இருந்தது. சித்திரை இருபத்தெட்டிற்குப் பின்னர் தான் தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் முன்னறிவிப்பாகச் சாயந்தரமானதும் இடியுடன் மழை பெய்யுமாம் என்று ஊரவர்கள் சொல்

வார்கள். அந்த இருபத்தெட்டாங் குழப்பம் வரையும் வெய்யில் இதைப் போலத்தான் கொளுத்தும்.

தாமோதரத்தின் முற்றத்தின் மரத்தின் கீழே அவன் தந்தையாரும் மாமனாரும் ஆளுக்கொரு காத்தான் குடிக்கற்பன் பாயிற் சுகநித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தாமோதரம் மெதுவாகச் சந்தடியின்றி அவர்களைத் தாண்டி வீட்டுக்குட் சென்றான். சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு மண்டபத்துள் அமர்ந்திருக்கையில் பாலாகிளப்ப இருக்கும் புரளியைப் பற்றியும் அவனை எப்படித் தடுப்பது என்பது பற்றியுமே எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

வெய்யில் நிர்ப்பந்தித்து ஏற்படுத்திய அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு தூரத்தே பெரிய ஆரவாரமும் கூக குரலும் கேட்டது. பெண்களின் ஓலமும் கேட்டது. சரி தான்! புதுவருடம் அதன் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்து விட்டது போலும் என்நெண்ணிக் கொண்டே, அந்தக் கூக்குரல்களை அலட்சியஞ் செய்தவனாக, பாலாவைப் பற்றிய ஏகாக்கிரக சிந்தையனாக இருந்தான் தாமோதரம்.

சற்று வெய்யில் தணிந்தபோது தாமோதரம் எழுந்து பாலாவைத் தேடிக்கொண்டு நடந்தான். ஊரிலே சித்திரை வருடப் பிறப்பு உச்சிப்போதில் உச்சக்கட்டத்தை யடைந்திருந்தது. தற்போது சற்று தணிந்திருந்தது. மாலையில் மீண்டும் முருக்கை மரம் ஏறமுன்னர் அவன் பாலாவைச் சந்திக்க விரும்பினான்.

மணல் தெருவிலே நடந்து பாடசாலையைத் தாண்டியதும் இடப்பக்கமாகத் திரும்பித் தென்னஞ் சோலைகளினூடே ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்தான். கட்டையாற்றுக்கரச்சைப் பக்கமாகத் தான் பாலாவின் வீடு இருந்தது.

தென்னை மர நிழலிலே புத்தாடையணிந்த சிறுவர்கள் காசு குலுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிற் பாலாவின் தம்பியும் ஒருவன். அவனிடம் தாமோதரம் கேட்டான்.

“அண்ணன் இருக்காரா?”

“இல்லையே” என்று கைவிரித்தான் பையன்.

“எங்கே போயிற்றார்?”

“எனக்கென்ன தெரியும்! இன்னமும் சாப்பிடவும் வரவில்லையெண்டு அம்மா பேசிக்கொண்டிருக்கா” என்றுவிட்டுத்தன் விளையாட்டைத் தொடர்ந்தான் சிறுவன்.

“அவங்க எல்லாம் உப்பாற்றுக்குப் போறாங்க அங்கிருந்து வரேக்க நான் அவங்களைக் கண்டனான்.” என்றான் இன்னொருவன்.

சரிதான் தாமரைவில்லு கள்ளுக்கடையில் ஊர்க்கிழம் எல்லாம் இருக்கும் என்றெண்ணி மறைவாக அந்தக் கூட்டம் உப்பாற்றுக்குத் துறையைத் தாண்டிப் போயிருக்கிறது என்று தீர்மானித்த தாமோதரம் மேலே போகாமல் மீண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

முற்றத்து மாமரத்தின் கீழே சயனித்திருந்த அப்பாவையும் மாமாவையும் அங்கே அவன் காணவில்லை. வீட்டுக்குள்ளேயும் அவர்களைக் காணவில்லை. தாமோதரத்திற்குக் கவலையாக இருந்தாலும் எந்த அடாவடிக்கும் அவர்கள் போக மாட்டார்கள் என்று அவன் நம்பினான். வீட்டுக்குள்ளே செளந்தரம் தன் நீலப்பட்டுச் சேலையை உடுத்திக் கொண்டிருந்தான்!

உடுத்து முடிந்ததும் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். இயற்கையாகவே சிவந்த அவள் முகத்தில் நாணத்தின் செம்மையும் படர்ந்திருந்தது. தாமோதரம் திக் பிரமையோடு அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் தலைவயக் குனிந்துகொண்டு “தெருவால சீலை உடுத்துக் கொண்டு வரவெட்கமாக இருந்திச்சு” என்றாள் குழைந்து கொண்டே

“சீலை உடுத்துவர என்ன வெட்கம்? உடுக்காமல் வந்தாற்றான் வெட்கப்பட வேண்டும்”

அவன் சொன்னதன் அர்த்தம் பிடிபடாதவள் போலச் சௌந்தரம் “இதை உடுத்திக் கொண்டு வேலிக் கால பூந்து வரவும் முடியாது, அதனால் தான் பாவா டையோட வேலிக்கால பூந்து வந்து சீலையை இங்கே உடுத்தன்” என்று விளக்கங் கொடுத்தாள்.

“சரிதான் இப்ப ஏன் வெட்கப்படுறா?

“நான் ஒண்ணும் வெக்கப்படல்ல இந்தச் சீலை நல்லா இருக்கா என்று கேட்கிறன்”

“சீலை நல்லாயிருக்கு”

“சீலை உடுத்த நான் நல்லாயில்லையாக்கும்”

“நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே. நீ தான் உன்னைப் பற்றி அப்படிச் சொல்றா”

அதுதான் கனநேரமா ஒண்ணும் பேசாம ஊமை மாதிரி இருந்திங்களோ?

“என்னத்தைச் சொல்றது? சில நேரங்களில் நம் உணர்ச்சிகளை வெளியிடுவதற்குச் சொற்கள் வலுவற்றவையாகிவிடுகின்றன. அப்போது பேசாமலிருப்பது தான் புத்திசாலித்தனம் அந்தப் புத்திசாலித்தனத்தோடு தான் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“சரிதான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்கும் புத்திசாலித்தனம் வேண்டும் என்று எனக்கு இன்றைக்குத் தான் தெரியும்” என்ற சௌந்தரம் “நாளைக்குப் போகத்தான் வேணுமா? என்று கேட்டாள்.

“கட்டாயமாக அதிலே எந்த மாற்றமும் இல்லை எட்டரை மணி பஸ்ஸைப் பிடிக்க விடிஞ்சு உடன் போக வேணும்.”

திருவிழாவுக்கு வருவீங்களா?

நிச்சயமாக வரமாட்டான். கோணேசர் அடுத்த வருஷமும் விழாக் கொண்டாடுவார். ஆனா இந்த வருஷப் பரீட்சையிலே நான் சித்தியடைய வேண்டும். அப் பதான் தொடர்ந்தும் எனக்கு வாசிறற்றிக்கும் ஸ்கொலர் ஷிப் கிடைக்கும்.”

“போய் அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதுவீர்களா?

“எழுதுவேன்”

வெளியே மாலை மயங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஊருக்கு மேற்குப் புறமாக இருந்த உப்புக்கரச்சைகளுக்கு மேலால் நிமிர்ந்து நிற்கும் கண்ணாமரங்களுக்கு அப்பால் தூரத்தே தெரிந்த கந்தளாய்க் குன்றுகளில் மாலைச் சூரியன் தலையை மோதி உடைத்துக் கொள்கையில், அந்த இரத்தப்பிரவாகத்தில் மேற்கு வானிற் செம்மை படர்ந்தது. உப்பு நீரிற் குளித்துக் கொண்டிருந்த காகங்கள் தம் சிறகுகளை அடித்து உலர்த்திக் கொண்டு கண்ணாமரங்குகளை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. வெப்பந்தணிந்த அந்த மாலைப்பொழுதில் ஊர் மீண்டும் கலகலப்பாயிற்று.

“நீங்கள் போவதாயிருந்தால் நான் நாளைக்காலையிலேயே வந்து சந்திக்கிறன். அம்மாவும் ஒரு பார்சல் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கா”

“அவலையோ, வற்றாளைக்கிழங்கையோ கட்டிப் பெரிய மூட்டையாகத் தந்திராத என்னால சமக்க ஏலாது. யாழ்ப்பாணத்தில் அவைகள் தேவையுமில்ல.

அத்தியாயம் 13

“அப்படி ஒன்றுமில்லை” என்று சொன்னவள் பின்புறமாய்ச் சென்றாள். தெய்வானை வீட்டிற்குள் விளக்கேற்றினாள். விளக்கொளியில் நீலப்புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு சௌந்தரம் ஒரு தேவதையைப் போல ஒல்கி ஓசிந்து நடப்பதைக் கண்கொட்டாமற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விளக்கேற்றிய அம்மாவோடு சேர்ந்து சௌந்தரமும் வந்து முன் விறாந்தையில் அமர்ந்து கொண்டபோது தாமோதரம் தன்பிரயாணத்திற்கான பெட்டியை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டிருந்தான். பெட்டியை அடுக்கி முடிந்ததும் “நான் கொஞ்சம் வெளியே போயிற்றுவாறன்” என்று கிளம்பினான் தாமோதரம். அப்பா என்னதான் கோபித்துக் கொண்டாலும் அவன் தன் அண்ணாவின் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும் என்று விரும்பினான். அது தெய்வானைக்கும் தெரியும்.

அவன் விருப்பை உணர்ந்த சௌந்தரம் “எங்க போகப் போறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்; நான் மாமாட்ட நிச்சயமாச் சொல்வேன்” என்று பயமுறுத்தினான்.

“சொல் எனக்குப் பயமில்லை. என்னதான் இருந்தாலும் அவன் என் சகோதரன் இரத்தத்தின் இரத்தம்” என்ற தாமோதரம் வெளியே சென்றான்.

அவன் தாயார் சொன்னாள் “இளமை முறுக்கில அவன் தான் விரும்பிய பெட்டையோட போயிற்றான்; அதைத்தவிர அவன் ஒரு குற்றமும் செய்யல்ல. தானும் தன்பாடுமர் வாழ்றான். இவர்தான் அவள் சாதின குறைவு என்று கழிச்சி வைச்சிருக்கிறார். எத்தனை நாளைக்கென்றுதான் பார்ப்போமே” என்று ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டாள்.

“மாமி அத்தானை நான் சும்மா வெருட்டினனான்,

பெரிய அத்தானோட நானும் கதைக்கிறனான்தான். அப்பாவும் மாமாட கோபம் ஆறும் வரையும் கொஞ்சக் காலம் பொறுத்திருப்பம் என்கிறார்” என்றாள் சௌந்தரம் குற்ற உணர்வோடு.

“எனக்குத் தெரியும். அண்ணா இவனோட எவ்வளவு நேசமோ அவ்வளவு நேசம் மூத்த மருமகனிலயும் ஆனால் அவரிட்டக் கூடச்சொல்லாமல் அங்கே மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டான்.”

“பெரியத்தான் இன்றைக்கு வரவில்லியா மாமி”

“அப்பாக்குப் பயத்தில் வரல்ல. ஆனா மத்தியானம் அவர் நித்திரையாயிருக்கக்குள்ள வேலிக்கு மேலால மகனைத் தூக்கித்தந்தான். கொஞ்சநேரம் நான் வைத்திருந்தன் பிறகு அவன்ர அழுகை பொறுக்காமக் கொடுத்தனுப்பிற்றன்.”

“காலம வீட்டையும் வந்தார் மாமி. அப்ப வீட்டுல் அப்பாவும் இல்ல. என்னோட கொஞ்சநேரம் கதச்சிற்றுப் போயிற்றார். அவரைப் பார்த்தால் எனக்கும் வேதனையாக இருக்கிறது. எப்படி மெலிந்து போனார்” என்று அனுதாபப்பட்டாள் சௌந்தரம்.

இருள் குமைந்து விட்டது. முன்னிருட்டுக் காலம் தொட்டால் ஒட்டிக்கொள்வது போன்ற மையிருட்டு. பனிச்சை மரத்தில் மின்மினிப் பூச்சிகள் கண்சிமிட்டின. சந்தியிலே வேலும் மயிலும் கடையில் இருந்த பெற்றோமக்ஸ் விளக்கின் ஒளி தெருவிலே குமைந்த இருளின் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இருளிலே வெளியே சென்றிருந்த சிறிய பிள்ளைகள் மூவரும் வீட்டுக்கு வந்தனர். அவர்களின் புதுவருடக்கோலாகலம் அப்போதுதான் முடிவடைந்தது போலும். தெய்வாணை அவர்களைக் கடிந்து கொண்டாள். எட்டுவயது நிறைந்த தன் ஒரே பெண்ணை அடிக்க முயன்றாள். ஆனாற் சௌந்தரம் அவளைத் தடுத்தாள்.

கண்களைக் கசக்கி அழுது கொண்டிருந்த தன்மக னிடம் “கொஞ்சநேரம் வீட்டில இருந்து கொள். நான் மச்சாள அவட வீட்ட விட்டி ற்று வாறன்” என்று கிளம்பினாள்.

“நானும் வாறன்” என்று சினுங்கினாள் மகள்.

“பகல் முத்திலாக் காவடியாட்டம் ஆடிற்று. இப் பத்தான் வந்திருக்கா. அதுக்குள்ள மறுபடியும் ஆடிற்று வரப்போறாவாம். போய் இருடி” என்று அவளை விர ட்டினாள் தெய்வானை.

“அவளும் வரட்டும் மாமி. நானும் இன்று முழு தாச அவளைக் காணல்ல மாமி” என்று அவளுக்குப் பரிந்து பேசினாள் சௌந்தரம்.

‘சரி வா.ஒரே ஒரு பொம்புளப்பிள்ளை என்று அப்பா செல்லங்குடுத்துக் கெடுத்துப் போட்டார்.’ என்று சொல்லித் தெய்வானை புறப்பட்டதும் சௌந்தரத்தின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு இந்திராணியும் தூகலத் தோடு புறப்பட்டாள்.

வெளியே வந்தபோது சில கணங்களுக்கு அவர்களு க்குப் பாதை புலப்படவில்லை. ஆனாற் கண்கள் இரு னுக்குப் பழகிக் கொண்டதும் அந்த மையிருட்டிலே தெருப்படலைக்குச் செல்லும் பாதை, பனங்குருத்தால் முடைந்த பாயைப்போல வெண்பச்சையாக விரிந்து கிடந்தது. தெருவிலிறங்கியதும் வேலும் மயிலும் கடை யின் பெற்றோமக்ஸ் விளக்கொளி தெருவை ஒளிசெய்து கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கொளியிற் பட்டுச்சேவை சரசரக்கப் புதுமணப்பெண்போல நடந்து செல்லச் சௌந்தரத்துக்கு வெட்கமாக இருந்தது. இருளிலே முக் காடு போட்ட முஸ்லிம் பெண்கள் ஆடவர் கண்களுக் குப் பட்டு விடுவோமோ என்ற அச்சத்தில் நடப்பதைப் போலச் சௌந்தரமும் வேலியோரமாக மறைப்புக்காக

கட்டப்பட்ட கிடுகுகளை உரசியவாறு நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் பிள்ளை வேலியோரமாய் போறாய், பூச்சி பொட்டுக்கிடக்கும். நடுறோட்டால வா” என்று அவள் கையைப் பிடித்து நடுவீதிக்குக் கொண்டு வந்தாள் தெய்வானை.

நாணிக்கொண்டு வேகமாக நடந்தாள் சௌந்தரம். மாமியை முந்திக்கொண்டு தெருப்படலையைத் திறந்து உள்ளே போனாள். அவளுக்கு முன்னம் இந்திராணி ஓடிவிட்டாள். தன்னை அம்மா மீண்டும் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விடுவாளோ என்ற பயம் அவளுக்கு.

தெருப்படலையில் நின்று கொண்டே “நான் போயிற்று வாறன் பிள்ளை. மாமா வந்த பிறகு அவரையும் கூட்டிக்கொண்டு வீட்ட வாறன் எண்டு அம்மாட்டச் சொல்” என்று கொண்டே திரும்ப எத்தனிக்கையில் “ஏன் மச்சாள் வாங்களேன்” அவள் கையைப் பிடித்தாள் அபிராமி.

“வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்ல. அவர் வந்ததும் இரண்டு பேருமா வாறம்” என்று அவள் கையை விலக்கி விட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

“அப்ப காத்துக்கொண்டேயிருப்பன்”

“ஓமோம். எச்சாமஞ் சென்றாலும் வருவம்” என்று விட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் போனாள் தெய்வானை.

தெருப்படலையைத் திறந்து அவள் உள்ளேசென்ற போது அப்போதுதான் அவள் கணவரும் வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவர் சற்று உற்சாகமாக இருந்தார். “தாமன் எங்கே?” என்று அவர் கேட்டார்.

“கொஞ்சம் முன்னதான் வெளிக்கிட்டுப் போனான். நாளைக்காலையில் யாழ்ப்பாணம் போறவன் இரவைக்குள்ள சந்திக்கிற ஆக்களைச் சந்திக்கவேணாமா?

“யாரைச் சந்திக்கிறது? சற்றுச் சூடாகவே கேட்டார்.”

“எனக்கென்ன தெரியும்? இளந்தாரிப்பிள்ளைற்ற இதையெல்லாங் கேட்டுக் கொண்டா இருக்க”

“சும்மா மறைக்காத. நானும் அத்தானும் ஈச்சந்தீவில இருந்து வரக்க அவனைக் கண்டம். நீ சும்மா மறைக்காத.”

தெய்வானை ஒன்றுமே பேசாமல் அவர் பின்னால் நடந்தான். அன்றிரவு செல்லையர் வீட்டில் அவர்களிருவருக்கும் சம்பிரமமான விருந்து. ஈச்சந்தீவிலிருந்து அறாவிலைக்கு வாங்கி வந்திருந்த தென்னஞ்சாராயத்தைச் சுவைத்துக் கொண்டே கோழிக்கறியையும் பிட்டையும் ஒரு வெட்டுவெட்டினார்கள்.

மயில்வாகனத்தாரும் அவர் மனைவியும் வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது நடுச்சாமமாகியிருந்தது.

வீட்டுக்குட் சென்று அமர்ந்து கொண்ட மயில்வாகனம் ‘அந்த மூத்த தறுதலையைப் பார்க்கத்தான் அவன் போறான். ம் எனக்கென்ன? நான்மட்டும்தான் இந்த வீட்டில தட்டத்தனியா இருக்கன். மற்றெல்லாரும் அந்தத்தறுதலையின் பக்கந்தான்’ என்றார் ஆற்றாமையோடு

தெய்வானை ஒன்றும் பேசாமற் சில கணங்கள் இருந்து விட்டு ‘அது சரி, நீங்கரெண்டுபேரும் ஏன் ஈச்சந்தீவுப் பக்கம் போனீங்க’ என்று கேட்டாள் சிரித்துக்கொண்டே.

“நாங்க தேவையாத்தான் போனம். சரி சரி. அத்தார் காத்துக் கொண்டிருப்பார். வெளிக்கிடு நீயும். அங்க போவம் இரவைக்குச் சாப்பாடு நமக்கு அங்க தான்!

அடுத்த கணமே தெய்வானை ‘சரி’ என்று சொல்லிச் சேலையை மாற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டாள். போய்க் கொண்டிருக்கையிலே மயில்வாகனம் சொன்னார் ‘ஆவணிபிறக்கட்டும் அவன்ர படிப்பு முடிஞ்சுதோ முடியல்லியோ அவனுக்குக் கல்யாணத்த முடிச்சி வைக்க வேணும், என்றார்,

பஸ்ஸிலே யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஊர் நினைவுகள் தாமோதரத்தின் நெஞ்சை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தன. அன்று அதிகாலையிலேயே அவன் மாமனாரும் சௌந்தரமும் தன்னை வழியனுப்ப வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். மாமனார் அவனுக்கு நூறு ரூபா பணம் கொடுத்தார். அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்தவன் தெருப்படலையை அடைந்த போது மாமனாரின் முன்பாக ஏதுமே சௌந்தரத்திடம் பேசாமல் வந்து விட்டதை நினைத்துக் கொண்டு எதையோ விட்டு விட்டு வந்தவனைப் போல வீட்டுக்குச் சென்று சௌந்தரத்தின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘நான் போய் வருகிறேன்’ என அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டதையும் எண்ணிக் கொண்டான். அவளிடமிருந்து பிரிகையில் அழுதாளா அல்லது சிரித்தாளா என்பதை அவனால் நிதானிக்க முடியாமல் இருந்தது. நேசம் மறக்கவில்லை நெஞ்சம் நினைவு முகம் மறக்கலாமோ என்ற பாரதியாரின் பாடலை அவன் எண்ணிக் கொண்டான்.

அதற்கும் மேலால் அந்த அதிகாலையிலேயே அவனை வழியனுப்பப் பாலா வந்து விட்டான். அவன் தான் கிண்ணியாத்துறை வரையும் அவனைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தான். அது மட்டுமல்ல. சைக்கிளை இக்கரையில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு கிண்ணியாத்துறைடைத் தோணியிற் கடந்து திருகோணமலை வரையும் வந்து பஸ்ஸில் ஏற்றியும் விட்டான். வரும் வழியில் அவன் சொன்னான். ‘நேற்றுக் கொஞ்சம் ஓவராய்ப் போச்சது அம்மாவுக்கும் தெரிஞ்சு போச்சு. விடிய விடியப் பேசிக் கொண்டிருந்தா..’

‘‘பேசுவதா? உங்களையெல்லாம் கட்டி வைச்சி உரிச்சி உப்புத்திடாவ வேணும்’’ என்றான் தாமோதரம்.

‘‘ஒருநாட் கூத்துத்தானே. இனிச் சீவன் கிடந்தாத் தீபாவளி வரட்டும். அதுக்குள்ள தொழில் துறையைப் பார்க்க வேணும். நாளைக்கே நான் பொன்னங்காணிக்கு போறன். அங்க போய் இரண்டு ‘‘தொடுவை’’க் கிடாவை சாய்ச்சிக் கொண்டு கங்கையைக் கடந்து சங்கு வேலிக்குப் போக வேணும் அங்க ஒரு நாப்பது ஏக்கர் வயலடி இருக்கு. நாப்பதேக்கருக்கும் மாட்டு ‘விசக்களை எட்டு அவணம் வரும். கொட்டியாரத்து அவண விலைக்கு இரண்டாயிரம் ரூபா’’

‘‘அதென்ன கொட்டியாரத்து அவணம்’’

‘‘உன்ர படிப்புக்கு இது விளங்காதுதான். நம்ம ஊரிலயும் தம்பலகாமத்திலயும் எழுபத்தைஞ்சு கொத்தா நாலுசாக்கு ஒரு அவணம். கொட்டியாரத்தி அறுபது கொத்துக் கொண்ட ஆறு சாக்கு ஒரு அவணம்’’

‘‘அந்தக் கணக்கு இருக்கட்டும் நேற்றுக்கதச்சு கத’’

‘‘என்ன மச்சான் நேத்துக் கதச்ச’’

‘‘லட்சிமியைப் பற்றி ஞாபகம் இல்லையா?’’

‘ஓ அதுவா? அந்தப் பெட்டைக்குச் சரியான கிறுக்கு’

‘அதுக்காக அவள் படிக்கிறதைக் குழப்பப் போறியா?’

‘என்ன படிப்பு அவளுக்கு அவ என்ன பீ. ஏ. யா படிக்கப் போறா?’

‘ஏன் படிச்சா என்ன?’

‘பெட்டைக் கோழி கூவி விடியாது மச்சான்’

‘இல்லை நீ சொல்வது முழுப்பிழை. நல்லா யோசிச்சுப் பார். நம்ம பள்ளிக் கூடத்திலே படிப்பிக்கிற துக்கு இதுவரை கொட்டியாரத்தில இருந்தும் யாழ்ப்பாணத்தில இருந்தும் தான் வாத்திமார் வந்தாங்க. இன்னம் பத்து வருஷத்தில பார். ஆணும் பெண்ணுமா நம்ம ஊரிலயும் பத்துப் பட்டதாரி இருப்பம். இருக்க வேணும். அப்படியாக வளர வேண்டிய சமுதாயத்தைச் சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசிக் கெடுத்துப் போடாத.’

‘சத்தியமாக் கெடுக்க மாட்டன் தாமு. நேற்றுக் கதச்சது குடிகாரன் கதை. இப்ப விடிஞ்சு போச்சு. குடிகாரன் பேச்சு விடிஞ்சாப் போச்சு’

‘உண்மையாகவா?’

‘சத்தியமாக’ பாலா. தாமோதரத்தின் கையில டித்துச் சத்தியஞ் செய்தான். தொடர்ந்து நான் அந்தக் கதையையே கதைக்க மாட்டன். நாளை விடிஞ்சா நான் ஊருக்குத் திரும்பி வர ஒரு மாசமோ இரண்டு மாசமோ செல்லும்.’

‘அப்படியா நான் உன்னை நம்புறன். எனக்குச் சந்தோஷமா இருக்கு’ என்று சொல்லிக் கொண்டு தான் தாமோதரம் பஸ் ஏறினான்.

நான்கு மணியான போது பருத்தித்துறை பஸ்

நெல்லியடியை அடைந்த போது தாமோதரம் பாட
சாலைக்குச் செல்லாது இடையிலே சின்னத்தம்பி ஆசிரி
யரின் வீட்டில் இறங்கினான்.

சின்னத்தம்பி அவனை அகங்குளிர வரவேற்றார்; தனக்கு எதிர்காலத்திற் பெருமை தேடித்தர இருக்கும் தன் மாணவனிடம் 'இப்ப பாடசாலையிற் றொஸ்ரல் திற்படாது. சமையற்காரர் எல்லாம் வீட்டுக்குப் போயி ருப்பாங்க. பாடசாலை தொடங்க மட்டும் இங்கேயே இருந்து கிளாசுக்குப் போ. நான் ஏற்கனவே பிறிற்சி பலிட்டையும் கதைச்சிற்றன்.

தாமோதரமும் அவரை ஒப்புக் கொண்டு தன் படிப் பிலே தீவிர அக்கறை காட்டினான். மற்ற எல்லாவற் றையும் மறந்தாலும் தன் மாமனாருக்கு உருக்கமான ஒரு கடிதம் எழுதினான், அதிலே கல்வியின் அவசியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் செளந்தரத்தைத் தொடர்ந்து பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றும் கேட்டிருந் தான்.

ஆலங்கேணியிற் பழைய பத்தத்திப்பிரகாரமே வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சித்திரை வெய்யில் வறுத்துக் கொட்டியது. மயில்வாகனம் தான் குத்த கைக்கெடுத்த பெரிய வெளி வயலை விதைத்து முடித்திருந்தார். வைகாசி மாதம் பிறந்த போது சாயந்தர வேளைகளில் வானம் இருண்டு இடித்து முழக்கி மின்வெட்டி மழை பொழிந்த போது அதிகா லையில் அந்த ஈரத்தைத் தொட்டு புஸ்புஸ்வென்று வீசிய இளஞ்சோழகம் சித்திரைச் சூட்டைத் தணித்தது. அந்தக் காற்றிலே லட்சுமியைப் பற்றிய அபவாதமும் மிதந்து வந்தது! ஆனால் அந்தப் புரளியைப் பாலா கிளப்பவில்லை. அவன் அன்று சொன்னதை யாரோ ஒருத்தன் கிளப்பி விட்டிருந்தான். அக்கதை ஊரெல் லாம் பரவியது. இதைப்பற்றி ஏற்கனவே தாமோதரம்

மூலம் தலைமை ஆசிரியர் அறிந்திருந்தார். ஆகவே அந்தப் புரளியைச் சாமர்த்தியமாக அடக்கினார்.

லட்சியியும் எதையும் தாங்கும் இதயம் உள்ளவளாக இருந்தாள். அவள் அந்த அபவாதத்தைச் சட்டை செய்யவில்லை. அவள் குடும்பத்தினரும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் அந்தக் கதைகளுக்குப் பாலா தான் காரணம் என அவர் நம்பினார். பாலா ஊரிலே அந்தக் கதை அடிபட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அவன் கங்குவேலியே எருமைக் கடாக்களின் பின்னால் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆனாலும் அந்தக் கதைகளினால் சௌந்தரத்தின் பாடசாலைப் படிப்புக்கு நிரந்தரமாகவே முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடச் செல்லையா விரும்பினார். 'கண்ணுக்குத் தைத்த' தன் மகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப அவர் தயங்கினார்.

ஆனால் சௌந்தரம் வீராவேசத்துடன் போராடினார். அவளின் போராட்டமும் தாமோதரத்தின் கடிதமும் அவரைப் பணிய வைத்தன.

நீண்ட நாட்களின் பின் பாலா இவ்விடயங்களை எல்லாம் நீண்ட கடிதத்தில் எழுதினான்.

வழமைபோல ஆனிமாதத்தில் தம்பலகாமம் ஆதி கோணை நயாகர் கோயிலிற் கொடி ஏறிற்று. பதினான்காம் திருவிழாவிற்கு வரும்படி சௌந்தரம் எழுதிய கடிதத்தைத் தாமோதரம் ஆத்திரத்தோடு சுக்குநூறு கக்கிழித்தெறிந்தான்.

ஆடிமாதம் மணலைவாரியிறைத்துக் கொண்டு சோழகக் காற்று கடுமையாக வீசிற்று கரச்சைகளில் நீர் வற்றி உப்புப் பொரிந்து கிடந்து. மரங்கள் தம் செழுமை குன்றி வரண்டு காய்ந்து இலையுதிர்ந்தன. ஆடிக் கச்சானில் ஆதிகோணை நாயகர் எழுந்தருளி, சமா

வச்ச தீவு, ஆலங்கேணியூடாக மகாவலி கங்கைக் கரையை அடைந்து, இரவு முழுவதும் தீர்த்தக் கரையிற் தங்கியிருந்து காலையிற் கங்கையிற் ஆடித்தீர்த்தம் ஆடினார். அமாவாசை கழித்தபின் தாமோதரத்துக்குப் பரீட்சை தொடங்க இருந்தது.

பரீட்சையில் அவன் மிகச் சிறப்பாகப் பாடசாலையிலே முதல்வனாகச் சித்தியடைவான் என்று ஆசிரியர்கள் எல்லாருமே நம்பினார்கள். ஆவணி விடுதலையின் போது சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் அவனைத்தம் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டார். அங்கிருந்துதான் அவன் பரீட்சை எழுத ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

பரீட்சை தொடங்கிவிட்டது!

ஆனால் விஞ்ஞானப் பாடங்களிற் தோற்றும் தாமோதரத்திற்குப் பரீட்சைக்கு இன்னமும் இரண்டு வாரங்களுக்கு மேற் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. தாமோதரம் பரபரப்போடு ஆனால் நம்பிக்கையோடு பரீட்சையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தான் சின்னத்தம்பி ஆசிரியருக்கு அந்தத் தந்தி வந்தது. அந்தத் தந்தியைச் சின்னத்தம்பி ஆசிரியரால் நம்பவே முடியவில்லை அவர் விடுதலைக்காக ஊருக்குப் புறப்பட்டு வருகையிலும் மயில்வாகனம் மிக்க ஆரோக்கியமாகத்தான் இருந்தார். அவருக்குத் தீடீரென எப்படி மரணம் வந்தது.

ஆசிரியர் குழம்பினார், நல்ல வேளையாக அத்தந்தி வந்தது தாமோதரத்துக்குத் தெரியாது. அவன் வெளியே போயிருந்தான். தாமோதரத்துக்கு அந்த விஷயத்தைச் சொல்லி அவனையும் ஆலங்கேணிக்கு அழைத்துச் போவதா? என்று யோசித்தார். கடைசியாக அவனுக்கு இன்னமும் பதினைந்து நாட்களே தான் இருக்கின்றன. ஆகையினால் அவனுக்கு விஷயத்தைத் தெரி

விக்காமல் தான் மட்டும் ஆலங்கேணிக்குப் போவது எனத் தீர்மானித்தார். ஆனால் அவர் மனைவி அத்தீர்மானத்தை எதிர்த்தாள். “நீங்கள் இங்கிருந்து சொல்லாமற் போகலாம். ஆனால் அவன் ஊரிலிருந்து யாராவது இதைப்பற்றி அவனுக்குத் தெரிவிக்காமலா இருக்கப்போகிறார்கள்? தந்தையின் பிணத்தையாவது அவன் காணவேண்டும் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு வேண்டுமானாலும் நானும் வருகிறேன்” என்றாள் அவர் மனைவி.

மீண்டும் குழம்பிய ஆசிரியர் அவள் சொல்வதிலுள்ள உண்மையைப் புரிந்து கொண்டு அடுத்த நாட்காலையிலே அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆலங்கேணிக்குப் புறப்பட்டார். தாமோதரம் ஏன் என்று துளைந்துத் துளைத்து அவரைக்கேட்டான். ‘எனக்கு மிகமிக முக்கியமான ஒரு காரியம் திருகோணமலையிற் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நீயும் படித்து நன்றாகக் களைத்து விட்டாய்; உனக்கு ஓய்வு வேண்டும் அதற்காக இரண்டு நாட்கள் ஊரிலிருந்து கோணேசர் கோயிலுக்குப் போய் விட்டு மூன்றாம் நாளே இங்கு வரலாம்” என்று மட்டும் சொன்னார் ஆசிரியர்.

அவர் சொல்லைத் தாமோதரம் என்றைக்குமே தட்டியதில்லை. உடனே அவருடன் புறப்பட்டான். பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் கிண்ணியாத்துறையை அடைந்தான். அங்கேதான் ஆசிரியர் சொன்னார் “உன் அப்பாவுக்கும் சுடுமையான சுகவீனம் என்று நேற்று தந்தி வந்தது.

தாமோதரம் அதிர்ந்து போனான். ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டதாக அவன் உள்ளுணர்வு சொல்லிற்று. துறையடியிலேயே ஓவென்றமுது விட்டான். அறையடியிற் காத்திருந்த பாலாவும், மணியனும் அவர்களிருவரையும் தங்கள் தங்கள் துவிச்சக்கரவண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு சந்தியிற் திரும்பிக் கட்

டையாற்றுப் பாலத்தைத் தாண்டி ஊரின் வெண்மண
லிற் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு நடக்கையிற் பறை
மேளச் சப்தம் கேட்டது! ஒப்பாரிக்குரல் சீறியடிக்கும்
கச்சான் காற்றின் ஓசைக்கும் மேலாற்கேட்டது.

அத்தியாயம் 15

தாமோதரம் தலையிலடித்துக் கொண்டு ஒவென்று
அழுதான். அவனை எதிர் கொண்டு வந்த நாகேந்திரம்
தம்பியைத் தழுவிக்கொண்டு 'நான்தாண்டா அப்பா
வைக் கொண்டிற்றன். என்னால தாண்டா அவர்செத்
துப் போனார்' என்று குமுறி அழுதான். தாமோதரமே
அவனைத்தேற்ற வேண்டியிருந்தது! இருவரும் கட்டிய
ணைத்துக் கொண்டு அழுதனர்.

வீட்டுக்கு முன்னாற் புதிதாகப் போடப்பட்டிருந்த
பந்தலின் கீழ் மயில்வாகனம் தன் சேலம்பட்டுவேட்டி
யுள்ளே நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்தார். தலைப்பாகை
யின் சந்தனப் பொட்டிற்குக் கீழே மின்னிய அவர் முக
த்தின் கன்னங்கரிய மீசையின் கீழே உதடுகளிற் புன்னகை
அவருக்கே உரித்தான அந்தக்குறுஞ்சிரிப்பு.

தாமோதரத்தைக்கண்டதும் குழுமியிருந்த ஊர்முழு
வதும் மீண்டும் ஆர்ப்பரித்து அழுதது. அம்மா அவனைக்
கட்டியணைத்துக் கொண்டு புலம்பினாள். தாமோதரத்
திற்கு இதயமே நின்றுவிட்டதைப் போல இருந்தது.
எதிர்காலம் அவனுக்கு புலப்படவில்லை. நிகழ்காலம்
ஏதோ ஒரு பொய்மையாய் இருந்தது. இறந்தகாலம்
மட்டுமே தெளிவாகத் தெரிந்தது,

அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டிருந்த தாயிட
மிருந்து செல்லையா தாமோதரத்தை விடுவித்து அணை
த்துக் கொண்டு பந்தலுக்கு வெளியே வந்த போது அவ
ராலும் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதன் பின்னர் விடயங்கள் துரிதகதியில் நடந்தன. செல்லையா தன் தங்கையின் கணவருக்கு ஐயரைக் கொண்டு கிருத்தியங்கள் செய்து சுடலையில் தகனம் செய்யத்தான் முயன்றார். ஆனாற் திருக்கோணமலையிலிருந்து ஐயரை கொண்டு வர முடியாமல் இருந்தது. அன்று அவருக்குக் குச்சவெளியில் ஒரு கிருத்தியமாம்! நாளைவரையும் காத்திருக்கவும் முடியாது. ஆகவே தாமோதரம் வந்த சில மணித்தியாலங்களில் உள்நூர்ச் சேமக்காலையில் அவர் பிரேதம் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. சேமக்காலைக்குச் சென்றவர்கள் திரும்புகையில் இருள் கவிந்து விட்டது. வீட்டிலே சற்று முன்னர் இருந்த ஒப்பாரியும் அழுகையும் கூச்சலும் குழப்பமும் அடங்கியிருந்தது. தலைவிரி கோலமாகக் கதறிய பெண்கள் தலை முழுகிவிட்டு அலங்காரங்கூடச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆண்கள் தலைமுழுகிய பின்னர் அலுப்பிற்குக் கொஞ்சம் 'போட்டுவிட்டு' உற்சாகமாக இருந்தார்கள். பெற்றோமகல் விளக்குகள் இரண்டு வீட்டுக்குள்ளும் வெளியிலுமாக ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தன. கட்டுக்காவல் தளர்ந்ததினாற் சிறுவர்கள் நிலவொளியில் வெண்மணலிற் புழுதியைக்கிளப்பி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆசிரியர் சின்னத்தம்பி

'ஊரைக்கூட்டி ஒலிக்க அழுதிட்டுப் பேரை நீக்கிப் பிணம் என்று பேரிட்டுச் சூரையங்காட்டிலே கொண்டு போய்ச்சட்ட பின்நீரில் மூழ்கி நினைப் பொழிந்தார்களே''

என்ற திருமுலரின் திருமந்திரத்தை நினைந்து கொண்டார். அவர் பந்தலுக்குக் கீழே பாயில் மல்லாந்து படுத்திருந்தார். அவர் பக்கவில் தாமோதரமும் நாகேந்திரனும் சோகமே உருவாக அமர்ந்திருந்தனர். காலந்தான் அவர்கள் சோகத்தை ஆற்ற வேண்டும் என்றெண்ணியவராகச் சின்னத்தம்பி மௌனமாகவே இருந்தார்.

‘முந்தநாள் பின்னேரம் தான் அப்பா பெருவெளியிலிருந்து வந்தார். இரண்டு மூன்று நாட்களில் வேளாண்மை வெட்டவேண்டும் என்று சொன்னார். காலையில் நெஞ்சுக்க நோகுது எண்டார். வாயுச் சேட்டை என்று உள்ளியைக் குடுத்திற்றுக் கிண்ணியா ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிப் போக இருந்தன். ஆனா அதுக்குள்ள அவர் போயிற்றார். தாமோதரனின் பக்கலில் வந்த அம்மா அழுத முது சொன்னாள்.

அதைக்கேட்ட தாமோதரம் மீண்டும் மௌனமா அழத்தொடங்கினான். அழுது முடிந்ததும் இந்த ஓய்வுக்காகத்தானா என்னை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கூட்டிற்று வந்தீங்க என்று சின்னத்தம்பி ஆசிரியரிடம் குமுறிக் கேட்டான். சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் அவன் தலையை இலேசா வருடினார். அவன் கேள்விக்கு அவரால் விடையளிக்க முடியவில்லை.

காலம் யாருக்காகவும் கவலைப்படவும் இல்லை. காத்திருக்கவும் இல்லை. மூன்றாம் நாள் எட்டுச் சடங்குகள் நடந்தன. அடுத்த நாட்காலையிலேயே சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் தாமோதரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் செல்லப்பறப்பட்டார். என்ன செய்யலாம் தம்பி எல்லாம் விதிப்படி தான் நடக்கும். நீ நடந்ததை மறந்து முதலில் சோதனையை எழுது. கோணேசர் கைவிடமாட்டார்’ என்று செல்லையா தாமோதரத்தைத் தேற்றி வழியனுப்பினார்.

“எல்லாத்துக்கும் அண்ணா இருக்கேண்டா. நீ தைரியமாகப்போ” தைரியமளித்தான் நாகேந்திரம். அம்மா தலையைத் தடவிக் கண்ணீருடன் வழியனுப்புகையிற் சௌந்தரமும் அவள் பக்கலிற் விழிகளில் அருவி சொட்ட நின்றாள்.

யாழ்ப்பாணம் சென்ற தாமோதரம். சின்னத்தம்பி ஆசிரியரின் தேற்றுதல்களுடனும் ஆசிகளுடனும் பரீட்

சையை எழுதிவிட்டு, மீண்டும் அவருடன் ஆலங்கேணிக்கு வந்தான். அவருக்கும் விடுதலை முடிந்துவிட்டது.

கச்சான் காற்று முற்றி அதன் அந்திமதசையை அடைந்தது. மாண்டு மடிவதற்கு முன் எதையாவது செய்து தீருவோம் என்ற வீராப்போடு சூறாவளியாய்ச் சுழற்றியடித்தது. கிணறுகளில் நீர் வற்றியது. வாரியடித்த புழுதியைச் சுமந்து கொண்டு மரங்களெல்லாம் கருகித் தீய்ந்தன. வரட்சியும் வெப்பமும் ஊரைக்கருக்கியது. தாமோதரமும் நெருப்பில் விழுந்த பூவாய்க் கருகிக் கொண்டிருந்தான்.

‘கணவன் இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் மனைவி உண்ணாமல், உறங்காமற் கல்லைப் போல உணர்ச்சிகளற்று இருந்தாளாம் என்று கல் என்ற ஒரு ஆங்கிலக் கவிதையைத் தாமோதரம் படித்திருக்கிறான். அந்தக் கவிதையில் வரும் பெண்ணைப் போலவே தாமோதரமும் செயல் மறந்து, சிரிப்பு மறந்து, கலகலப்பு மறந்து உணர்வுகள் மதர்த்துப் போனவனாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

சின்னத்தம்பி வாத்தியார் அவன் கவலைகளை மறந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பாடசாலைக்கு வந்து படிப்பிக்கும்படி கேட்டார்.

இதற்குள் நாகேந்திரம் பெரிய வெளியிற் தன் தந்தையார் செய்த வயலை அறுவடை செய்து சூடு குவித்து விட்டு வந்தவன், கூடுமிதிப்பதற்காக மீண்டும் பெரிய வெளிக்குப் பயணந்தொடங்கினான்.

தானும் அவனோடு புறப்பட்டு வருவதாக தாமோதரம் சொன்னபோது நாகேந்திரம் அவனைக் கண்டிப்பாக வரவேண்டாம் என்றான். எனவே வேறுவழியின்றிப் பாடசாலைக்குச் சென்று அங்கே படிப்பிக்கத் தொடங்கினான். சம்பளமற்ற சேவகம்!

அம்மாவையும் தம்பிமார் இருவரையும், தங்கையையும் காப்பாற்ற வேண்டும் அதற்குத்தான் ஒரு உத்தியோகந்தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். துன்ப நினைவுகளாற் பரீட்சையைக் கூடச்சரியாக எழுதவில்லை. பரீட்சையில் என்ன எழுதினான் என்றே அவனுக்குத் தெளிவில்லை. முதற்தடவையிலே நன்கு சித்தியடைந்து சர்வகலாசாலைக்குச் சென்றாற் தான் தொடர்ந்தும் உப காரச்சம்பளம் கிடைக்கும். ஆனாற் பரீட்சையிற் சித்தியடைவதே நிச்சயமில்லை. ஆகவே மேலே படிக்கும் வாய்ப்பும் இல்லை என அவன் எண்ணினான்.

ஆனால், நாகேந்திரம் மட்டும் “நீ தொடர்ந்து படிக்கத்தான் வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் சொல்வது நடைமுறையிற் சாத்தியமாக இராது என்று எண்ணித் தாமோதரம் வேலை தேடுவதில் முனைந்தான்.

பாலா அவனுக்கு வழி காட்டினான். புதிதாகக் கட்டிய பாடசாலைகள் சிலவற்றை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க இருப்பதாகவும் அவைகளில் ஒன்றான சுங்கான் குழிப் பாடசாலையில் தாமோதரத்தின் பெயரை பதிவதாகவும் அவன் சொன்னான்.

ஊரிலிருந்து ஆறு மைல்களுக்கப்பால் காட்டுப் பிரதேசத்தில் ஓர் குளம். கோடையிலும் சுமார் நூற்றைம்பது ஏக்கர்களுக்கு அக்குளத்தில் இருந்து நீர்ப்பாய்ச்சலாம். குளத்தை அண்டிய மேட்டுப்பகுதியில், ஆலங்கேணிக் கிராமத்தவர் சிலர் குடியேறியிருந்தார்கள். ஒரு பாடசாலை அவர்களுக்கு வேண்டுமென்று பாலா அங்கோர் ஓலைக் கொட்டிலைக் கட்டிப் பாடசாலையும் நடத்தினான். இப்போதும் அவன்தான் அப்பாடசாலையின் மனேஜர்!

பாலா தாமோதரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு எம்பியிடம் சென்றான்.

தாமோதரத்திடம் துக்கம் விசாரித்து விட்டு அவர் ஏன் தம்பி அவசரப்படுகிறீர்? உமக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது, வேண்டுமாயின் நான் உம்மை ஒரு கிராம சேவகர் ஆக்குகிறேன். நமது தொகுதியில் புதிதாக ஒன்பது கிராமசேவகர்கள் நியமிக்கப்பட இருக்கிறார்கள்” என்றார்.

“இல்லை. எனக்கு வேறு எந்த உத்தியோகமும் வேண்டாம். ஆசிரியனாகவே நான் விரும்புகிறேன். அப்போதுதான் மேலே படிக்கலாம்” என்று வாதிட்டான் தாமோதரம்.

“அப்படியா? எனக்குத் தடையில்லை. இந்தமாதம் அரசாங்கம் சுங்கான் குழிப் பாடசாலையைக் கையேற்கும் அதற்கான ஒழுங்குகள் முடிவடைந்துவிட்டன.”

“அங்கேயா? எனக்குக் கண்டிப்பாக உத்தியோகம் கிடைத்தால் நன்றாக இருக்கும். படித்து ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்று கனவு கண்டேன். அது முடியாமற் போய்விட்டது. இப்போது ஆகக்குறைந்தது ஒரு பட்டதாரியாகவாவது வரவேண்டும். ஏகலைவன் துரோணரின் உருவச்சிலையைப் பார்த்து வணங்கிக்கொண்டே வில்வித்தை வித்தகனானது போல, நானும் என்னாற் செல்ல முடியாத அந்த பல்கலைக்கழகத்தின் கட்டிடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே பட்டதாரியாக வேண்டும் என்று சொன்னபோது அவன் கண்கள் கலங்கின.

அவன் முதுகிற் தட்டிக்கொடுத்த பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் “முதலில் உத்தியோக நியமனம் வரட்டும் அதன் பின்னர் கண்டிக்கு மாற்றம் எடுக்கலாம். ஆனால் ஏகலைவன் கட்டைவிரலைத் தட்சணையாகக் கொடுத்துத் தான் கற்ற வித்தையையே செயற்படுத்த முடியாத வனானதுபோல நீரும் நிதானத்தை இழக்கக்கூடாது அமைதியாயிரும்” என்றார்.

அவர் கூறியது போலவே அடுத்த மாதமே அரசாங்கம் சுங்கான் குழிப் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றது. தாமோதரத்திற்கு அப் பாடசாலையில் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

அந்தக் கிராமப்புறப் பாடசாலையில் இருந்து கொண்டு மேலே படிக்க முடியுமா? என்று கவலைப் பட்டான் தாமோதரம். மாதங்கள் கடந்தன. பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவராகின. அவன் நான்கு பாடங்களிலும் சாதாரண சித்தியடைந்திருந்தான்!

இதற்குள் தனியார் பாடசாலைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் சுவீகரித்துக் கொண்டது. ஆலங்கேணி மிஷனரிப் பாடசாலையும் அரசாங்கப் பாடசாலையானது. தாமோதரம் விஞ்ஞானப் பாடங்களிற் சித்தியடைந்திருந்தமையினால் சின்னத்தம்பி ஆசிரியரின் முயற்சியினால் அவனுக்கு ஆலங்கேணிப் பாடசாலைக்கு மாற்றம் கிடைத்தது.

ஆனால், தர்மோதரம் கண்டிக்கு மாறுவதைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்!

ஆனால், சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் அவனை நெறிப் படுத்தினார். ஆங்கில இலக்கியம் படிக்க முயன்றவனைத் தடுத்து “அதைப் படிப்பிக்க நல்ல ஆசான் வேண்டும். இங்கு அதற்கான ஆசிரியர்கள் இல்லை. மீண்டும் விஞ்ஞானப் பாடங்களை எடுத்துச் சர்வகலாசாலைக்குச் சென்றாலும் நான்கு ஆண்டுகள் சம்பளமற்ற விடுதலைதான் கிடைக்கும். ஆகவே வெளிவாரி மாணவனாகக் கலைப்படிப்புப் படிக்கலாம். தமிழ், சமயம், தர்க்கம் போன்ற பாடங்களை நாமாகவே படிக்கலாம். விடுதலைக் காலங்களில் யாழ்ப்பாணம் சென்று ரியூசன் எடுத்தாற் போதும். இதற்கிடையில் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு பயிற்சிக்கு அழைக்கப் பட்டால் அதற்குப்போம். பலாவியில் இருந்து கொண்டு மேற்படிப்பும் படிக்கலாம்: சம்பளமும் கிடைக்கும்.”⁹

காலம் அவன் துயரத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. தந்தையாரின் முதலாம் ஆண்டுத் திவசமும் வந்தது. அச்சடங்கு மிகச்சுருக்கமாகவே நடந்தது. அதை நடத்துவதில் அவன் தன் மாமனாரோடு வாழ்வில் முதல் முறையாக அபிப்பிராய பேதப்பட்டான்! என்றாலும் நீண்ட நாட்களின் பின்னர் அன்று தான் அவன் செளந்தரத்தோடு சற்று கலகலப்பாகக் கதைத்தான். அவன் கூறிய கருத்துக்கள் சில அவளைக் குழப்பின

“எனக்கு எத்தனையோ கடமைகள் இருக்கின்றன. எனக்குக் கிட்டாத சர்வகலாசாலைப் படிப்பு எந்தம்பிமாருக்கும் தங்கைக்குமாவது கிடைக்க வேண்டும்”

‘ஒருவரும் அதைத் தடுக்கவில்லையே’ என்றாள் செளந்தரம்.

“ஆனாற் பொருளாதார நிலைதடுக்கும். ஒரு டாக்டராகிக் கைநிறைய சம்பாதித்தால் அந்தப் பிரச்சினை எழாது. இப்போது நான் ஒரு சாதாரண ஆசிரியன். என் பொருளாதார நிலையைக் கொண்டு தான் என் வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்.”

“நீங்கள் சொல்வதொன்றும் விளங்கவில்லையே”

‘விளங்கிக் கொள்ளாத வரை நல்லது தான்’ என்ற தாமோதரம் சற்று யோசித்து விட்டு ‘எதற்கும் இந்த மார்கழி மாதம் எஸ். எஸ். சி. யை எடு.’

செளந்தரம் அவன் சொல்வதைத் தலைகுனிந்த படி கேட்ட போது அவள் கண்கள் கலங்கின.

‘அழுது என்ன செய்வது? எனது சகோதரங்களுக்காக நான் என்னுடைய ஆசைகள் சிலவற்றைத் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆதலால் எந்த நம்பிக்கையும் மனதிலே வளர்த்துக் கொள்ள வேண்

டாம், என்றவன் அதற்கு மேலும் பேச முடியாதவ
னாகச் சென்று விட்டான்.

அவன் வார்த்தைகள் செளந்தரத்தின் காதுகளில்
நாராசமாகப் பாய்ந்தது. மனக்கோட்டைகள் சரிந்து
கொண்டிருந்தன. கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன.
இதயம் விம்மிப் பெருகியது. கால்கள் நிலை கொள்
ளாமல் தள்ளாடி விழுந்து விடுவாள் போல இருந்தது.
யன்னற் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி வெளியே செல்லும்
தாமோதரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

காலடிச் சப்தம் கேட்டுத் தெய்வானையைக் கண்ட
போது அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்,
அதைக் கண்ட தெய்வானை கேட்டாள், ஏன் பிள்ளை
அழுகிறாய்?

என்ன நினைத்தாளோ தெரியாது. செளந்தரம்
தன் மாமியின் மார்பிற் புதைந்து கொண்டு விம்மி
விம்மி அழுதாள்.

தெய்வானை என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை
ஊகித்துக் கொண்டாள். கொஞ்ச நாட்களாகத் தாமோ
தரத்தின் போக்கை அவள் அவதானித்தே வருகிறாள்.
செளந்தரத்தை அவன் அலட்சியப்படுத்தியே வருகிறான்.
தான் மேலே படிக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கமும்
மன உளைச்சலும் அவனுள்ளே விசித்திரமான மனச்
சிக்கல்களை உண்டாக்கியிருந்தன.

ஒரு நாள் அவள் தாமோதரத்திடம் கேட்டாள்.
“ஏன் நீ மாமா வீட்டுக்குப் போறதில்லை”

“ஏன் போக வேண்டும்? அவர்களுக்கு ஏன் நம்பிக்
கையை வளர்க்க வேண்டும்” என்னடா இப்படிச்
சொல்கிறாய் இதைக் கேட்டால் அண்ணாச்சிக்கு நெஞ்சு
வெடிச்சிடும்... எதைப்பற்றியும் நான் கவலைப்படல்ல.
யார் நெஞ்சாவது வெடிக்கட்டும். என்ற தம்பிமாரை
யும் தங்கையையும் புற்றித்தான் எனக்குக் கவலை”

“இன்ப என்னடா அவர்களுக்குக் குறை”

“அம்மா. மடத்தனமாப் பேசாதீங்க. அவங்கட நல்வாழ்வுக்காக நான் எப்படியெப்படியெல்லாமோ மாறவேணும்”

“அதுக்காக”

“அம்மா இந்த வயதில அப்பா செத்துப்போவார் என்று நாம் கனவு கூடக்காணல்ல. இது தலைவிதி என்பீங்க. அதுபோலத்தான் நானும் சௌந்தரத்தைக் கல்யாணம் முடிக்காம இருக்கலாம். அதையும் தலைவிதி என்று நெனைச்சிக் கொள்ளுங்க. அந்த விதியைப் பிரம்மா எழுதல்ல. நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கன்.”

அத்தியாயம் 16

தெய்வானைக்கு மகனைப் புரிந்து கொண்டது போலவும் தோன்றிற்று. புரியாமலும் இருந்தது. ஆனாலும் தன் மாமனாருக்கு முன்னால் அவன் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கி விடுவான் என்று எண்ணினான்.

அவள் மார்பிற் தலையை புதைத்துக் கொண்டு விம்மியழுத சௌந்தரம் தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டு “ஏன் மாமி இப்படி எல்லாம் பேசறார், எனக்கு வாழ்வே போயிரும் போல இருக்கு” என்றாள் சௌந்தரம்.

“ஓ இப்படி எல்லாம் பேசாத. அவன் எதையோ நெனச்சிக் கொண்டு எதையோ சொல்றான். மாமி இருக்க மட்டும் நீ பயப்படாதே”

சௌந்தரம் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள்:

“மாலைபடுற நேரத்தில அழாமப் போய் முகத்

தைக் கழுவிக்கொண்டு வா” என்றதும் அவள் கிணற்றடிக்குச் சென்றாள்.

வெளியே சென்ற தாமோதரம் சௌந்தரத்திடம் ஏன் இத்தனை கடுமையாகப் பேசினோம் என்று நினைத்த போது அவனாந்தாள முடியவில்லை. பாவம்! அவள் அழுது கொண்டிருப்பாள் என்று எண்ணினான். சிலவேளை அம்மாவும் அழுவாள் என்றெண்ணிக் கொண்ட தாமோதரம் மேலே எங்கும் போக முடியாதவனாக வீட்டுக்குத் திரும்பினான்; வீட்டிலே விளக் கொளியிற் சௌந்தரத்தின் முகம் பளிச்சென்று மின்னியது. ஆனாலும் அவள் அழுதிருக்கிறாள் என்பதை வீங்கியிருக்கும் அவள் முகம் சொல்லிற்று.

வீட்டுக்குள் வந்த தாமோதரம் அவள் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு ‘அழுதாயா?’ என்றான். அவள் பட்டென அவன் கரங்களை விலக்கிக் கொண்டு ‘விடுங்கள் என்னோடு கதைக்க வேண்டாம். என் நம்பிக்கைகளை வளர்க்கவும் வேண்டாம்’ என்றாள்.

‘இனிமேற்தானா அது வளர வேண்டும்?’

‘வளர்ந்திருந்ததையும் வெட்டிச் சரித்து விட்டீர்களே’

‘அது முருங்கை மரம்போல வெட்ட வெட்டத் தழைக்கும்’

‘இன்னமும் வளர்த்துக் கொள்வற்கு நான் முட்டாளுமல்ல. சுயமரியாதை இல்லாதவளும் அல்ல. தயவு செய்து இனிமேல் என்னிடம் கதைக்க வேண்டாம்’

கோபம் அவள் முகத்திற் செம்மை சேர்த்தது. நீலக் கடலின் ஆழப்பரப்பிலே வட்டப்படகோட்டும் அவள் வண்ணவிழிகளை, துடிக்கும் அவள் செம்பவள உதடுகளைத் தாமோதரம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான் தன் வெற்றியை உணர்ந்து கொண்டசௌந்தரம் ‘இந்த

வருஷம் எஸ். எஸ். சி. யில நான் நிச்சயமாப் பாஸ் பண்ணுவன். அதன் பிறகு என்னாலும் சுதந்திரமாக நிமிர்ந்து நிற்க முடியும்” என்று ஆத்திரத்தோடு சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

அவள் பின்னாலேயே சென்ற தாமோதரத்தை “நீ ஏன்ரா அந்தப் பிள்ளையைச் சுத்திக் கொண்டு திரியிரா? என்ர அண்ணனுக்கு அவள் ஒண்ணும் பார மாப்போகல்ல. நீதான் வச்சாக் கொம்பு சிரைச்சா மொட்டை என்று எண்ணிக் கொள்ளாதே” என்று ஆத்திரத்தோடு சொன்னாள் தெய்வானை.

சரிதான். தாங்கள் பேசியதை எல்லாம் அம்மாவும் கேட்டுக் கொண்டதானிருந்திருக்கிறாள் என்றெண்ணிய தாமோதரம் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

மார்கழி மாத முற்பகுதியில் ஆசிரியகலாசாலைப் பயிற்சிக்கான அழைப்புக் கடிதம் தாமோதரத்துக்கு வந்தது. தாமோதரத்துக்கு அது அத்தனை பிடிப்பாக இல்லை. பட்டதாரி ஆவதைப் பற்றியே அவன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனாலும் சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் அவனை விட வில்லை “பட்டதாரியாக ஆவதை விட விஞ்ஞானபாடத்திற் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராவது மேலானது என்றே எனக்குப்படுகிறது. மேலும் பலாலிக்குச் சென்றால் வெளிவாரிப்பட்டப்படிப்பிற்கும் ஆயத்தம் பண்ணலாம்” என்று அவனுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

அவன் உபதேசம் பெறுகையில் சௌந்தரம் கிண்ணியா மகாவித்தியாலயத்தில் எஸ். எஸ். சி. சோதனை எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

தை பிறந்த போது தாமோதரம் பலாலிக்குப் புறப்பட்டான். மாரிமழையில் கரைச்சைகள் நிரம்பி வழிந்தன; கட்டையாற்று மதகுக்கு மேலால் ஓடைத்

தண்ணீர் கரைபுரண்டது. பாடசாலைக்குப் போகும் வழியில் கோணாமலைக் கிழவர் வீட்டு நாவல் மரத் தடியில் முழங்காலளவு தண்ணீர் தேங்கி நின்றது. மாரித்தவளைகளின் சப்தம் இரவிலே கர்ணகரோமாகக் கேட்டது.

யாழ்ப்பாணம் புறப்பட முன்னர் தாமோதரம் தன் மாமனார் வீட்டுக்குப் போனான். செல்லையாவிிற்குத் தாமோதரத்துக்கும் தன் மகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட வாக்குவாதமோ தம் மகளின் சபதமோ எதுவுமே தெரியாது. தன் மருமகனை வரவேற்ற அவர் 'இரண்டு ஆண்டுகள் தானே. பாத்திருக்கப் போயிரும். பத்திர மாய்ப் போய்வா தம்பி' என்று அவனை வழியனுப்பினார்.

ஆனாலும் தாமோதரம் உடனடியாகப் போய் விடவில்லை.

அவன் சௌந்தரத்தைத்தான் காத்துக் கொண்டு நிற்கிறான் என்பதையுணர்ந்து கொண்ட செல்லையா அவ்விடத்தை விட்டுழுந்து பின்பக்கமாகச் சென்றார்:

நிமிடங்கள் பல கடந்தும் சௌந்தரம் வரவில்லை. காத்துக்கொண்டிருந்த தாமோதரம் அங்கு தற்செயலாக வந்த தன் தங்கையிடம் "மச்சாள் இல்லியா? என்று கேட்டான்.

"குசினிக்க இருக்காள் அண்ணா"

"போய் வரச்சொல்லடி"

"அவ வரமாட்டா அண்ணா. உங்களோட கோப மாம்" என்றாள் இந்திராணி.

தாமோதரம் பின்பக்கமாகச் சென்று அவளைக்கூப்பிடுவோமா என்று எண்ணினான். ஆனாலும் அது அவனுக்குக் கௌரவக் குறைச்சலாகவும் பட்டது.

அவன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையிலே செளந்தரம் அவன் முன்னாற் பிரஸன்னமானாள். ஒரு வார்த்தையும் பேசாதவளாய் அவன் முன் அகோவியமாக நின்றாள்.

“பேசமாட்டாயா? தாமோதரம் கேட்டான்.

சௌந்தரம் மௌனித்தே நின்றாள்.

அவளது மௌனம் தாமோதரத்துக்கு ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தது. “இவ்வளவு பிடிவாதமா? என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளது கையைப் பற்றினான்.

மாரிகாலத்தே மணற் காட்டிலே திடீரென முளைத்த செங்காந்தள் என்று தெரிந்து கொள்ளப்படாமலே சிவந்திருக்கும் கார்த்திகைப்பூப் போன்ற அவள் விரல்களையும் உள்ளங்கையையும் மெதுவாக வருடினான்;

அவள் அவனைத் தடுக்கவில்லை. அவளது ஸ்பரிசத்தை ரசித்தவளாக அவள் நின்றாள். உதடுகள் அவனோடு ஆயிரம் ஆயிரம் பேச வேண்டும் என்று துடித்தன. ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்பதை அவள் கண்களிலிருந்து படித்துக்கொண்ட தாமோதரம் அவள் கைகளை முத்தமிட்டுவிட்டு “நான் போய் வருகிறேன்” என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான். தெருப்படலை வரை வந்து வழியனுப்பினாலும் செளந்தரம் தன் வாயைத் திறக்கவேயில்லை.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எஸ்? எஸ். சியிற் திறமையாகச் சித்தியடைந்தாள். ஆனால் அதனைக் கூட, அவள் தாமோதரத்திற்கு அறிவிக்கவில்லை. பாலாதான் அதை அவனுக்கு அறிவித்து அவளுக்கும் விரைவில் ஆசிரியப்பதவி கிடைக்கும் என நம்பிக்கை தெரிவித்திருந்தான்:

ஆனி பிறந்தபோது வழமை போல ஆதிகோணை நாயகர் விழாக்கொண்டாடினார். ஆனரிலும் தாமோ தரத்துக்கு முன்னைப்போல அவ் விழாவிற் சிரத்தை இருக்கவில்லை. பலாலியிலிருந்து அவன் வரவேயில்லை.

ஆடிமாதம் பிறந்தபோது ஊரிலே மிக முக்கியமான சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. இருபது ஆண்டுகளாகப் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியராக இருந்த சின்னத்தம்பி ஊருக்கு மாறிப் போக இருந்தார். ஊரோடு மாற்றம் என்ற தமிழாசிரியரின் 'ஜீவன்முக்தி' இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவருக்குச் சித்தித்தது. அதுவும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரித்ததால்.

அவரது பிரியாவிடை விழாவிற்கு தாமோதரமும் விடுதலை வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தான். ஊரே ஒருமித்துத் திரண்டு ஒரு வாரகாலமாக அவருக்கு ஒரு மாபெரும் பிரியாவிடையை விழாவாகவே நடத்திற்று.

அந்தப் பிரியாவிடை விழாவிலே சின்னத்தம்பி ஆசிரியர் 'நான் இங்கே வந்தபோது இங்கே நான்கே நான்கு ஆசிரியர்கள். எவருமே ஊரவர் இல்லை. அன்றைக்கிருந்த ஓலைக் கொட்டிலைக் கற்கட்டிடமாக்கினேன் உங்களின் உதவியுடன். இப்போது இங்கே இரண்டு மண்டபங்கள் இருக்கின்றன. பதினான்கு ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லோருமே இவ்வூரவர்கள். அவர்களை உருவாக்க இருபது ஆண்டுகள் எடுத்தன. இன்னும் சில வருடங்களில் இங்கே பல பட்டதாரிகள் இருப்பார்கள். டாக்டரும் என்ஜினியரும் கூட வருவார்கள். ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல பல உத்தியோகங்களிலும் என் மாணவர்கள் இருப்பார்கள். இந்த நிலையை அடைய இருபது ஆண்டுகள் காத்திருந்தேன். இப்பாடசாலையின் ஆசிரியர்களுக்கும் நான் 'காத்திருங்கள்' என்ற மந்திரத்தைத் தான் உபதேசிக்கிறேன். ஆம், காத்திருப்பதிலேதான் இவ்வூரின் முன்னேற்றமே

இருக்கிறது. இக் கிராமத்து இளைஞர்கள் காத்திருப்பதில்லை. இளம் வயதிலேயே வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தொடங்கிக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதுதான் இவ்வூரின் முக்கிய குறைபாடு” என்று கூறினார். அவரின் பேச்சை அவ்வூர் இளைஞர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

அடுத்த ஆண்டுத் தொடக்கத்திற் செளந்தரம் ஈச்சந்தீவு பாடசாலையில் ஆசிரியை ஆனாள். அதன் ஞாபகார்த்தமாகத் தாமோதரம் அவளுக்கு ஒரு நூலைப் பரிசாக அனுப்பியிருந்தான்.

நேருவின் இளைய சகோதரி கிருஷ்ணாவின் சுய சரித்திரமே அந்நூல். “விதி என்ன செய்யும்?” என்ற தலைப்பில் அந்நூல் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. அந்நூலின் ஒரு அத்தியாயத்தின் தலைப்பில் ‘இதைக் கருத்தாகப் படிக்கவும்’ எனத் தாமோதரம் குறிப்பிட்டிருந்தான். செளந்தரம் அந்த நூலையும் விசேடமாக அவன் குறிப்பிட்டிருந்த பகுதியையும் ஆர்வத்தோடு படித்தான்.

இளவயதினளான கிருஷ்ணா காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டிக் கூட்டம் ஒன்றிற்குத் தன் சகோதரனுடன் சென்றிருந்தாள். அங்கே ராஜா ஹத்திசிங் என்ற இளைஞனைச் சந்திக்கிறாள். அவனிற்காதல் கொள்கிறாள். இருவருமே காதலிக்கிறார்கள்.

ஊருக்கு மீண்ட சில நாட்களில் கிருஷ்ணா தன் சகோதரனுக்கு தன் மனதைத் திறந்து காட்டினாள். நேருவிக்கு எவ்வளவோ ராஜீய அலுவல்கள். இந்த விவசாரத்தைக் கவனிக்க அவருக்கு நேரமேயில்லை.

சில மாதங்கள் கழிந்த பின்னர் தன் தங்கையிடம் “நான் அவனைப் பற்றி அறிய வேண்டும்” என்று மட்டும் சொன்னார்.

கிருஷ்ணா இதைத் தன் காதலனுக்கு அறிவித்தாள். ராஜா ஹத்திசிங் சற்றுக் குறும்பன். குறும்புத்தனமாக நேருவுக்குத் தன்னைப் பற்றி எழுதினான். வயது, நிறம், உயரம், நிறை, மார்புச் சுற்றளவு போன்ற பல விடயங்களைக் குறிப்பிட்ட காதலன் இறுதியில் தொழில் வேலையில்லாத வக்கீல் என்றும் இனிச் செய்ய இருப்பது அரசியலிற் சேர்ந்து அலக் கழிவதும் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

இதை வாசித்த நேருவுக்கு மூக்குக்கு மேலே கோபம் வந்து விட்டது. இயல்பாகவே அவர் முற்கோபி. தனக்கு வந்த கோபத்திற் தங்கையை அழைத்து 'இந்தக் குறும்பனுக்கு உன்னை மனைவியாக்க என் சம்மதம் கிடைக்காது' என்று ஆத்திரத்தோடு சொன்னார்.

கிருஷ்ணா பதட்டமடையவில்லை. ஆத்திரப்படவில்லை. அவள் காத்திருந்தாள். ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளல்ல. பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் காத்திருந்தாள்! கடைசியாய் நேருஜி தன் தங்கைக்கு அவள் காதலனான அந்தக் குறும்பன் ராஜா ஹத்திசிங்கையே மணம் முடித்து வைத்தார்.

இதைக் கூர்ந்து படித்த செளந்தரம் 'கிருஷ்ணா நேருவால் மட்டுமல்ல, என்னாலும் காத்திருக்க முடியும். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அல்ல யும் யுகாந்திரமாகக் காத்திருக்க முடியும்' என இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதித் தன் கடிதத்தை எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உம்மோடு உற்றோமேயாவோம். உமக்கே நாமன்பு செய்வோம்' என்ற பாசுர அடிகளுடன் முடித்திருந்தாள்.

பின்னூரை

முப்பது ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. இப்போது ஆலங்கேணி வெண்மணற் கிராமம் எங்கே? அவ்வூருக்கு அறிவொளி பரப்பிய பாடசாலை எங்கே? அருள்சுரந்த பிள்ளையார் கோயில் எங்கே? நிழல் கவித்து நின்ற பனிச்சை மரம் எங்கே? மாமரங்களும், தென்னைகளும் எங்கே? எருமைப் பாலின் நறுமணம் வீசும் குடிசைகளும் வீடுகளும் எங்கே?

ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல பட்டதாரிகள், டாக்டர்கள் என்ஜினியர்கள், கல்வி அதிகாரிகள், விவசாயிகள் என்ற எல்லாருமே அன்னிய ஊர்களிலும் அகதி முகாம்களிலும் வாழ்ந்து கொண்டு தங்கள் அழகான வெண்மணற் கிராமத்திற்கு எப்போது செல்வோம் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆம், காத்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள்! எப்போ அவர்கள் தங்களது வெண்மணற் கிராமத்துக்குப் போவார்கள் என்பதை அவர்களின் தோன்றாத் துணையான ஆதிகோணை நாயகரே அறிவார்.

நிறைந்தது.

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்த இவர் 1925ம் ஆண்டில் மூதூரில் பிறந்தவர். 1946ம் ஆண்டு சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்து இன்று வரை இருநூறுக்குமேல் எழுதியுள்ளார். ஈழகேசரியில் வெளிவந்து-சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற 'தோணி' சிறுகதை ரஷ்ய, ஆங்கில,

மலையாள மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1955ல் ஈழகேசரி வெளியிட்ட 'கொழுகொம்பு', வீரகேசரி பிரசுரித்த 'கிரெஞ்சப் பறவைகள்' சரித்திர நாவல் உட்பட்ட பல நாவல்களையும், மூதூர் கத்தோலிக்க மக்களின் வாழ்க்கையை ஒட்டிய குறுநாவல்கள் சிலவற்றையும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்கள், கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

'கடலின் அக்கரை போனோரே' என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று லண்டனில் நூலுருவம் பெற்று வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உஷா சிவதாசன்